

MAX BRAND

TOVARĂȘI LA DRUM

LEI
15

Când după o lipsă de zece ani, fratele meu se întoarse acasă, îi păstrasera încă porecla cu care fusese botezat: «Strălucitul». Cu toate că petrecuse trei ani între zidurile reci ale închisorii și deși în restul timpului făcuse nenumărate năzbâtii, își păstrase neatinsă fa-a de care se bucura prin împrejurimi. Iar aceasta, pe bună dreptate. Oare nu ieșise el învingător, din toate scandalurde cari se legau de nume lui?

Gurile rele îi mai puneau însă în socoteală multe alte fără de legi: mai multe atacuri de poștalioane și chiar prădarea unei bănci. Dar chiar dacă învinuirile lor ar fi fost adevărate, ei nu ar fi putut schimba întru nimic dragostea pe care o» amenii o arătau fratelui meu. Căci cine ar fi putut pune în cumpănă însușirile de netăgăduit ale «Strălucitului»?

Întotdeauna era în frunte. Părea de neîntrecut. Călărea și alerga, dansa și cânta, ca nimeni altul. Mănuia revolverul sau latul cu o dibăcie fără de pereche.

Și erau mulți cei care credeau că fusese hărăzit cu o putere supradmenească. Oare vitele nu stăteau liniștite când el le însemna cu fierul roșu? Oare nu era el ascultat de caii cei mai năvălași? Oare, în sfârșit, nu se dovedise el a fi pe deasupra celorlalți? Și iată de ce lui Bon nu i se lua nimic în nume de rău.

Când părăsise casa părintească, «Strălucitul» nu avea mai mult de optsprezece ani. Încă de pe atunci, nu ircoi îi nicio săptămână fără să provoace câteva scandalul i. Erau minunate prilejuri pentru el. Cuci de „duiau să aiul o lunnji priceperea cu care mâiiu r «vol-Desigur, se mulțumea lumea să spună, «Strălucitul» țintește minunat.

Se aflase demult că el adunase în jurul lui o bandă de derbedei și bătauși cari nu se prea aveau bine eu legea. Nimeni nu s-ar fi gândit însă să-l mustre pe Bert pentru

aceasta.

«S-a născut prea târziu, gândea fiecare. Ar fi trebuit să trăiască pe timpul cavalerilor jefuitor¹ din Evul mediu».

Totul are un sfârșit însă. Și Bon s-a poticnit] a un moment dat. A fost prins. Iar justiția s-a arătat necruțătoare față de el. A fost condamnat la 14 ani închisoare. Noi, cei din casă, furăm foarte mâhniți de această hotărâre pe care o socoteau nedreaptă.

«Tinerețea nu este prețuită», ziceau oamenii. Căci sunt mulți cei care în urma unei judecăți atât de aspre, devin, oricât de blânzi ar fi ei, criminali fioroși.

Slavă Domnului! Bert n-a ajuns până acolo. Totuși închisoarea a avut urmări rele pentru fratele meu.

N-am aflat decât într-un târziu care a fost viața Pe care a dus-o el în temniță. Eu și mama mea nu știam decât un singur lucru: guvernatorul vizitase pușcăria. Șf mi s-a mai spus că acesta fusese impresionat de privirea mândră și pătrunzătoare a lui Bert. 11 cercetă îndeaproape și se convinge de nevinovăția condamnatului. De aceea, el ordonă imediata liberare a «Strălucitului».

M-am bucurat mult de reîntoarcerea lui Bert. De când plecase-și pe atunci nu aveam decât doisprezece ani și-l mai văzusem decât foarte **x** ar. Nui uitasem deloc și aceasta cu atât mai mult cu cât el era, din toate privințele, contrariul meu. Eu am un păr roșu ca focul, al lui e castaniu. Ochii lui sunt negrii ca tăciunele, iar al mei sunt albaștri spălăciți. Nasul e îndrăzneț și energic, al meu însă e mic și **l!** psit de expresie. Linia mlă J dioasa a trupului său e perfectă, eu însă făceam impresia unui neisprăvit «Strălucitul» era un nume respectat de oricine, pe când mie, în bătaie de joc, mi se spunea: «Cap roșu», «Dop», «Pușt» sau «R'ckie». Mă pot prinde chiar că n-au auzit numele meu adevărat - Richurd - decât; de vreo cin<V ori în toată viața mea, iar **n** ceas la numai în împrejurări

deoseb t de însemnate.

As fel. Ne bucuram nespuse de mult, că «Strălucitul» a: aflu din nou printre noi. Însuși guvernatorul ne-a telegrafiat, cu puțin înainte de sosirea lui Bert această veste. Desigur, prin aceasta el s-a asigurat, peatm ale Gerile viitoare de cel puțin zece mii de votul. Toată lumea fu impresionată de mărinimia lup. Câștigase pe toți pitfn bunăvoința dovedită. Păcat însă că nici el și nici alți funcționari «car* vâr să fie aleși» nu vor ști cât de recunoscători i-am fost guvernatorului pentru această depeșă.

Mama a dereticat prin casă, iar eu am spălat trăsura și am țesălat caii, căci Bert punea mare preț pe lucrurile acestea.

Plecai la gară. Nu mă gândeam nic un minut că voi găsii acolo pe toți concetățenii din oraș. Mic și mare ieșise în întâmpinarea lui Bert, Căci mai ales acum, după ce onoarea lui fusese reîntronau. Nimeni n-ar fi urmărit să fie socotit drept dușmanul fratelui meu.

Dar Și Bert știu să prețu'ască această manifestare de dragoste: pentru fiecare avu o vorbă prietenească, o privire binevoitoare, un zâmbet cuceritor.

În sinea lor oamenii erau siguri că tot. Timpul Bert nu se gândise decât la ei. Iar el nu se prefăcea de fel. Avea o înfățișare plăcută, o privire strălucitoare, o voce caldă, iar pe buze îi flutura un Surâs binevoitor.

«Strălucitul» fu dus în triumf prin tot orașul, mat bine spus dintr-o cârciumă într-alta.

E de necrezut! Și totuși acesta a fost adevărul. Însuș Steye M «a o Intosh, proprietarul diurhenii «La censul cel bun», cinsti pe toți cei ce intraseră în prăvălia lui. În orice caz, un sacrificiu greu de înțeles pentru un scoțian.

Dr abia de curând am p reeput «mful de preveder? al fratelui meu: „În aceeași cârciumă, el nu b «a niciodată «pl

mult decă* un pahar Acum. Ma; mult ca oricând, el «yea nevoie de o mână sigu'a. S-ar fi putut ea vreun tânăr ambițios să-l provoace la trântă pe Bert >a-i h ar să i împuște pe la spate. 5V attinci o ninto Ifmocde și un pumn neșovăitor i-ar fi fost absolut trebuitoare.

În fiecare cârciumă «Strălucitul» e P'H: i pe Un Henun și ținea câte o cuvântare. Toalo sunau cam la fo'

boa numite

«Camarazi, r-o* d în î—" -

hotărâri de îndreptare, Lo Iu»

piuă fivt nu Amil

Nou. Deocamdată însă nu mă schimb. Voi fi același ca și în trecut».

Și toți îndemnați mai ales de mine, râdeau pe înfundate, căci toți știam cum fusese el odinioară.

Am fost fericit totuși când Bert s-a urcat în căruță. Am dat bice cailor și, am pornit spre casă. Coptele și recile ridicau nouri de praf în urma noastră.

Pe drum, «Strălucitul» nu se arăta a fi prea vorbăreț. Sunt însă mulți oameni cari tac și care-ți dau totuși impresia că te simți foarte bine în tovărășia lor. Iar Bert era un astfel de om. Ținea tot timpul mâna pe umărul meu, iar eu aveam impresia că din vârful degetelor sale izvorăște o putere uluitoare, asemănătoare cu forf. A electrieitāju, a cărei înrâurire o simțeam în tot corpul.

Se interesă în amănunțime de țărcul nostru de vite, care, deși nu era prea mare, îngăduise tatălui meu să crească animale de sofiu. Recunosc că, de-a lungul timpului, eu înspmi aş fi putut să îmbunătățesc starea grajdurilor. Nu mă gândisem însă niciodată la prăbușirea gardului împrejmuitor și chiar a zidului. Yină de neiertat!

— Iar acum, îl întrebai eu văzând că dădea mare atenție lămuririlor mele, «Strălucitul», ce gândești să faci?

— Dar, de ce mă numești astfel și nu Bert?

— Pentru mine. Răspunsei eu, ești și vei rămâne întotdeauna» Strălucitul», nu pentru că ești fratele meu cel mare. Dar pentru că ești într-adevăr un om minunat.

— Rickie, ți-ar place să rămân câtva timp acasă?, mă întrebă el surâzând dureros Bineînțeles, nu aș ste pe degeaba, că aș lucra alături devine.

Urmă o mică pauză.

— Nu sunt decât un îngrijitor de vite, continuă el, și firește poate că șederea mea nu jhar conveni.

— «Strălucitul» îi răspunsei eu înspăimântat, oare cum poți întreba un astfel de lucru? Doar crescătoria e a ta!

Bert încruntă din sprâncene. Surâsul di păru dope buzele sale. Dădu din cap și zise -.

— Află odată pentru întotdeauna - căci mi-ar fi foarte greu să nmi repet aceasta - că totul și casa și crescătoria nu te aparțin deeâl tio. Când n-v> a; r-nt aveai doar doisprezece ani. Acum, după zece an' de munca ai câștigat pe deplin aceste acareturi. Nu mă întrerupe.

9

căci știu ce vrei să spui. Banii pe care. Î trimiteam din când în când mamei, nu înseamnă nimic pe lângă cele ce ai făcut tu. Aș vrea să rămân puțin timp la tine, ca să mi reamintesc de viața cailor și a vitelor. Crescătoria e însă a ta și, sub niciun motiv, nu m-aș atinge de ea.

Văzui o umbră de amărăciune în privirile sale. Och-i lui nu mai erau strălucitori. Acum ei priveau în gol.

Îmi dăcur numaidecât seama că se petrecuse o schimbare în firea «Strălucitului». Cărui fapt s-o atribui însă? Unei mâhniri îngrijorătoare, unei dureri apăsătoare sau unei amintiri neliniști oare?

Iar cu fui atât de întristat că el renunța la dreptul său, încât gata-gata să plâng de ciudă.

Ajunși acasă, mă aciui într-un colț și priveam cum mama îl alinta pe Bert. La fel ca și în trecut. El îi îngăduia aceasta, deși nu-i plăceau mângâierile.

Și mai adaug că mama mea semăna mult cu mine. Avea pielea de culoare închisă și părul roșu aprins, pe când «Strălucitul» semăna cu tata care avusese o statură foarte impunătoare. Era însă mult mai atrăgător decât fusese el.

Deosebirea dintre tatăl și mama mea, la un moment dat, pe părinți. Neasemănarea dintre mama și Bert, îl făcea să se depărteze de ea. El nu putea suporta ca ea să-i zâmbească în față, dar mai ales nu suferea răzgâierile ei, întotdeauna, în astfel de împrejurări pleca și mă lăsa pe mine în locul lui, iar mama mă privea ca pe un obiect nefolositor. Acum lucrurile se repetau. «Strălucitul» era mulțumit când d putea șterge și călări pe câmp. Ti dădusem cel mai năruș cal. Cu oare eu mă căznisem mult înainte de a-l fi putut domoli. Bert îl potoli însă imediat, iar armăsarul se supuse fără tăgadă poruncilor ha.

Poate că povestirea acestor lucruri pare cam ghioasă, însă pe mine ele mă minunau și mă uimeau.

Unul lângă altul, așezați în șelcic unor armăsari spnmten1, străbăteam toată moșia. Mă mira spiritul lui de observație. De la prima dată, zărise spărtura pe care apa ploilor o făcuse în zidul dl gului. Stâlpii strâmți și căzuți ai gardului, bălăriile crescute fără rost.

Eram fer1 cât. Mă uitam mereu în Bert și mă într baiu, cum de putusem trăi departe de un asemenea frai

La Ora prânzului, ne îndreptarăm spre casă. Ne aș
10

tenta un adevărat ospăț. Numai «Strălucitul» avea dreptul să vorbească. Eu și mama tăceam și-i sorbeam cuvintele.

Uneori, se întrerupea și privea țntă înaintea tul.

Muma nu și dădea seama de nimic, eu însă simțeam că în aer plutea ceva rău.

CAP. II

Din nefericire, vitregele mele presimțiri aveau să se adeverească în curând. Înainte. De a istorisi toate aceste întâmplări triste, să mai stărui asupra acelor zile fericite pe care le-am petrecut, împreună cu «Strălucitul», la ferma noastră.

Sub privegherea lui, totul lua altă înfățișare. Totul progresa. Totul «e schimba în mai bine. Nu trecuse nicio săptămână de la sosirea lui și toată ferma părea schimbată. Gardurile fură îndreptate și balamalele ușilor reparate. Deși el nu prea se lăuda ou roieur! >. Să-Ilicitul» se pricenea să aducă ordine pretutindeni!

— Deținea un admirabil secret; putea face trei lucruri dintre dată. Așa de pildă, al co nducea turma le pășune, 1 repara gardul doborât și îngrijea de vitele bolnave, în același timp.

Afară de aceasta, datorită însușirilor sole de preț, el reușea să câștige mulți bani. I se aduceau mulțime de cai nărăvași cari nu puteau fă încălecați de nimeni... ««Strălucitul» se juca cu ei și reușea să-i îmblânzească atât de repede, încât puteau fi călăriți de or ce țarancă. Pentru dresa ea unui as fel de cal. E u>: ia i-ipre.

zace dolari, Iar eu și mama, îl priveam uimiți ce djibapiu era-Zilnic, în timpul prânzului sau după terminarea lucrului reușea să domesticească mai mul* cai. Vă închipuiți ușor peste ce sursă bogată de câștig dăduse!

Încercă să mă învețe și pe mine câte ceva din îndeletnicirile îngrijitorilor de vite. Recunosc însă că nu am rouș t să mă obicinnesc nici ou aruncarea Viului și nici cu mânuirea pumnalului. Totuși, în mâna la o astfel de armă era mai ucigătoare chiar decât un revolver. În schimb însă, datorită lui m-am deprins să călăresc dar mai ales să țin

hățurile. Fratele meu susținea că adevă.

11

râtului călăreț este acela care știe să-și stăpâneasă animatuii prin blândețe, iar nu acela care-l chinuiește sau care-l schingfuieste în băți.

Tot «Strălucitul» în a obicinuit cu mânuirea revolverului.

Ca toți vânătorii de seamă, el nu purta armele sale la brâu, oi le ținea într-o tolbă pe care o atârna de umăr. El scoase viziera puștii și cocoșul care bar fi putut împiedica să tragă repede. Declanșa arma numai cu ajutorul degetului celui mare, care ridica câocănașul. Iar când acesta cădea înapoi, glonte pornea pe țevă.

De-o biceiu revolverul nu conținea mai mult de cmc1 gloanțe. Ex stau însă și revolve speciale cari aveau zece cartușe.

Din trei împușcături - trase de la o depărtare de zece metri - «Strălucitul» nimerea cel puțin de două or1 ținta. Eu însă, de abia reușeam - de la distanța obicinuită - să na greșesc obiectivul.

Știam și recunoșteam că Bert mi-era superior în orice privință. Da un singur lucru îl întreceam totuși: la înjurături, pentru care fratele meu n-avea niciun fel de înțelegere.

Aproape în f eeare seară, rămânea acasă. Numai câte ocletă mama stăruia cu «Strălucitul» să iasă la plimbare.

«Păsările nobile, zicea ea, nu pot fi ținute ca într-o colivie».

Așa dar, într-o Sâmbătă scară, mâncarăm mai devreme ca de obicei „ne dichisirăm cu stranie peje mai bune pe care le aveau și plecarăm împreună - «Strălucitul» ținea neapărat să-i întovărășesc - spre Farm ngton, unde avea loc un bal.

Nu mă putu' împiedăca de a nu râde de felul în care

Bert prăvea acea mulțime de fete. Bineînțeles că el, cunoscătorul și a ales-o pe cea mai frumoasă – o «nume Al berlina Benchley – care era în același timp și cea nur bună dansatoare.

Era într-adevăr foarte drăguță. Nu era însă o «șirenguriță» căci știa să se focă respectată de oricine și se pricepea de minune chiar să îndepărteze pe cei ce nr. îi îndrăznit s-o jignească. Era iubită de toți și aceasta – s-o recunoaștem – nu numai din cauza frumusej ei că și pentru că tatăl ei, bogatul proprietar al fermei

12

Bencidey-Jerome Benehley, așa după cum îl numeau ziarele, Jerry Benehley, așa după cum îl numeam noi era într-adevăr un om foarte de treabă.

De altfel, Albertina em întovărășită de tatăl ei. Iar după ce «Strălucitul» dansase de câteva orî cu ea, bătrânul – văzând că fiică-sa nu-și ridica ochii de la Bert – veni spre mine și-mi spuse:

— Bănuiesc că o să vrea să se însoare cu Al.

Iam răspuns prietenos, dar el, răsucindu-și mustățile, scoase o exclamație destul de neplăcută mie.

Totuși pe nune mă înveselea mult această petrecere: mai întâiu pentru că i puteam admira pe Albertina și pe Bert, apoi pentru că-mi puteam bate joc de ceilal (1 dansatori cari îmi păreau, toți, mai prejos decât fratele meu.

La un moment dat, când orchestra încetase să mai cânte, «Strălucitul», împreună cu domn'șoara Benehley se apropâai a de mine.

— Iată Al, zise el, acesta e fratele meu, singura persoană de preț pe care o am pe această lume.

Îmi reamintesc că Bert nu mă lăuda niciodată. Iș1 dădea seama că aș fg luat în derâdere măgulirile lui. Cu toate acestea, de astă dată, cuvintele lui mă făcură fericit.

Albertina se uită cu admirație la mine. Nu arăta deloc ca o fată care de abia făcuse cunoștință eu tânărul de lângă ea. Cii ca o adevărată mireasă.

Tot timpul se purtă foarte frumos cu mine, ba chiar se interesă și de mama noastră.

Puțin după aceea, mu dusei. Împreună cu Bert, într-o cameră învecinată, tinde bărbații, între două dansuri, obicinuiau să fumeze. «Strălucitul» își aprinse pipa și începu să discute cu mai mulți prieteni.

Deodată Binge Walter intră în acea sală și îndreptându-se spre grupul nostru, se adresează lui Bert:

— Aș vrea să-ți vorbesc.

— Spune ce te doare, măi băiete, răspunse fratele meu prietenos.

— Nimic, dar trebuie să mă răfuesc cu tine.

«Strălucitul» nu mai surâse.

— Mai bine s-o lăsăm pentru altă dată, zise el liniștit. Azi. N-am poftă de ceartă.

Urmă o tăcere apăsătoare. Ai fi crezut că pojg auzi până și gândurile oamenilor.

— Spune Binge, întrebă cineva într-un târziu, nu ți-e bine, sau nu știi cu cine vorbești?

— Ține-ți fleanca! răspunse el supărat. Știu perfect cu cine am de-a face!

Apoi se întoarse spre fratele meu și adăugă:

— «Strălucitul», Albertina îmi promisese mie dansul din urmă, totuși te-a luat drept partener pe tine...

Rămăsei înmărmurit de spaimă, gândindu-mă la cele ce aveau să se întâmple. Din fericire însă lucrurile se potoliră cum nici n-aș fi sperat.

— Nici n-am știut că ești înțeleș cu ea, răspunse-Beri.

Binge căuta gâlceavă cu orice preț. Se temea că va fi bătut, dar se încapățâna mereu. Există mulți oameni, cari aleg mai degrabă moartea, decât să asculte de vorba bună.

— Bine, în acest caz voi dansa valsul următor cu Albertina, spuse Walter îndărătnic.

— Fie, dar lucrul acesta trebuie să-l hotărască ea.

— Nu. Aceasta trebuie să i-o spui tu, căci te porți cu ea «i și când ai fi stăpânul ei.

Mă aprospiai de zid. Aveam mușchii încordați. Mă așteptam ea cei doi să-și scoată revolverele.

De altfel cred că/ și Binge se gândea la fel ce și mine. Se aplecă puțin, lăsându-și toată greutatea corpului în vârful picioarelor și ridică brațele în sus. Părea întocmai unui atlet gala de luptă.

Toți îl priveau cu milă pe Walter: se temeau de viața lui. Bert păli. Observai în ochii lui aceeași umbră de suferință pe care o zărisem și altă dată.

— Trebuie să mă duc să iau puțin aer, murmură el.

— Așa dar, mă provoci? întrebă Binge.

— Nu, nu, răspunse «Strălucitul», vreau să rămân singur.

Se îndreptă spre ușă și ieși afară. Răsuflat ușurat. Tar Binge, care-și pusese viața în pericol, se sprijini de zid. Era alb ca varul și tremura din tot corpul.

Bătrânul Benchley veni în mijlocul acelor tineri și i se adresă astfel lui Binge:

— Dragul meu, mulțumește Cerului că mui trăiești încă și că «Strălucitul» nu fi a sfărâmat oasele. În locul tău, m-aș duce și i-aș cere iertare acestui om de onoare.

Șt apăsă asupra cuvintelor «om de onoare».

Walter privi țintă po Benchley dar nu-i răspunse nimic.

14

— Ai dreptate, zise el într-un târziu, m-am purtat urât cu el. Mă voi duce să-i cer scuze.

Ieși. 11 Hlizirăm vorbind cu Bert. Apoi intrară amândoi împreună în sulă. Se țineau de braț. Erau împăcat

de acum.

Rușinat, Binge părași în cturând balul.

Toată seara nu mă gândii decât la acea umbră de suferință pe care o zărisem în ochii fratelui meu. Mă urmărea pretutindeni și mă înspăimânta.

«Strălucitul» mai dansă de vreo două oii cu Albertina, apeli îmi făcu semn că vrea să plece.

Mă îndreptai spre grajd ca să înham caii la trăsură. Când revenii să-l iau pe Bert, el tocmai discuta cu Albertina și cu Jerry Benehley, sub felinarul de la poarta de intrare a hanului.

La lumina becului de gaz, diamantul pe oae-l purta bătrânul la cravată, strălucea de-ți lua ochii.

— B'ne măi băiete, zise Benehley adresându-se fratelui meu, mi se pare că ai vrea să-mi răpești fata.

— Asia se va întâmpla desigur îettro zi, răspunse Bert surâzând.

— Sunt gata oricând să mă căsătoresc cu târne, răspunse fată serioasă.

Cobor îi dopo capră și o privii ou mulțumire. Era foarte frumoasă. Avea un păr lucios și se potrivea de minune cu fmte-meu.*

— Ce prostii vorbești, strigă Benehley. Nu-ți dai seama că ești caraghioasă.

— Spune-mi, dragă Bert, sunt într-o devăr caraghioasă?

— Așa dar, lucrul pare să fie senkte, nu glumă, adăugă Benehley, întorcându-se spre mine, deși se vedea limpede că vorbele lui nu-mi erau adresate mie.

Cei doi tineri tăceau. Num a* din privirile lor putea1 ghici sentimentele de oare erau frământați.

— Te știu, zise bătrânul cam ușuratic în astfel] de chestiuni. Dea ceea, iartă-mi te rog întrebarea, vorbești serios să u glumești?

Bert se îndreptă către el.

— În orice caz, vreau să fii cinstit și sincer. N-aș vrea să te întâlnești cu fciică-mea fără știrea mea.

— Desigur, răspunse Bert, uitându-se țintă în ochii lui Benehley.

Acesta se simți mai liniștit.

15

— Foarte bine, flăcăuile, chiar mâine seară, dacă nv ai ceva mai bun de făcut, vino să cinezi cu noi.

— Mulțumesc! Voi veni. Noapte bună!

Îi întinse mâna Albettinei.

— Îți îngădui s-o săruți, zise bătrânul.

«Strălucitul» o sărută cu toate că era văzut de cel puțin cincizeci de oameni, care stăteau pitiți în dosul pinilor de la intrarea în han.

Eram încă sub impresia acestor fapte, când Bert se urcă în căruță și-mi luă hățurile din mână.

Lucru ciudat! De câte orî conduceam eu, caii sau se împiedicau la mers sau săreau. Când ținea el hamurile însă, mergeau lin și sprinten, ascultând de conducătorul lor ca de un vrăjitor minunat.

«Strălucitul» nu prea avea gust de vorbă, dar eu simțeam că tăcerea mă apasă.

— Ce bine te pricepi la cai, îi zisei eu. Ar trebui să te faci gambaș.

— Poate că într-o bună zi, voru deveni într-adevăr un negustor de cai. Dar până atunci se pot întâmpla multe, căci mă apasă griji mari.

Aceste vorbe mă întristară mult. Tot timpul drumului, n-am mai fost în stare să scot un singur cuvânt. Mă gândeam cu grijă la viitor.

Ajunserăm în fața grajdului. Sării jos din căruță și mă pregătii să desham caii.

— Tu, du-te să te culci, îmi strigă «Strălucitul». Voi

face eu tot ce trebuie.

L-am ascultat.

Dar nu intrai în casă, ci mă dusei în grădină de unde rupsei o cracă de smochini. Apoi mă îndreptai spre prispa casei, unde rămăsei mai mult timp. Voiam să mă gândesc la soarta lui Bert, dar nu reușeam. Nu vedeam în fața ochilor decât surâsul fericit al Albertmei.

Deodată - nu știu cum - «Strălucitul» se găsi în fața mea.

— Rickie, îmi spuse el, de prisos să te frământă pentru imne. Știi că ai vrea să-mi ajuți, dar aceasta ți-ar fi cu neputință. De aceea n-are niciun rost să-ți povestesc ce nu s-a întâmplat.

CAPITOLUL III

Când m-am trezit din somn, a doua zi dimineață - mă deșteptasem foarte târaiu căci petrecusem o noapte de nesomn - auzii pe «Strălucitul» Intonând un cântec vesel. Fui surprins. La început, nici nu-mi venea să-mi cred urechilor; dar mă convinsei repede că într-adevăr cel ce cânta era Bert. Avea o voce puternică și melodioasă.

Cu toate că era Duminică, am ieșit din casă imediat după masa de prânz.

Construiserăm un gard nou și puserăm ordine în mai multe lucruri.

Bert nu vorbea decât despre planurile sale de muncă și despre un cal năvălaș care-l fusese încredințat acum câteva zile pentru domest care.

Când revenirăm acasă, furăm foarte mirați. Totuși Bon se bucură. Pe prispă, ședea Albertina Benchley.

Probabil că se afla de mai mult timp la noi și că se împrietenise cu mama care o numea «drăguța mea».

Plecă imediat. Nu fu chip ș-o mai reținem. Înainte de a se despărți de noi, se uită lung la mâine, și-mi spuse:

— Sper că ne vom înțelege și ne vom iubi.

— Aș fi un netrebnic, dacă naș ține la dumneata, răspunsei eu.

«Strălucitul» o petrecu o bucată de drum.

— Vreau să văd cum călărești, zi; se el.

Mama se pregătea să meargă și ea cu ei, dar eu îfăcuii semn că ar fi mai bine să lase pe cei doi tineri singuri.

Cu ochii înlăcrămați, mama se întoarse spre mine și-mi spuse cu un glas tremurător:

— Mai târziu, Rickle, și tu vei găsi o fată toi atât de frumoasă.

— Eu nu pun prea mare preț pe frumusețe. Prefer, în orice caz, ca viitoarea mea soție să aibă ca zestre vreo zece mr de vite și ceva bani pe deasupra.

Mama surâse și mă privi prelung. Știa că nu vorbesc serios.

Nu mai vorbi tot timpul zile*, decât despre Bert, ăar această atenție pe care o acorda fratelui meu, nu mă supăra de fel.

17

Când se întoarse, Bert părea foarte amărât. În timpul mesei însă, se mai înveseli. Mama vorbi despre Albertina și nu înceta să-i laude însușirile, frumusețea și bună creșterea.

Îl priveam țintă pe frate-meu. Simțeam că fiecare cuvânt îl bucura și-l întrista în același timp. Nu-mi puteam explica cauza acestui fapt. Știam atât de puține despre el și despre cele ce se petreceau cu el!

De câte ori, observam în ochii lui acea umbră de suferință – și o observam foarte adeseori – îmi propuneam să-l întreb ce-l neliniștește. Niciodată însă nu îndrăzneam să rotsteșe întrebarea mea, mai ales după ce-mi spusese că nu-l pot ajuta.

Toți oamenii din împrejurimi știau de acum că Alberti

na Benchley este logodnica «Strălucitului». Și cred că nimeni n-ar fi avut ceva împotriva acestei căsătorii.

Toată lumea năzu'ci că Bert se va stabili ca fermier la noi – la aceasta avea să-i ajute și bogăția Albertinei – și că va face mari progrese în meseria lui.

Viața noastră se scurgea liniștită și regulată întocmai unui pâraiaș în luncă. Dar deodată, într-o bună zi, se abătu asupra noastră prima lovitură nenordeită.

Tocmai isprăviserăm de cînat. Stăteam de vorbă în jurul mesei, când auzirăm bătăi în poartă. Bert se duse să vadă cine ne căuta la o oră atât de târziu. Mama nu se întorsese încă acasă, așa că el era destul de îngrijorat.

După câteva minute, mă dusei și eu pe prispă. Stătea de vorba cu un tânăr necunoscut.

— Rrckie, zise Bert, întorcându-se spre mine, acesta e Jim Ferrald, un vechi prieten.

Înainte de a-mi întinde mîna, tânărul mă măsură din priviri. Im! amintii că auzisem cândva de numele lui. Da! Știam cine e! Odinioară făcuse parte din banda «Strălucitului». Era foarte primejdios, iar trăsăturile feței sale păreau să adeverească aceasta. Era înalt și slab; cu toate acestea era foarte vînjos. Avea mîini și nici oare neobicinuit de lungi. Se zvonise despre el chiar fă numai printr-o singură strîngere de mînă. Omorâse n-ai mulți oameni. Iar acum după ce-mi întinse mîna, bii eram convins de temeinicia acestui zvon.

— Îmi face plăcere să-l cunosc pe fratele «Străluc1-******ulii». Îmi spuse el ou glas aspru.

Tovarăși la drum 2

Mi se părea curios ea un om atât de mare și de puternic, să-l numească astfel pe Bert, mai ales că el JIU lua cuvîntul de «Strălucit» drept o poreclă, ci drept lui rfemime.

Și pentru că trebuia să spun de ce venisem acolo, M

întrebai pe frate-men dacă nu cumva o văzuse pe mama, care se reîntorsese între timp, și-l rugai să vină puțin mai la o parte pentru a-i spune ceva.

— Nu mai avem decât foarte puțin de Vorbit, zise Ferrald făcând un semn cu mâna cure voia să însemne că trebuia să plec de acolo și să-i las singuri.

Mă uitai la Bert și văzui că era foarte îngândurat* Cutele feței sale se adânciseră și părea foarte necăjit.

Mă prefăcui că plec. De fapt mă dusei la fereastra din vestibul care era deschisa și din dosul căreia puteam auzi tot ce vorbeau.

— Când mă gândesc, spunea Ferrald, ca nu vrei să mă ajuți împotriva nemernâcpor cori l-au omorât pe Jerry, înji vine să te omor. Înțelege-mă, «Strălucitul», că nu vreau să te ameninț prin aceste cuvinte eu toate că-ți vorbesc foarte serios - dar sunt convins că singur n-aș putea duce nimic la bun sfârșit. Iar în afară de tine, nu am pe nimeni cure în ar putea ajuta.

Mi-era de ajuns, pentru a-mi da seama despre ce era vorba. Jerry, fratele lui J'm, fusese și el în banda «Strălucitului». Cu puțin înainte de arestarea lui Bert, el fusese omorât. Toți spuneau că fusese ucis de Harry Loomis, un criminal periculos.

— Mă mir Jim, că te poți îndoi un singur minut de prietenia mea. Bineînțeles că te voi ajuta.

Rămăsei înspăimântat la auzul acestor cuvinte, căci știam ce înseamnă ele: moartea sa, sau aceia a adversarului. Dacă totuși, fratele meu ar fi scăpat de răzbunare, cuiffetul Far fi chinuit toată viața. Și atunci oare ar mai fi putut el și fericit alături de Albertina Benchley?

CAPITOLUL IV

Nu fui deltte surprins când Bert îl pofti pe Jim în casă, dar fui mirat când îl prezintă mamei și când îi spuse

că îndpțează la noi. 11 socoteam pe Bert ea pe omul eu cel mai mult bun simț, știam că el pricepea de minime gândurile și simțirile altora și de-aceea tiU-toi pllteam explica de ce prilejiuise întâlnirea dintre maică-mea și Jim. Ar fi trebuit să se gândească că nutnai humele acestui musafir nepoftit, i ar fi deșteptat cele mai negre amintiri pe care le avea despre el. Privirile ei îmi dovediră că aveau dreptate, Totuși, dădu mâna cu J'm, dar plecă foarte curând din cameră.

După puțin, Bert îl conduse pe Fer raid până în odafa de musafiri și se întoarse la mine în sufragerie.

— Mă duc la culcare. Noapte bună, Riok e!

— Așteaptă un moment! îi strigai eu.

— Ce este? mă întrebă el surâzând. Se silea să apară liniștit. Cu toate acestea, eu vedeam cât de tulburat era.

— Te rog să nu mi-o le! în nume de rău, dar cred ea ai îndrăznit cam mult, când i-ai prezentat mamei pf acest Ferrald.

— Ce? stângă el.

— N-ar fi trebuit să faci aceasta.

Plecă trântind ușa, dar reveni și-mi spuse:

— Vorbește mai departe, Rickie.

— M-am furișat adineauri până la fereastra din v* -
tibal și am auzit, în parte, ce ați vorbit.

— Așa dar, mai spionat? îmi zise el cu glas dojenitor.

Mă cutremurai de spaimă.

— Știu că nu e frumos ceeiaee am făcut, dar fotuș1 sunt mulțumit că am procedat astfel. Sunt sigur că nu te vei alătura lui Ferrald, împotriva lui Loom%

— 1 Și de ce crezi că n-aș face aceasta?

— Nu, cu neputință să frici una ca asta! strigai ev peste măsură de supărat. Altfel, ai apărea ca un netrebnic în ocinii Albertinei. Dacă te vei întovărăși cu Jim, vei fi împotriva legii. Vei fi descoperit. Te vor hărțul și te vor

prigoni atât încât nu te vei mai putea însura

Cu Al.

Îi cuprinsei mâna.

— «Strălucitule». Mă rugai eu, nu te lăsa târât în îie-l norocire de acest Ferrald.

— Nu vorbi atât de tare, îmi zise el. Dacă te-ar auzi Jim. Ar fi în stare să te împuște.

Ti privit țintă în ochi.

— Atât timp cât tu ești aici nimeni nu va îndrăzni să se apropie de mine

20

— nu fi chiar atât de sigur! Iar dacă ar cuteza, ea nu ți-aș putea ajuta cu nimic.

— N'ai putea să mă sprijini? Dar ce înseamnă asta?

— Nu, răspunse el hotărât.

Știam că flatele meu n-ar fi fost în stare să-mi spună ceva neplăcut. Oare mă disprețuia pentru că ascultasem la ușă? Oare mă dușmănia încă dinainte? Nu. El ținea mult la mine și-mi dovedise aceasta de multe ori. Nu miuș fi putut închipui că ar fi fost în stare să mă părăsească la nevoie.

— Desigur Bert, că nici tu însuși nu ești convins de ceea ce spui, nu e așa?

— Ba dimpotrivă, dragul meu, sunt foarte serios.

Încerca să surâdă. Dar fața îi era, palidă, iar în ochii lua zării aceeași umbră de neliniște* pe care o observasem de atâtea ori. N-am mai stăruit.

— Așa dar, te-ai hotărât să renunți la Albertina?

— Trebuie să mă despart de ea, căci eu plec de aici.

— Din ce cauză?

— Mie tare fică... murmură el.

— Frică? De cine?

— Do Ferrald.

— Nu pot crede una ca asta. Tu nu te poți teme nici de zece ca el. Amintește-ți că întotdeauna ai fost mai

puternic decât Jim.

— Da, dar între timp lucrurile s-au schimbat.

Voiam să-i răspund dar nu găseam cuvintele potrivite. Aprinsei o țigară și trăsei câteva fumuri pe nas.

Așa dar, iată explicația neliniște! lui Bert:! era frică și era singur. Numai un asemenea simțământ putea tulbura privirea unui om ca el, numai un asemenea gând îl putea îngrijora. Și totuși, cum puteam crede că «Strălucitul» era stăpânit de frică!?

Ascultă Bert, îi spusei eu, vreau să te ajut. Iar de va fi nevoie sunt în stare să-mi dau și viața pentru tine. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi ce te apasă?

FI clătină din cap. Părea speriat. Niciodată nu voi putea uda expresia feței lui.

Am crezut că simt un om puternic, hotărât, neșovă-W
C ar. Văd că m-am înșelat.

Fe și cine au putut să te schimbe atât>de mult? Pușcăria, murmură el. La început, m-am apărat.

— Am bătut joc de ea, dar apoi în a doborât. E °Prl puțin, apoi continuă:

z!

— Era acolo un supiu veghetor, care s-a jurat să mă distrugă. Mi-a spus că-i voi cere în genunchi îndurare.

Și... a avut dreptate.

Îmi ascunsei obrazul între mâin1.

— Îl nesocoteam, mai adăugă Bert. Eram atât de sigur de mine, încât eram convins că zece ani de pâine și apă, de bătaii și de torturi fizice, nu vor fi îndeajuns pentru a mă doborî, Ei aveau însă și alte mijloace, mult mai îngrozitoare...

— Ce ți-au mai făcut? întrebai eu scârbit de cele auzite.

— M-au închis într-o celulă întunecoasă și m-au lăsat singur... luni de-a rândul.

Glasul îi era tremurător. Se întrerupse. Eu mă îndreptai spre fereastră.

— I-am cerut iertare în genunchi, dar supraveghetorul mă lovi cu piciorul în obraz.

— Aș fi în stare să-l omor pe netrebnicul acela, strigai eu.

— Și eu mă hotărâsem la aceasta. Dar cu timpul mi-am schimbat gândul. Ajunsei să cred chiar, că voi mai putea fi fericit odată. M'sm înșelat însă. Ar fi mai b-ne să nu mai pomenesc despre cele ce s-au întâmplat atunci, căci numai amintirea acelor fapte mă face să sufăr cumplit.

«Strălucitul» se așează pe scaun și încep să plâng așa cum numai un bărbat al cărui suflet e frânt de suferință peste să plângă.

Pentru prima oară în viața mea, mi-am dat seama ce înseamnă un om învins de soartă, căci într-adevăr Bei!

fusese învins.

«Dacă l-aș întâlni vreodată pe acel supraveghetor, gândeam eu, l-aș uide fără milă».

Luai dintr-un dulap o sticlă de rom și umplui un păhărel pe care i-l întinsei lui Bert. TI apucă cu o mână tremurândă și-l bău dintr-o'ș ngură înghifitură. Se ma>

potoli puf în

— «Strălucitele», zisei eu, îți mulțumesc pentru încrederea pe care mi-ai arătat-o. Desigur că vei rămâne aci și că te vei căsători cu Albertina. Îl vei părăsi pe

Forrald. Iar dacă el ți se va mai pune în cale, eu îi voi vi ni de hac.

Bert ridica capul și privi soro în ne. Părea că înțelegeo pica bine.

nu mă

22

Nu pot lua încă moț o hotărâre. Mai ai puțină răbdare. Acum sunt stăpânit de «psihoza închisoare!» -

aşa cum a numit doctorul boala mea - şi nu sunt în stare să mă gândesc la nimic.

Amândoi tăcurăm. Fumam în lîntste. Iar eu mă gândeam că nu mai exista decât o singură posibilitate de scăpare: sad omor pe Farrald.

Dar Bert întrerupse gândurile mele:

— Tu, nu-i poţi face nimic. El mânuieşte revolverul tot atît de bine ca şi mine, ba chiar - atunci când nu se gîndeşte că-i sunt superior - şi mai bine.

Îmi dădui geamă că avea dreptate. Eu nu mă puteam măsura cu un om ca J'm.

— Atunci, pentru a-l îndepărta delu planul lui, să cerem ajutorul legii.

— Nici să nu te gîndeşti la una ca asta. Şi apoi el e convins că fapta lui l-ar înălţa în ochii lumii.

— Cum, tu numeşti o crimă, o faptă înălţătoare?

— Vrea să răzbune moartea fratelui său. Dar pentru aceasta are nevoie de ajutor, căci banda lui Lp-miseşte alcătuită din ucigaşi de meserie. Cât timp am stat la închisoare, Jim şi-a amânat hotărârea. Când a aflat însă că sunt din nou liber, a venit la mine să-mi ceară ajutor. Am încercat să-i schimb gândurile, dar nu am reuşit. Nu-m (i mai rămân decât două posibilităţi: sau îl ajut, sau de nu, trebuie să plec de aici şi să mă ascund sub un nume şi o înfăţişare falsă. Numai astfel aş putea scăpa de mânia răzbunătoare a lui Ferrald. În orice caz însă, rezultatul va fi acelaşi: viitorul liniştit şi fericit pe care l-am visat, nu se va realiza niciodată.

În timp ce el vorbea astfel, un gând năstruşnic îmi veni în minte.

— «Sirălucitule», zisei ou, întotdeauna te-am ascultat orbeşte, fără să crâcnesc. Azi îţi cer să mă ascu'ti şi tu pe m1, fără să mă întrebi de ce gîndesc astfel. Şi iată ce-ţi oer: pleacă de acasă şi nu te întoarce decât mâine seară.

— Și apoi...?

— Tocmai aceasta nu vreau să mă întreb. Fă însă oeeace îți cer.

Sunt sigur că nu-i vei putea face nimic lui Ferrald, răspunse «Strălucitul», clătinând din cap. Tu nu-l cunoști pe J1 în! Este un criminal înăscut. Nici n-are nevoie să och ască, pentru a nimeri ținta. D'și usca

23

Jâv, este foarte puternic...

— Dur năcă nu am de gând să mă iau la trântă cu el, ți-e de ajuns această promisiune, pejitrn a mă asculta?

— Fie! O votu face și pe asta!

— Mă duo să-ți aduc o pătură. Vezi, grăbește-te.

Și îi conduse până la grajd. Îl ajutai să pună șaua pe cal și să-i așeze căpăstru1.

Îmi strânse mă/ha cu putere. Pentru prima Cara, mă privea ia pe un adevărat tovarăș. Eram mândru și fericit de aceasta.

Încalecă și dădu pinteni calului. Îl privii până ce dispăru după cotitură, Apoi, mă întorsei în casă și mă culcai. Adormii imediat.

CAP. V

A doua zi dimineață, când mă sculai, mama mă întrebă îngrozită:

— Dar unde e Bert? Patul lui e neatins. Nu a dormit acasă azi-noapte?

— Lâniștește-te, îi răspunsei eu. Oriunde s-ar afla acum, este mai în siguranță decât aici. Dar spune-mi. Scumpul nostru oaspe s-a sculat?

Dădu din cap în sens afirmativ și-mi arătă cu degetul înspre prispă.

Mă duseti într-acolo. Jim Ferrajd stătea pe un scaun pe care-l trase lângă perete.

— Unde e fratele duraitale?, mă întrebă el, drept

orice răspuns la salutul meu.

— A plecat, răspunsei eu.

Ferr-ld fu foarte surprins. Privi cu spaimă de jur în ore jur ca și când ar fi fost amenințat de un mare peni col.

— Cum? Așa deodată?, mai adăugă el.

— O afacere urgentă. Cred că era ceva care vă privea. În drice caz, eu voi merge cu dumneavoastră până acolo unde trebuie să vă întâlniți cu el. Când vom ajunge acolo, va sosi și el. Știți doar cât de repede călărește.

— Atunci dec? nu a așteptat să meargă împreună cu noi?

Desigur Jim bănuia ceva.

— Do unde vreți să știu eu aceasta. Când «Strălucitul» face ceva, eu nu-l întreb niciodată cafe-i sunt motivele.

— Ți **n** spus ceva despre mine?, întrebă Ferrald speriat.

24

— Știu că aveft nevoie de ajutor, Dumneavoastră știți ce trebuie făcut. Până la reîntoarcerea lui, vă voi ajuta eu.

— De ce nu mi-a împărtășit gândurile sale?

— Nu știu. Probabil pentru că nu a vrut se va stingherească. Înainte de a pleca a descluis ușa camerei1 dumneavoastră, dar dormeați încă. Era ceva foarte urgent.

— Da, zise Fer raid, recăpătându-și încrederea, am un sotan foarte greu. Și apoi, dacă ar fi vrut să mă păcălească sau să plănuiască ceva împotriva mea, nu l-ar fi lăsat po propriul său frate, pe lângă mine.

— Oare «Strălucitul» a păcăpt sau a trădat vreoda + - un camarad?, îl întrebai eu, cu glas supărăcios.

— Firește că nu! Așa dar vrei să mergi cu mine?

f Din moment ce fratele meu vrea astfel...

— Atunci vom porni degrabă. Ne vom duce mai întâiu la Culver Cannon, unde Bert ne va găsi fără prea mare

greutate.

s-și voi lăsa un bilet, în care-l voi înștiința despre aceasta. Așteptați-mă vă rog puțin.

Intimai în casă și scrisei fratelui meu următoarele rân. - duri;

Dragul meu Bert''.

Am plecat cu F. Nu încerca să ne urmezi căci nu poți ajuta cu nimic la rezolvarea afacerii lui.

Îți urez mult bane și multă fericire.

Rămâi cu bine!

Al tău, *Rickie*

Am închis acest bilet într-un plic și l-am pus pe masa fratelui meu. Apoți m-am reîntors spre Fer raid.

— Vă rog foarte mult să nu dezvăluiți mamei mele, planurile noastre. Cel mai bine ar fi sui spumjin că, plecăm la o vânătoare de cerbi.

— Bineînțeles, răspunse Ferrald care devenea din ce în ce mal îndatoritor. Eu cunosc femeile. Am fost însurat și știu că aceste ființe nu pot fi câștigate decât prin înșelăciune.

— Dar ce se întâmplă, întrebai eu naiv, dacă ele descoperă înșelătoria?

— Atunci ele sunt atât eh1 mândre de inteligența lor, încât, dintr-uh exces de mărin mtle, Iartă totul.

25

În timpul dejunului, îi propusei - așa de formă - lux Ferrald, o vânătoare de cerbi. Mama nu spuse nume la aceas cu siguranță că bănuia ceva, căci altfel S-ar fi împotrivit dorinței mele. După cum făcuse și în alte dăți. Ea socotea doar că orice vânătoare e un timp pierdut în zadar.

Înșeuaram catii și plecarăm. Mama tăcea, mereu. Ne luarăm rămas bun de la ea și pornirăm. După ce mă depărtai puțin, mă uitai înapoia mea. O zării stând în

picioare pe prispă, ținându-și mâna streășină la ochi și privind spre noi.

Mă cuprinse un dor nespus de ea. Parcă o vedeam așteptând reîntoarcerea noastră, a mea și a lui Bert, mai întâiu în bucătărie, apoi în sufragerie. O vedeam căutându-ne pe stradă sau moțâind pe prispă. Poate că nu o voi vedea niciodată, ea totuși va avea o altă mângiere: reîntoarcerea lui Bert.

Mă simțeam singur *și-i* părăsit. Eram trist și îngândurat! Făceam impresia unui copil care s-a rătăcit prin pădure. Și probabili că trăsăturile obrazului meu, trădau simțurile mele, căci Ferrald mă întrebă:

— Mi se pare, tinere, că nu prea ești în apele tale.

Îl privi mirat. Oare n-ar fi trebuit să-i mărturisesc adevăratele mele gânduri?

— Întocmai, răspunsei eu. Deși mi-ai zăresc încă, căsuța noastră, mie totuși dor de satul meu.

Jum surâse.

— Chiar așa trebuie să fie. La vârsta dumitale și mie mi se întâmpla același lucru. Dar numai faptul că mărturisești această nostalgie a locurilor părăsite, vei reuși s-o învângi. Spune-mi însă, te pricepi să împuști?

— Firește că nu sunt un ochitor prea bun. Aș putea ou greu să nimeresc ținta dacă ar fi la o depărtare mai mare de douăzeci și cinci de metri.

— Nimeni n-ar putea nimeri exact la o astfel de distrință. Bineînțeles ar fi cu totul altceva dacă ai «ivea o pușcă specială cu tragere la semn și dacă ți s-ar da cel puțin o jumătate de minut pentru ochire. Trage te rog spre pomul de colo ca să văd și eu care ți-epriceperea.

Să o pii și arată spre un trunchiu care se afla la o de părtare de vreo douăzeci de metri.

Îmi dădeam seama ce-l interesa mat mult pe el: ar fi preferat să trag repede, decât să nimeresc ținta.

Așa dar, luai revolverul din tolba pe care o țineam pe umăr și descărca - toate cele cinci gloanțe în direcția arătată.

Mi se păruse că mâna îmi tremurase. Mă înșelasem. Nimerisem ținta ou două gloanțe.

Îmi încărcai din nou revolverul și plecarăm mai departe.

— Ai reușit foarte **b** ne îmi spuse Ferrald. Într-adevăr nu ești un maestru, dar sunt încredințat că la o eventuală primejdie ai putea fi folositor.

— Ba eu sunt de părere că a fost cât se poate de prost și sînt cbțar foarte mîhnit când mă gândesc la diferența, din acest punct de vedere, dintre mine și frate, meu.

— Ai dreptate, el țintește minunat. De altfel și eu mă pricep tot atît de **b** ne ca și el. El e însă mai repede și mai liniștit. Lui îi place să se lupte numai de dragul luptei, pe când eu nu urmăresc decât reușita luptei. Odată, în toiul unei bătălii aprige, Bert a început să cânte în gura mare. Numai el era în stare de un astfel de lucru.

Glasul, tremurător de admirație, al lui Ferrald, dovedea cu el îl socotea pe Bert ca pe un om supi a-uatural. Eu însă vedeam cât de înspăimîntat și de fricos era el, Acest lucru mă scârbi.

M-aș fi bucurat dacă aș fi avut destul timp, să mă pregătesc pentru priveliștea pe care aveam s-o admir. Spre amiază însă, ajunserăm la dealurile ce se întindeau la poalele munților. La picioarele lor, curgeau lini? Ue pâraiele argintii. Era o priveliște de nedescris.

Ne apropiam de Culver Cannon, unde trebuia să ajungem spre seară.

Îmi dădeam seama că acum începea adevărata primejdie. Desigur, că, dacă Ferrald ar fi ajuns acolo după

Loomis, aceste că tovarășii săi ar fi prins încă dinainte de veste și ne-ar fi căutat cu atenție.

Îi spusei aceasta și luă Jtim-El surâse.

— A* perfectă dreptate. Loomis știe că am pornit împotriva lui. Cu siguranță că și-o fi pus oamenii la pândă. A fost destul de greu până am reușit să-l prind pe Joe Toale, pe care l-am descoperit t la Blauwasser.

— Și de i ai făcut?, îl întrebai eu.

— Ce i-am făcut? Dar ce întrebare ma» i o și asta? El

27

făcuse porte d-n banda care odinioară la un și p «s ja. Ry. Bandiții ceva l-au atacat pe la spate căci, deși erau zece la număr, n-au îndrăznit să vie în fața lui. L-am întâlnit pe Toala tocmai în fața Oficiului poștal, pe când citea o scrisoare pe care o primise de la iubita lui.

— Bună Joe, îi strigai eu. Ialtă, alei am un dar pentru tine.

Mă pe vi țintă. Îngălbenise. Căcii eu țineam revolverul în mână...

— Ferește-te!, îi mai strigai eu>.

— Jim. Răspunse el, îțți jur că nu eu bam împușcat pe frate-tău.

v - Ferește-te!, stărui eu din nou.

Ferrald se întrerupse, apoi continuă:

— În cele din urmă scoase și el revolverul, dar cîrîr în același timp începu, să strige după ajutor, Era foarte caraghios: un Om în toată firea, avînd în mîna un revolver încărcat și strigînd totuși după ajutor. Râdeam dj n toată inima. Dar și el își dădu seama că orice ar face, ar fi de prisos. Astfel, țipetele sale încetară deodată. De atunci. Loomis știe că-l urmăresc. Desigur că bandiții se vor pregăti să mă înfrunte. Probabil că și el au prins de veste că «Strălucitul» a fost l berat din închisoare și că luptă alături de mine.

— Totuși nu-i mai poți lua prin surprindere, iar acefista este foarte important, mai ales atunci când dușmanul ți-e superior ca număr.

— Dar eu n-aș fi folosit **n** mic, dacă i-aș fi atacat pe neașteptate. Atunci când ucizi un om care habar n-are de soarta ce-l așteaptă, nu înseamnă deloc că-l pedepsești, că dimpotrivă, că-i faci un serviciu. Celor car* isprăvesc pe scaunul electric, nu curentul, ci pregătirea, împrejmuirea trupului cu **f** rale electrice, li se pare mai chinuitoare. Loomis și ai săi se perpelesc, ca un pui pe fugare, de când știu că eu și «Strălucitul» am pornit împotriva lor.

Și spunând acestea, Ferrald râdea și dădea din umeri. Părea întocmai unui vultur care a îngjitit un os.

Do un singur lucru, adăugă el, după un înnut de tăcere, mă bucur mai mult ca de toate celelalte la un loc: **r**. Nomis frebuc să aibă o toarnă grozavă, nu de mine, oi de Bon.

Fui înspăimântat! Oare ce va face Ferrald când va afla că «Strălucitul» îl trădase? Desigur, mai întâiu mă va omorî pe mine, apoi va porni să se răzbune pe Bert. Dar atunci când îl va vedea pe frate-meu, se va speria atât de tare. Încât îl va cere implorare în genunchi.

Mă gândeam înfricoșat, la toate acestea. Oare Jim avea un temei când se arăta atât de neîmpăcat și de crud? Oare într-adevăr Jerry ar fi meritat toate acestea?

— Ce fel de om era fratele tău?, îl întrebai eu pe Ferrald.

— Cel mai credincios prieten, cel mai desăvârșit oclutor și cel mai vesel tovarăș. Nu avea decât un singur defect: nu putea admite ca alții să câștige la jocul de cărți. Dacă totuși i s-ar fi întâmplat să piardă, atunci el trișa și schimba roata jocului. Iar dacă din nenorocire ar fi fost prins, el **l** ar fi împușcat imediat, pe cel ce ar fi îndrăznit să-i aducă vreo învinuire. Îmi amintesc că, pe când era

copil încă, a legat, într-o noapte, pe un profesor de un copac din curtea școlii și l-a lăsat pe bietul om să degere câteva ore în șir. Din cauza înghețului, profesorul se îmbolnăvi și era cât p-aoi să moară. De atunci însă a căpătat frică de frate-meu.

Spunând acestea, Jim râdea, iar eu, deși înspăimântat de atâta-sălbăticie, surâdoam, căci altfel i-aș fi dat poate de bănuț.

— Odată, continuă Ferrald, intrând într-o cârciumă se întâlnește acolo cu Turk Wilder. Îi strânse mâna prietenește, dar în același timp, îi scoase revolverul de la brâu și. - **1** împușcă.

Eram peste măsură de scârbit de această povestire, ba socoteam chiar că banda lui Loomis făcu: e o faptă destul de folositoare omenirii omorând un astfel de criminal. Jim însă nu vîo a nici în ruptul capului să părăsească acest subiect de vorbă. Ore întregi îmi povesti despre infamiile fratelui său. Nu părea însă să fie împotriva lor, aceasta poate pentru că nici la el însuși o viață omenească im prețuia prea mult.

Ne aflam pe o pantă a muntelui Blauwasser, în mijlocul unui luminiș, brăzdat de a ne. Iarba catifelată ne mângâia picioarele. În vale, vedeam căprioarele sărind sprintene. Iar mai sus. Turmele de oi, pășteau liniștite iarba fragedă. Era o vedere minunată, pe care nu te saturai s-o admiri.

29

Eu însă nu mă gândeam decât la banda lui Loomis, care se ascundea pe acolo. Eram foarte îngândurat și trist.

CAP. VI

De abia după amiază, zărirăm un alt călăreț. Era prima ființă omenească care o întâlneam de la plecarea noastră.

Străbăteam tocmai un crâng. Fermid observă primul

pp acel călăreț. Se opri și făcui același lucru. Era o fată. Calul ei, un animal minunat, se spenă de-o piatră, care strălucea în bătaia razelor de soare. Dar ea știu să-l potolească. După culoarea feței și a părului ei, ai fi putut ușor crede că era o indiană. Totuși nu crezui că o indiană să aibă trăsături atât de regulate, ochi atât de strălucitorii și răs atât de fermecător.

Era urmată de un câine cafeniu care zburda vesel în jurul ei. Ea se îndepărtă, dar câinele rămase acolo, căci zărise ceva într-o groapă și scormonea pământul din jur pentru a da la iveală acel lucru. În acest moment, un vultur sălbatic se năpusti asupra bietului câine și înfigându-și ghiarele în el, se înălță iar. Dădui pinten* calului meu, căci îmi dădu* seama că aş fi putut nimeri cu un glonte acea pasăre răpitoare.

Țintii. Phimbul porni ca o vijelie. Vulturul se clatină, scăpă prada și căzu la pământ. Câinele se îndepărtă în goană, chelălăind.

Toate acestea se petrecuseră desigur fulgerător de repede. Nici nu mi revenisem încă bine, când auzi glasul lui Jim, strigându-ms:

— Fata se întoarce. Iscodește-o și vezi ce poți afla de la ea. Cu siguranță că nu se află singură pe aici. Nu vorbi însă de mine. Mă voi feri să fiu văzut de ea.

Dispăru în desișul pădurii. În curând sosi și fata. Se opri în fața mea, descălecă și se apropie de mine.

Nu era prea înaltă, dar era cu adevărat fermecătoare. Mă simții fericit auzindu-i glasul.

— Minunat! Sunteți un țințaș desăvârșit.

— Totul se datorează mai mult întâmplării, răspunsei - u modest. Dar câinele este rănit?

— Sărmanul Lumpi... udă-te și dumneata.

Mit uitai cu atenție la Lumpi dar nu văzui decât tre' - puți u zgârieturi făcute de gbiaia vulturului.

— Nu ate decât doi uni, adăugă fata. Să sper că au va suferi prea mult după Urui t acestui ace deub

Mângâie capul micului animal, care o privi trist. Suferea împreună cu el. Ghidată împreunare de sentimente! Dar fata își ridică tfehil spre m-ne. Fui robit de drăgălășenia ei. Mă uitam țintă la ea și mă simțeam nenorocit. Aș fi fost atunci în stare de Orice, numai pă Capăt o înfățișare mai plăcută.

— Cum sunteți dumneavoastră? o întrebai eu.

«* „Mă numesc Suzanti Carr. Ddr pe dumneata cutii te cheamă”.

Richard Wilhs, răspunsei eu grăbit, dătidu-mi se îitua că n-ar fi fost prevăzător din partea Uiea să spun adevăratul meu nume. Aș fi foști, probabil, imediat recunoscut drept fratele lui Bert. Iar eu nu urmăream nici măcar ca această tânără fată-care desigur locu’a prin apropiere apropiere – să știe aceasta.

— Trebuie neapărat să mă duo să văd vulturul, spuse ea.

Se apropie de pasăre și o prâvf ou atenție. Desfăcu o aripă a semețului răpitor.

— Ia te uită acil

Ce neînsemnată mî se păru viața, când privii acel falnic rege al văzduhului – atât de mândru de puterea lui – răpus de gidiitele ucigaș.

Eram sigur că și ea gândea exact același lucru, deși au spunea nimic. Cu neputință să descriu în cuvinte, semimentele care mă năpădiseră Sau fericirea cate mă cuprinse în mrejele ei îmbătătoare.

— Vă aflați din întâmplare pe aloi?, întrerupse ea tăcerea.

— Da, răspunsei eu, caut lucru.

— La ce te pricepi dumneata? Ești lemnar sau

minier?

— Niciuna, năcă alta. Mă îndeletnicesc cu creșterea, vitelor.

— Unde ți-ai lăsat arma? Mi se pare că aveai un revolver?

Scosed revolverul din tolba. Ea îl luă și-l privi cu atenție. Văzu că n nvera, nici cocoș și nici ochitor, Mi-l întinse și-mi spuse:

— Desigur, ai fost deprins să țiintești atât de bine, nu? w-Nu. Gutui de vă pușteți gândi la un astfel de lucru?

— Bănuiesc că faci parte din acea categorie de ca

31

meni pentru oare a ținti este uit lticfti de cea mai în & reînsemnătate, nu?

— Nu înseamnă că sunt un eliminaî Sau un bandit, ducă ani un revolver Special.

1 - Bineînțeles, spuse ea, nici tiu n niu gându-l la aceasta, Te socotesc drept nu pușt dornic de aventuri, doar atât...

— Bănuiesc ca de data asta vă înșelați, răspunsei ea, vârând revolverul în tolba.

— Nu mu înșel decât foarte rar, zise ea privându-mă batjocoritor. Vorbea ca un bărbat.

Eu, socotind că e mai bine să nu continui această dis* cuție, tăcui.

— Cauți într-adevăr un post? mă întrebă ea întf un târziu.

— Trebuie să găsesc de lucru!

I - Ceva trecător, sau un angajament de lungă durată?

Roșii. Nu puteam minți. Și-mi dădeam seama că & - ceasta era foarte rău pentru mine.

— Aș prefera unul pentru scurt timp.

Căutam să-i întâlnesc privirile, deși știam că ea mă!

un drept un bandit, care din cauza une* gâlcevî, trebuia să stea ascuns câțva timp.

Ea oftă prelung, surâse binevoitor și-mi spuse:

— Bine Dick - diminutivul de la Richard - mă voi strădui să-ți găsesc ceva așa cum vrei tu. Te voi reco* nmnda tatălui meu. Fără îndoială, vei fi angajat. Sunt convinsă că nu ești atât de rău pe cât pari și apoi, „Nu ști să minți.

Încalecă. Pornirăm amândoi. Mărturisesc că inima îmi bătea cu putere.

Uitasem cu desăvârșire de JIM Ferrald... Mă grăbeam spre un viitor fericit și strălucit.

CAPITOLUL Vîl

N-am să povestesc aci plimbarea noastră. Destul dacă am să spun că niciodată cerul nu mi s-a părut mai albmstru, nici soarele mai anm și nici iarba mai verde. Nu mă gândeam decât la Suzana.

Din cauza mersului său săltăreț, calul său fusese botzat Zickzack. Totuși fata îl striga Zkk sau Zack. că ” cam că numele i se potrivea de minune și o admiram

32

pe Suzana pentru alegerea ei. De fapt, o admiram pentru orice. Făcea parte din acele ființe pe - care le dorești întotdeauna, iarna, lu' gura sobei, Vara la câmp sau toamna la vânătoara de urși. Mai ales că Suzana părea să nu cunoască frica. Eram mulțumit s-o privesc numai, cu toate că vederea ei mă cam întrista. Desigur, ea plăcea multor băieți superior; mie. M-aș fi prins că și Bon ch-ar ar fi fost rob de farmecul ei, cu toate că el o iubea pe Albertina, cu care se potrivea foarte b ne.

Străbătuserăm o poiană și ajunserăm într-o vale adâncă, în tunelul căreia era un lac străveziu. De acolo, porneau nesfârșitele și dese păduri de stejari și tot acolo începeau lioldele mănoase.

La o mie a depărtare înspre pădure, mai exact acolo unde pâraul ce tuiversa pădurea, se vărsa în lac, zărirăm o colibă de lemn.

— Dumneavoastră locuiți acolo? o întreba „eu.

— Dar ce-ți trece prin cap? răspunse ea.

Vretam tocmai să-x spun că adăpostul acela! s-ar potrivi foarte bine, dar, din fericire, îmi dădai seama la timp că aceasta părere ar fi putut-o supăra.

Mă gândeam atunci să-l spun că pitorescul acestei văi se potrivește cu frumusețea ei; cuvintele mele ar fi părut însă neadevărate. Preferai așa dar să tac; lucrul cel mai prost pe care l-am putut face vreodată, căci în timp ce eu mă frământam astfel neștind ce să -! răspund, ea, observând totul, își bătea joc de mine.

Când ne apropiarăm de acea colibă, furăm întâmpinați de peste douăzeci de câini. Erau corcitură de diferite rase. Toți erau însă niște dulăi puternici care te ar fi putut sfâșia la cea mai mică împotrivire. Săreau furioși în jurul calului meu, iar eu țineam b ciul de capăt, așa încât dacă unul din ei s-ar fi repezit la mine, j-aș fi plesnit peste bot cu coada de plumb. Dar stăpâna lor îi chemă la ea, încât dulăii se depărtară de mine.

— Cu ce-i hrăniți, întrebai eu, că sunt atât de sălbatici? Desigur că le dați carnea curcanilor din curte sau chiar a indienilor sfâșiați.

— Numai ceea ce este roșu și crud, răspunse ea, zâmbind.

Nu numai acest răspuns, dar chiar și privirea ei batjocoritoare îmi dovedeau că ea nu mă lua în serios, iar aceasta mă supăra tot atât de mult ca și bănuiala că mă aflam în imediată apropiere de Culver Cannon.

33

Așa dar, această colibă ar fi putut foarte bine să fie adăpostul bande „lui Ldomis.

O negresă grasă Je» i din casă și vărsă o albie cu lături. Apoi, fugări o mulțime de găini care voiau să pătrundă în bucătărie.

— Tata osie acasă? întrebă Suzana.

— Da, miss, răspunse bătrâna. Este în camera din fund dar gândurile lui sunt aiurea. Iar ne-ai adus pe cineva? adăugă ea privindu-mă pieziș.

Fata descăleca și arată negresei - mătușa Elise - rănile de pe spinarea lui Lump1.

— Să știi că nici tu nici el nu veți avea noroc, de îndată ce la prima întâlnire v a fi mânjit mâinile cu sânge.

Rămăsei înmărmurit. De multe ori, mai târziu, aveam să mă gândesc la spusele bătrânei.

Soarele era la asfințit. /Suzana mă poftise să înnoptez acolo. Scosei șeile de pe Cei doi cai și-i condusei la pășune.

Apoi o urmași până în odaia din fund, unde un bărbat mare și gras, cu obrazul tuciuriu și cu privirea fioroasă, se odihnea într-un fotoliu de pânză. Avea un o. Ce cărunt și o mustață în furculiță, așa cum purtau vechii cuceri toți spanioli ai Americii de Sud. Părul îi cădea peste umeri, iar urnirile și picioarele îi erau neob cmuit de mari. Purta haine stricate, ha chiar în unele locuri, rupte. Îți dădea impresia unui om leneș și trândav, dar destul de puternic pentru a ridica un taur.

— Tată pe tatăl meu. Îmi zise Suzana. Poate că ai auzit vreodată de Ralph Carr.

Numele lui îmi era cu desăvârșire necunoscut, dar desigur că acel moment nu aveam să-l mai uit niciodată.

— Tată, fi-l prezint pe Richard Willis. Un vultur a vrut să-l înhațe pe Lumpi, dar Willis, printr-un glonțe bine ținut a reușit să doboare pasărea și (i să-mi salveze câinele. Caută de lucru. Cred că tu îl vei putea întrebuința la ceva.

În timp ce ea vorbea astfel, Ralph deschise ochii și-mi înifnse mâna fără să se ridice.

— Vulturii sunt ușor de împușcat pentru că sunt lași, risn ol. MuH mo, periculos însă e uliul care atacă mieii. Am văzut odată o luptă între un astfel de uliu și un vultur obicinuit. Primul l-a răpus cu mare ușurință

Tuvnrayl lu' drum 3

34

pe regele văzduhului. Ia loc Willis. Suzana, dă ne să bem ceva!

Astfel ura Ra-ph bun sosit oaspeților săi. Era destul de curicis chiar și Suzana își dădu goarnă de această căci îmi surâse. Păx cacă mă roagă să nu mă supăr de ciudățeniile tatălui ei. Apoi fata se duse într-o cameră alăturată pentru a aduce o striclă cu rom.

Domnul Carr închise din nou ochii și mă întrebă:

— Ce fel de lucru cauți dumneata?

I-am răspuns că mă pricep la creșterea vitelor.

— Iată omul de care am nevoie. Am câteva mii de r-te de cealaltă parte a muntelu, dar n-am găsit încă un îngrijitor destoinic. Unii, fiind prea zeloși, 3 Unt împușcați și atunci trebuie să-i îngrop, iar alții, cari nu sunt luptători din fire. Se alipesc criminalilor ce mișună prin această regine.

— Nu, nu., nici prin gând nu mi trece, mă apărai cu foarte mirat.

— Păcat! Am foarte mulți prieteni printre acești oameni.

— Cum? Vă puteți împăca cu Cei caii omoară pe îngrijitorii vitelor dumneavoastră?

— Trebuie să judeci omul așa cum este el. Și apoi, nu trebuie să asculți de spusele altora. Eu n-am văzut încă pe niciunul dj'a prietenii unei omorându-mi! îngrijitorii sau furându-mi vitele. Așa dar, dacă vrei, poți INGR J îi de vitele mele. Îți voi plăti cât ți ge cuvine. Îți poți orândui orele de lucru după bunul plac.

Era un angajament curioze. Oare mai exista vreun alt îngrijitor care să-și fixeze Augur leafa sau orele de lucru? Totuși, după mai multă gândire, spusei:

— Bine, primesc.

Carr clătină din cap.

— Acum afacerea este încheiată!, exclamă el mulțumit.

Suzana se întoarce cu sticla de rom. Ralph umplu două pahărele și bău d într-o singură sorbitură pe al său, în timp ce eu be în înghițitură după înghițitură, dându-mi seama că trebuia să am capul limpede.

— Willis a primit slujba pe care - am dat-o, spuse Carr ficei sale.

— Pentru ce vrei, cu orice preț, să-l bagi. În bucluc?, răspuns - ea.

— Asta a fost voiaja lui. Cunoaște neplăcerile și pe

35

ricolate îndeletnicirii sale, pe care nimeni nu l-a sfîșit s-o îmbrățișeze.

„Un călăreț se auzi apropiându se de colibă.

— Vine demnul MacLinlock. Șopi Să za na.

— Cine este acesta?, întrebă Rulph închizând din nou ochii.

— Știi foarte bine. Negustorul din Bluuwunsit. Vrea probabil să-i achiți datoria.

— Foarte bine, zise Carr căscând.

— N-ar fi mai bine să plec?, o întrebai eu pe Suzana.

Ea dădu din cap în sens negativ...

— Nu e nevoie. Toți oamenii știu că avem foarte multe datorii pe care nu le putem plăti.

Părea întristată. Desigur că această datorie oi mânia, dar ea nu voia să-l ponegrească pe taică-său și nici să i înjosească față de mine. Eu însă răci nu m-aș fi gândit să-l învinovățesc de ceva căc1, cu toată mărimea lui

uluitoare socoteam totuși că trebuie să existe vreo asemănare între tată și fiică, mai ales în privința caracterului. Iar Suzanei îi atribuiau atâtea calități!

Între timp sosi și domnul MacLintock. Descălecași veni” spre nod. Părea un om trecut de cincizeci de ani; eră cărunț și avea o privire pătrunzătoare, dar și batjocoritoare.

Trecu pe lângă Suzana fără să o salute și se apropie de Ralph.

Domnule Carr, ieri s-au împlinit patru săptămână de când mi-ați promis că-mi veți plăti datoria. Nil mai pot aștepta. Am venit să-mi iau banii.

— Cum, ou trecut patru săptămâni de atunci?, întrebă Carr deschizând ochii.

— Firește, răspunse MacLintock și doacceft îndrăznesc să vă cer dreptul meu.

— Și la ce sumă se ridică datoria?

— Mă amânați de atâta t» imp și nici nu știți măcar cât îmi datorați?; strigă Lintock furios.

— Habar n-am, răspunse Carr liniștit.

— Îmi datorați 348 de dolar și câțiva cenți.

— Câți cenți?

— Vreți să râdeți de mine?

— Nicidecum, domnule Lintock, căci ar fi trebuit vă închipuiți că dacă aș fi avut banii, vi i aș fi 11 iitiĂM acasă la dumneavoastră. V-ați pierdut un Hl» p pP

țios, veni nd până aici.

MacLintock înainta un pas, nu pentru a amenința, ci pentru a da mai multă lărgime cuvintelor lui.

— Domnule Carr, trebuie să vă spun că m-am înțeles și cu ceilalți negustori din El «uwasser și dacă, în cel mai scurt timp nu ne înapoiați banii! datorați, vom lua măsuri energice împotiva dumneavoastră.

— Aveți dreptate! Tothși ar fi mai bine să primiți

atâtea vite, câte trebuie pentru achitarea datoriei.

— În primul rând, eu nu sunt îngrijitor de vite. Și apo! ar fi periculos să ții aceste animale la mâine, atât timp cât banda lui Loomis cutreieră aceste locuri. Eu nu vreau vite. Ci bani peșin.

— De câți buni este vorba?, se auzi un glas în spatele meu.

Mă întorsei. Ceva mai departe de mine, se afla uni necunoscut. Cum de putuse să intre fără să-l văd?

Era înalt și firav. Purta haine largi și, avea o ținută respingătoare. Se vecicu clar că nu era muntean, ci de la șes, căci părul lui era ars de soare. Ochii îi erau adânciți în orbite și înconjurați de multe cute. Avea o voce liniștită, dar foarte energică.

Străinul se îndreptă spre Lintock

— Cine sunteți dumneavoastră?, întrebă el apăsător
Câți luni vă datorează-Carr.

— Trei sute patruzeci și opt de dolari. Dar ce te privește asta pe dumneata?

Necunoscutul scoase de în buzunar niște bancnote și începu să le numere. Apoi i le întinse lui Mac.

— Iată, zise el, aici sunt trei sute cincizeci de dolari. Păstrează-ți restul drept dobândă.

Șovăind, Lintock luă bani*! și zise:

— În ordine! Dar pot afla cine sunteți dumneavoastră?

— Tată, strigă Suzana supărată, admiți ca el să-ți plătească datoria?

— Și-i de ce m-aș împotrivi? Avem doar destule vite pentru a-l despăgubi. Bună ziua, domnule Lintock!

Negustorul se simți obligat să se scuze. Îi părea rău ca stingherise liniștea unui client atât de prețios, dar trebuia neapărat să-și încaseze vechile datorii. Zicând acestea, ieși din odaie, încălecă și plecă.

Rămaserăm cu toții tăcuți. Obrajii Suzanei însă erau roșii ea focul, de mânie și de rușine.

37

CAP. VIII

Într-un târziu, Ralph întrerupse tăcerea. Privi înspre necunoscut și spuse:

— Tocmai l-am angajat pe băiatul acesta ca păzitor la vite. Ar fi însă mult mai bine să-l angajez» tu, Harry.

— Poate, răspunse străinul privindu-mă.

Nimeni nu mă măsurase astfel.» Privirea sa scrutatoare păre» a să pătrundă întreaga mea fii re.

— Harry, îți voi înapoia acești bani, strigă deodată fata. Dacă tatălui meu nu-i e rușine...

— Suzana, spuse Carr, du-te în odaia ta!

Ea se întoarse spre el. Îl privi drept în ochi. Apoi «e rezemă de spatele fotoliului său. Era în mod neîndoiebnac o mare asemănare între tată și fiică. Îi admiram pe amândoi.

— Tatăl tău, spuse străinul, știre că banii n-au nicio importanță pentru noi. Spune-mi Suzano, tânărul acesta ți-e prieten?

— Îl prețuiesc prea mult pentru a-l lăsa să lucreze pentru tine. Totuși el pare obicinuit cu munca.

— Și mă rog, de ce presupui aceasta?

— L-am văzut înapușcând din zbor, un vultur.

Străinul, care nu mă pierduse nicio clapă din ochi, se întoarse spre mine și mă întrebă.

— Mă cunoști?

— Nu. Habar n-am cine sunteți.

— Sunt Harry Lodmis. Și ei place să lucrezi cu mine?

De când îl văzusem, presimțisem că voi avea o surpriză. Chiar și purtarea lui era foarte ciudată. De-aceea acum nu fui prea minat cu toate că eram înspăimântat și că tremuram din tot corpul. Așa dar aceasta era vestitul Loomis, cel care înflăcărase imaginația atâtor tineri de

vârsta mea. Acum. Când eram față în față cu el, îmi dădeam seama de adevărul legendelor țesute în jurul numelui său. Eram convins că e foarte d'lbacui, curajos și dornic de luptă.

Până acum scăpase, fără cea mai mică zgârietură și de-aceia Oamenii spuneau că este invulnerabil. Și mărhmisesc că în momentul de față chiar și eu eram convins de acest lucru.

Mă temeam de Loomis. JCu siguranță că el m-ar fi împușcat numaidecât, dacă ar fi aflat adevăratul meu nume. Trebuia să-l ascund.

— Firește că aș fi foarte bucuros să lucrez pentru dumneavoastră. Bineînțeles dacă mă veți putea folosi la ceva...

— Cum te cheamă?, mă întrebă el

— Richard Wiuâs.

— Și ce-ai făcut până acum?

— Am fost păzitor de vite.

— Altceva n-ai mai făcut nimic?

Zâmbii. Surâsul meu lăsa multe de înțeles.

— În orice caz, înainte de a te angaja trebuie să văd ceea ce știi să faci. Mă înțelegi, nu?

— Desigur, răspunsei eu.

— Ascultă Dick, spuse Suzana, ar fi mai bine ca dumneata să te convingi, în primul rând dacă el e în stare de ceva.

Harry se întoarse spre ea.

— Mi se pare Suzano, spuse el batjocoritor, cu tu ai o slăbiciune pentru vânători.

Fata îl înfruntă fără teamă. Mă temea faptul că nu avea deloc frică de el.

— Nu. Dar mi-ar părea rău ca Willis să lucreze cu tine.

— Nici n-am ajuns încă atât de departe. Trebuie, mai

întâiu, să se arate vrednic să muncească alături de mine.

— Brrr... ce frig e aici!, exclamă Ralph sculându-se dan fotoliu.

Și cu toate acestea, nu adia nici cel mai ușor vânt. Dimpotrivă, coastele munților mai răspândeau încă căldura dogoritoare a zilei. Soarele apunea și stelele apa—reau pe bolta cerească. Dar lui Ralph îi era frig... Ne pofti chiar să intrăm în casă.

Mă îngrozesc cât era de înalt. Și pedeeasupra mai purta și cizme cu tocuri.

Astfel Loomis, care numai scund nu putea numit, părea un pitic pe lângă el.

— Din nenorocire eu nu vă pot urma, îi zise el lui Carr.

— Ba vino! Vom bea un păhărel de coniac ca să ne mai încălzim puțin.

— Cu neputință trebuie să x>lee la Blauwasser.

39

Carr șuieră printre dinți.

I. - Ce păcat] Vei regreta!

— Știu, dar n-am ce face. Nimeni altcineva nur fi în Stare să facă în locul meu treaba aceasta. «Micul Charfe°» s-a apucat iar de prostii. Trebuie să-l aduc acasă înainte de a putea deveni periculos.

— Dar ăsta nu e un motiv ca să pleci și să nu bei un păhărel de coniac cu mine.

K - Imposibil, răspunse Loomis poivind-o pe Suzana.

Ea era foarte gânditoare.

I = - Totuși rămâi, stăruie Carr. N-ai decât să-l porun cești lui Wlllls să-l aducă pe Charlie acasă, Vei avea cel mai bun prin ei să vezi dacă e bun la ceva.

*>Cum? Să-l aducă el acasă pe Charile?

Desigur! Ce-ai avea împotrivă?!

— La urma urmei... ar putea s-o facă.

Banditul se întoarse spre mine, zâmbind răutăcios.

— Wills, du-te până la Blauwasser și adu-l aci P.

micu1 Charlie. Dacă vei duce la bun sfârșit această însărcinare, te votu socoti vrednic să lucrezi cu mine.

Eram înspăimântat. De fapt propunerea lui îmi convenea de minune. Eu mă hotărâsem să-l împiedic pe Bert de a-l întovărăși pe Ferrald. Totuși, mai devreme sau mai târziu. «Străluc tul >. Ar fi fost silit să-și respecte promisiunea față de Jim, iar pentru a scăpa complet de obligat a luată, răzbunarea morții lui Jerry Ferrald ar fi fost și în interesul lui. Acest lucru nu putea fi dus la bun sfârșit decât dacă eu aș fi ntrat în banda lui Loomis.

Jim/ care desigur aștepta prilejul să-mi vorbească, nu putea fi decât mulțumit aflând că am puțința de a intra în bunda lud Leomis.

— Desigur că primesc cu plăcere această însărcinare, îi spusei eu lui Harry, dar cum îl voi recunoaște pe «Micul Charile».

Carr râse zgomotos.

— După strigătele lui, îmi «puse eh «Micul Charlie» are cam aceeași statură ca și în ne și aceeași vârstă ca și tine. Cu neputință să greșești!

Cuprinse de braț pe Loomis și intrară amândoi în casă.

CAPITOLUL IX

Rămăsei încremenit. Eram foarte trist. Mă aflam înfr o situație de-a dreptul periculoasă.

40

Suzana, care se găsea în fața mea, mă privea compăimitor, dar și răutăcios.

— Ce mai aștepți? îmi spuse ea. Nu cunoști drumul care duce spre Blauwasser?

— Nu, răspunsei cu simplitate.

— N-ai decât s-o iei de-a lungul lacului. Șoseaua duc»

drept în oraș. De altfel nu este prea departe până acolo.

— Vă foarte mulțumesc, răspunsei eu pornind spre livada în care păștea calul meu.

Suzana mă întovărăși până acolo. Eu pășeam foarte agale.

— Charliie este într-adevăr tot atât de mare și de puternic ca taiă **1** dumitale?

— Exact la fel. Har acolo unde pune el mâna, nu mai crește iarbă.

Așteptă până ce pusei șaua pe cal. Apoi, după ce încălecat, veni spre mine și-mi întinse mâna:

— Mult noroc!

— Chiar am nevoie de el, răspunsei eu, pentru a duce la bun sfârșit însărcinarea ce mi s-a dat.

Îmi strânse din nou mâna cu putere și-mi spuse:

— Nu trebuie să te gândești decât la un singur lucru: este puternic ca un taur.

— Așa dat, nu-mi dai prea multe speranțe.

— Și totuși ele există Dacă știi să umbli cu taurii, poți face ce vrei cu ei.

— Cum așa?

— 1 tacă miști o stofă roșie în fața lor, ți. O înhață, dar cu ochii închiși.

Eram destul de uimit, deși înțelegeam destul de bine comparația pe care voia s-o facă: dacă poți întărâta un om până la o anumită măsură, el își pierde judecata și odată cu Aceasta superioritatea pe care i-o dă puterea lui. Dar pentru că urma să am de a face cu un uriaș cât Ralph Carr, care pe deasupra făcea parte și din banda lui Loomis și care desigur nu și-ar fi pierdut atât de ușor rațiunea și sângele rece, o astfel de experiență îmi păru tare periculoasă și lipsită de nădejde.

— În orice caz, voia încerca să scap, spusei eu.

— Într-adevăr to tenii?, mă întrebă o

— Oricum, mi mă simt în largul meu.

Își retrase mâna dintr-a mea.

— Păcat! exclamă ea. La revedere și noroc!

Simțeam că mă disprețuia. Îmi dădeam stunra că cel
41

nuit bun lucru pe care-l mați puteam face era să plec
la Illauwasser și apoi să mă reîntorc acasă.

Cund ajunsei la trecătoarea pomenită de Suzana, era
de acum întuneric. Doar cele mai înalte piscuri ale
muntelui, mai străluceau încă de lumina roșiatică a Bp &
relul scânteietor.

Eram frământat de gânduri negre. Călăream mereu,
dar nu vedeam nimic în fața ochilor. Deodată, Iluzii o vote
răgușită sptigându-mi:

— Mâinile sus!

Smulsei revolverul din tolbă și mă plecai, gata să trag
în oi ice moment. Nu vedeam însă pe nimeni. Doar unciile
înalte, cari străjuiau valea.

— Minunat! Ai procedat foarte bine, repetă glasul pe
tare de astă dată îl recunoscui.

Ferrald ieși de după un dâmb.

— Îți dai imediat seama că ești fratele
«Strălucitului», zise el râzând.

Ar fi trebuit poate să-i spun că pe lângă grijile pe
care le aveam, spaima aceasta n-avea nicio însemnătate.
Dar preferai să fac.

— Ce ai aflat de la fată?, mă întrebă el aprobându-se
de mine... Ai stat destul timp împreună eu ea.

— Nu prea multe, răspunsei eu.

Nu-mi putui explica deee țineam să fiu apreciat de un
om ca Ferrald.

— În acest caz ar fi fost poate mai bine să înnoptezi
acolo.

— Probabil!

— O astfel de afacere pare destul de grea pentru un începător, recunosc banditul. Dar acum încotro te duci?

— Spre Blauwasser.

Ce cauți acolo?

— Trebuie să pun mâna pe cineva.

— Pe cine?

— Este numit «Micul Charlie».

— Cum... vrei să pui mâna pe laurul acela? Însuși Loomis n-ar reuși să facă aceasta, decât ou foarte mare greutate.

Aceasta e și părerea lui.

— Cine ți-a spus-o?

— Chiar Loomis, răspunsei eu liniștit.

Loomis?... Ce glumă mai e și asta?... Și când ai spus Loomis aceasta?

42

— E convins că e singurul om care ar putea-o scoate la capăt cu Charlie. Totuși în ai lăsat și pe mine să mi încerc norocul.

Jim apucă căpăstrul calului meu și-l opri.

— Susții că acolo în casă ai vorbit cu Loomis?

— Chiar asta am vrut să spun!...

— Deee taci atunci?... De ce nu mi-ai spus aceasta mai devreme?..: Dau cum îl vei aduce aci pe «Micul Charlie»?

— Este o încercare pentru mine. Dacă reușesc, voi fi primit în banda lui Loomis.

— Minunat!, strigă Ferrald bucuros.

— Numai atunci ar fi posibil să-i prindem pe bandiți.

— Ești un băiat admirabil! Dar cum vei proceda cu Charlie? Ar fi în stare să ne bată pe amândoi deodată.

Poate că-l poți speria cu revolverul meu.

— Nici, prin minte să nu-ți treacă un astfel de lucru. Ar putea să te silească să-ți înghiți revolverul. Nu, nu, trebuie să ne unim amândoi împotriva lui.

— Cu neputință! Dacă nu voi reuși, înseamnă că nu sunt vrednic să lucrez alături de Loomis.

— Ai dreptate!, admise Ferrald. Ai vreun plan de luptă?

— Tocmai mă gândeam cum să procedez... Dar cred că ar fi mai bine să te întorci și să supraveghezi puțin casa ceea. Acolo locuiește Ralph Carr. Momentan bea coniac împreună cu Loomis.

Ferrald era foarte bucuros.

«Poate, gândea el, că la adăpostul întinericului, va reuși să-l împuște pe Harry Loomis».

În scurt timp însă își schimbă hotărârea: Harry trebuia să știe că e sortit morții și să afle motivul pentru care va fi ucis.

După o scurtă tăcere, Jim se întoarse spre mine și mă întrebă:

— Mă mir că Bert nu ne-a ajuns încă. I-ai scris precis unde! așteptăm?

— Desigur, răspunsei eu. Foarte ciudat că n-a venit până acum. Poate că-i pare rău de toată această afacere.

— Se vede că nu-l cunoști pe Bert. Probabil că el caută acum și alți tovarăși, cari să ne ajute.

Nu-i puteam spune mai multe, **l** aș fi dat de bănuț. Cu siguranță că Suzana în ar fi lăudat pentru aceasta. Fără sfaturile ei înțelepte nu aș fi ajuns aci.

43

— Bine... Atunci te las să-ți încerci singur norocul. I u mă voi apropia de casă și voi vedea ce se mai întâmplă. Drum bun! Vâno sănătos!

Zicând acestea, întoarse calul și se îndepărtă. Mă uita ui după el. Nu eram în stare să iau vreo hotărâre.

Singur, calul mă grăbi. Începu să galopeze înspre oraș.

«Așa dar, gândii em iată calea pe care trebuia s-o

aleg. Voi vedea în curând dacă soarta îmi este favorabilă sau nu.

Ajunsei în preajma unui lac, în apele căruia se oglindeau luminile din BLauwasser. Când trecui de primele case, auzit, așa după cum îmi spusese Carr, glasul «Micului Charlie» care țipa cât îl lua gura. Bubuia ca un tunet îndepărtat.

Dintr-o cârciumă, ieșiră șapte. Cipt bărbați beți. Căzură. Se ridicară. O zbughiră în lături. În urma lor venea un uriaș. El ținea în fiecare mână un om. Săracii de ei! Se zvârcoleau cumplit. Îi ciocni cap în cap și-i zvârli în drum. Apoi scrută zarea. Se gândea dacă trebuie sau nu să-i urmărească pe fugari.

Nu știu chin ce cauză/ calul 1 meu se îndreaptă spre el. Charlie mă zări și se dădu la o parte din calea mea. Intră din nou în cârciumă, trântind ușa în urma lui.

CAPITOLUL X

Cei doi oameni căzuți în șanțul șoselei zăceau ne mișcați. Credeam că sunt morți. Dar când ajunsei lângă ei. Se ridicară ținându-se de cap. Unul se plângea că-i fusese spart capul și spunea că simte cum i se freacă țândările oaselor, iar altul țipa că va telefona celei mai apropiate garnizoane să trimită soldați, care să-l prindă și să tîmboare pe Charlie.

Și n-ar fi fost atât de proastă. Aș fi putut cel puțin să-i predau lui Loomis trupul uriașului. Dar îmi dădeam seama că e vorba numai de o ainențare deșartă, care nu va fi niciodată pusă în practică. Nu ave-m deci nici o nădejde.

Coborâi din șea și legai calul de stâlpul din fața cârciumei. Trebuia să pornesc la reațzarea scopului meu.

Depărtarea dintre stâlp și poarta cârciumei nu era în «i mare de zece metri. Totuși îmi trebuiră mai bine de cinci minute pentru a-i parcurg» * Firește, mai aveam de făcut

mune lucruri: să-mi îndrept pălărta, să-mi strâng

44

cordonul, să-mi potrivesc fularul la gât și «îmi scutur hainele de praf.

Dar toate acestea nu ajutau la nimic. Mai devreme's u mai târziu tot trebuia să intru în dugliiană. Ușa scârțâi în urma mea.

Doamne Dumnezeule! Ce glas avea vlăjganul acela! Ceea ce auzisem eu încă înainte de intra în oraș nu erau decât foșnete de frunze, pe lângă cele ce auzeam acum.

Dar ce înfățișare! Era tot atât de înalt și de lat în spete ca și Ralph Carr. La el însă nu se zărea nicio urmă de grăsime. Nu avea decât mușchi.

Întrecea pe toți cei de față cu cel puțin un cap, astfel că, deși era înconjurat de oameni, eu îl zării.

Poate că forța lui se datora - întocmai ca biblicului Samson - părului, altfel nu-mi puteam explica lungimea pletelor sale. În sfârșit, deasupra buzii de suc, îi ere. Stea un smoc de văr, fiec re fir având de ar>t grosimea unei adevărate sfori. Până și dinții lui t înfiorau., erau atât de colțuroși. Dar ce mâini! Ca niște labe de urs.

Iată pe cine trebuia să duc eu în casa lui Carr. Sură* sei amar.

Îmi făcut drum cu coatele și ajunsei până la tejghea. Aveam într-adevăr nevoie de o băutură tare.

Mi se părea foarte ciudată și cu totul nelalocul ei atracția, pe care acest uriaș o exercita asupra celorlalți oameni. Pe mulți din ei îi zvârlise afară, dar ceilalți roiau ca muștele în jurul lui și-l iubeau, cu toate că le era frică de el. Fiecare sorbea cu nesaț din păhărelul de rachiu, cu care-i cinstise «Micul Charlie». Desxgur însă că nu bucuria îi împingea să rămână acolo, ci o senzaț e asemănătoare eu aceia care provoacă pe un U oameni să mângie un leu care se odihnește, prin grațiile cuștii sale.

Când ajunsei în fața tejghelei, îmi văzui obrazul în oglinda din față. Fui mirat că era tot atât de pârlit ca și altă dată și nu alb ca varul, «șa după cum mă așteptam.

Lucrul acesta în dădu curaj. Mă hotărâi prin urmare să urmez sfatul Suzanei și să i întărit pe acest uriaș până când mânia lui ațâțată avea să-l orbească.

Prin og îndă mă uitai furiș spre el. Asemănarea Pe care o făcuse Sitzana era mai mult decât nimerită. Ochiul lui bulbucăți, erau foarte îndepărtați unul de altul. Păreau a fi ai unu' taur.

Char-le u avea decât un singur lucru în e: fruntea.

45

care era neobișnuit de îngustă. Nu părea d Io inteligent. Așa dar, merita să încerc.

Cerii un rachiou cârciumarului, dar el în răspunse:

— «Micul Charlie» mi-a confiscat io" te băuturile. Dacă vreli să comandași ceva, trebuie ta i vă adiesăți lip.

Deci, puteam să-mi pun mediat pl nul în aplicare.

Respirai adânc pentru a da glasului meu cât mi multa tărie și strigai disprețuitor:

— «Micului Charlie»? Nu, n ciodată! Nu stau de vorbă cu indivizi de teapa lu1.

Cârciumaiul tresări. O tăcere apăsătoare domnea în toată cârciuma. Dar Charl e o întrerupse;

— Care-i derbedeul care nu vrea să vorbească, cu mine? Aș vrea să-l văd mai îndeaproape pe ace - (păcătos»

Se îndreptă amenințător spre mine. Cei ce ne despărteau se risipiră ca frunzele veste de, măturate de vânt.

Recunosc că apropierea lui mă neliniștea. Vedeam totul în oglinda din fața mea. Fără să mă întorc striga':

— Poftim!, apropie-te dacă ai curajul.

Cuvintele mele îl ulubă într-atât încât rămase înmărmurit un moment. Apoi scoase un țipăt sălbatic și se

repezi spre nune cu pumnul întins.

Scosei revolverul din tolă și-l pusei pe tejghea, în fața mea. Un murmur de groază străbătu toată cârciuma.

«Micul Ch. RHE» se opri din nou și apucă de mâner revolverul pe care-l ținea la brâu. Atunci mă adresai care* umărului:

— Ia arma mea. Căci de nu. Aș putea fi ispitii să-l plesnesc în cap pe uriașul acesta cu ea. Eu n-am de gând să term n atât de repede cu el. Vreau mai întâiu ca el să simtă greutatea pumnilor mei... Și apoi vreau să beau un rachi. Dacă țib cârciumă, trebuie să servești pe orice client.

Când umărul luă revolverul și-l ascunse cu băgare de seamă sub tejghea.

Atunci îl auzii pe Charlie strigându-mi:

— Întoarce-te, căci altfel îți crap capul pe la spate.

— Lașule! lată cum răspunzi tu la o provocare. La altceva nici nu ești bun însă. Numai să ataci pe la spate! Nici nu îndrăznești să-i înfrunți în față... ia spune, jupâne, îmi dai odată rachiul sau nu?

— Ați auzit ce spune? zise Charlie, întorcându-se spre prietenii săi. El susține că eu atac oamenii pe la spate. Dar voi aii văzut ce am făcut cu ceilalți, nu? Să-mi ter

46

tnin numai rachiul, ticălosule, și-ți voi arăta cum procedează oameni ca mine cu derbedei de teapa ta!

În timp ce-mi umpleam paharul silindu-mă să par cât mai liniștit, auzii în spatele meu un zgomot c'udat. «Micul Charlie», eu brațele întinse, intona un cântec, războinic.

— Întoarcere, întoarce-te numai, zăcea el și te voi gătui ca pe un cocoș.

Gâfâia de mânie. Iar eu, îndreptat spre oglindă, spusei:

— Vei plânge amarnic de îndrăzneala pe care ai avut-

o numndu-te «om».

Apoi, mă adresai hangiuului:

— Iată banii, domnule cârciumar. Sper că nu-ți voi face prea multă murdărie, cu stârvul acestui netrebnic.

Cârciuma rul mă privi, mai întâiu pe mine, apoi pe potrivnicul meu și începu să râdă.

Charlie se dete un pas înapoi. Iș închipuise că negustorul își bate joc de el. Cu toate acestea, bietul om nu era vinovat. Râsul lui era inconștient.

Uriășul se înălță pe picioare vrând să vadă dacă și ceilalți râd. Pletele sale, luate de curentul de aer produs de mișcarea lui bruscă, se rotiră în jurul capului său. Păreau întocmai ca rochia unei dansatoare, învol vurată de vânt. Era atât de caraghios, încât într-adevăr și ceilalți clienți începură să râdă.

Un moment fui ca amețit. Imag1 nea din oglindă dispăruse chiar din fața ochilor mei. Atât de curios mi se părea acest lucru!

Se vedea limpede că toți oamenii aceștia suferiseră de pe urma puterii lui Charlie. Iar acum nădăjduiau că poate eu voi pune capăt îndrăznelii lui fără de margini. De-aceea își îngăduiau să-și bată joc de el. Râdeau din toată inima, dar mai ales atunci când îl vedeau pe Charlie, înnebunit de acest lucru!

— Așa dar râdeți de mine? zbieră eh Vă voi arăta eu ce înseamnă aceasta după ce voi isprăvi cu «puștiul» acesta. Vă voi veni eu de hac vagabonzi iov, bandiților, Tâl...

— Da mai taci odată, îl întrerupsei eu. Mai păstrează-ți puțină putere. Vei avea nevoie de ea.

— Adevărat, răspunse unul din mulțime, mai cruță te puțin. Adversarul tău pare să fi fost cel puțin boxer.

— Poate că este chiar un maestru de j. U-jitsu, își dădu cu părerea un altul.

— Nu-mi pasă ceea ce a fost sau ceea ce este, strigă
47
ca ăsta. Îl volu face că ei îi
(*olt* că ea.
Cliarue. Aș putea Late doisprezece bucăj: i. II. –, eu”.
— Nu te bâlbâi, îi zisei eu. Mai bine
pierzi timpul de pomană.
Sării deodată în fața lui Eta uniift-Apoi**
spre mine, dar alunecă și căzu Dp „nd”.
Era îngrozitor la înfățișare. IT 1 *d*
SOill î, *r r*. Ț fi V
°C. W\N, i
ssi & a!

48

Charlie se repezi la mine ca o vijelie. Pumnul lui era
& tat de mare încât mu înspăimântă. Reușit însă să mu
feresc din calea lui.

Îmi puneam întreaga nădejde în prima lovitură pe
care aveam să i-o dau. Și trebuia su l nimeresc drept în

ochi. Numai astfel aş fi putut susţine această luptă neegală. Căci dacă îl orbeam, însemna că-i iau jumătate! din putere. El nu avea sprâncene prea stufoase care să acopere ochiul.

Recăpătai nou» i speranţe, mai ales atunci când îmi dadăi seama că pumnul meu nimerise o sul lui frontal.

«Micul Charlie» trecu ca o furtună prin faţa mea şi din cauză că eu mă ferii din nou – se izbi, cu toată Puterea, de tejghea. O dărâamnă.

Sticlele şi paharele se spurseră în ţandări. Zgomotul pe care-l produsese în cădere, nici nu se putea asemui însă eu acel al rumorii făcute de ceilalţi consumatori, când văzură ochiul umflat al lui Charlie şi sânge e care-i curgeau şiroaie pe obraz.

Charlie nu spusese nimic, însă era atât de furios, mea părea un leu în cuşcă.

Mă atacă din nou. Eu mă aplecai puţin, iar lovitura mi nimeri în gol. De data aceasta însă pumnul meu nimeri ochiul lui stâng.

Căzu şi se lovi de o masă pe care o sfărâamnă. Rama*» Nemişcat pe podea.

Cei ce se aflau acolo începură să zburde de bucur Unul din ei strigă chiar:

— Un adevărat knock-out!

Din încheietura mâinii drepte îmi curgea sânge. Eu. Uor! Nu resimţeam nicio durere. Îmi dădeam însă seacă mi-nş frânge toate oasele mâinilor, dacă aş te bui să mă lupt moj des cu acest uriaş...

Totuşi Charlie, deşi rănit de ţandări, se ridica. Amândoi ochii îi curgea sânge. Încercă să se şteargă. suferea atât de mult, încât se tăvăli pe jos de durere, ridică din nou şi se năpusti asupra mea. Fatf u, crispată de suferinţă şi de mânie. Ținea gura 111 le chisă, dar nu zicea nimic”.

Din felul cum mă apucă, îmi dădeam seama că orbit pe jumătate – adversarul meu nu mai Pu ea cu periculos. Nu mă mai izbea cu pumnii, ci mă lovea palmele. Știam că dacă în ar fi atins, ar fi Puu s-că (J zdrobească oasele. De-aceea mă feream, ceea ce, recun mi-e fost mult mai ușor decât gândeam.

49

La rândul meu. Îl nimeiu atât de bine încât fu nevoit să i se îndepărteze. Dar și el se pregătea să strângă brațul lui vânjos în jurul pieptului meu.

Mă aplecai însă. Reuși să-mi rupă cămașa. Totuși mă lovise cu atâta putere, încât, fără să vreau, fui împins spre perete. Nu sunt prea înalt, dur nici prea scund, nici prea greu, dar nici prea ușor. Vă dați seama deci cât de mare trebuie să ai fost puterea lui Charlie dacă eu alunecai cu o coajă de nucă spre zid. Mă ridicai, dar mi-era tare frică de dușmanul din fața mea-Vroiam chiar să i rug pe cei de acolo să mă ajute în lupta mea, căci colosul se pregătea pentru un al patrulea atac. Deodată, avut însă o idee năstrușnică.

Ochiul stâng al lui Charlie era atât de umflat încât, de bună seamă el nu mai vedea deloc prin el, iar dreptul nu-i permitea, desigur, o vedere prea limpede. Așa dar, el nu ar fi putut aprecia exact distantele. Deci, în loc să plec de lângă zid, rămăsei acolo, prefăcându-mă că nu mă pot ridica. Era o încercare îndrăzneată căci riscam să fiu nimicit în momentul următor. Îndoisem puțin genunchii pentru a mă putea ridica imediat: cei de față crezură că mă voi prăbuși, de-aceea îmi strigară să plec de lângă perete.

Când Charlie, sigur de victorie se repezi spre mine, mă ferii într-o parte. Mâna lui îmi atinse fața, totuși se izbi cu putere de zid. Lovitura îl ameți. Îl puteam socoti definitiv învins. Nici nu-și mai puteau ridica brațele. Recunosc că, în acel moment, am fost brutal, dar nu

puteam fi altfel cu un adversar care nu cunoștea nicio îngrădire, oricât de rușinoasă ar fi fost ea. Mă «propâai de el și-l lovii cu pumnul peste bărbie. Se izbi atât de tare cu capul de zid, încât peretele trosni din încheieturi. Charlie părea că fusese lovit de două maci noi: de una mai ușoară, sub bărbie, iar de ara mai grea în cap.

Dar uriașul nu se prăbuși. Se clătină doar pe picioare în tinzând mâinile pentru a. Și ține echilibrul.

Era încă în picioare. Da, dar falca de jos îi atârna, ochii îi erau umflați, iar obrazul lui nu mai avea nimic omenesc. Fața lui părea a fi desenul unui copil nepriceput.

Oare nu se prăbușea încă? Nu. Dimpotrivă. Mă țin.

Tovur & și la drum

50

tea cu privirile și-și îndoaia genunchi». Se pregătea să soră încă odată asupra mea?

Dar rugămintea mea fu auzită de Atotputernic: un tremur străbătu trupul uriașului. Zgomotul de bucurie făcut de cei de față, îmi mai țiuie încă și azi în urechi.

«Micul Charlie» se prăbuși la pământ cu trosnet asurzitor. Stejarul cel falnic fusese înfrânt.

Spectatorii emu în culmea entuziasmului. Cerui o frânghie de la cârciumar și tocmai mă pregăteam să-l leg de mâini și de picioare pe Charlie. Îi veni însă în minte o idee mai bună. Îl învinsesem pe uriaș, datorită sfaturilor Suzanei care-mi spusese că nu voi reuși să-l aduc acolo pe Charlie, decât dacă dovedeam că nici acum și niciodată nu mi-a fost frică de el. Înapoiai deci frânghia cârciumarului și porunci oamenilor să-l culce pe spate pe urtaș. Între timp îmbrăcai haina și ridikai revolverul mai și cele două arme ale învinsului, punându-le pe tejghea. Aproape toți cei de față voiau să mă cinstească. Dar nici nu isprăvii bine să beau primul păhărel, că Charlie, care-și revenise, se sculă.

Sprijânându-se pe brațele vânjoase, dar încă

tremurânde încerca să se ridice. Clipea din Ochi și se silea să-i deschidă. Clătină din cap mirat: probabil că nu prea vedea bine.

Cerui un prosop ud și îl pusei pe frunte. Mârâi mulțumit. Răceala îi făcea bine...

Îl luai de mână și-l ajutai să se ridice. Nu putea însă să vorbească. Îi ștersei sângele închegat de pe față și de pe frunte, îi aruncai haina pe brațe și-i pusei revolverele în cingă oure. Aceste revolvere erau vrednice de toată admirația. Fuseseră croite după măsura lui. De abia puteam apuca cu mâna patul arme».

Unul din speatori ținu o cuvântare.

— «Singurul lucru pe care-l avea de făcut, zicea el, este să-l spânzurăm pe uriașul care ne-a terorizat atât timp. O frânghie au-i de ajuns pentru el, să luăm două. Să dăm un exemplu, ca nimeni altul în viitor - bazându-se pe puterea lui - să nu mai îndrăznească să se pearte față de cetățenii acestui oraș, așa cum s-a purtat el în ultimele zile».

Ceilă ți încuviințară această propunere și se pregăteau chiar să pună în practică acest gând. Dar eu mă împotrivii.

— Să nu vă atingeți de Charlie, strigai eu. Pentru azi
51

este destul de pedepsit. Acum îl voi conduce acasă. Dacă cuiva dintre dumneavoastră nu-i convine a ceas ia s-o spună!...

Toți tăcură însă... Căci el nu observaseră că bietul om, în furia lui oarbă, se făcuse singur knock-out.

Dar și eu eram atât de istovit, încât cu greu reușeam să nu trădez prin tremurul glasului meu, slăbiciunea de care eram cuprins.

Nimeni nu crâcni, când îl dusei afară pe Charlie. Cineva îmi arătă calul lui, pe care l-aș fi recunoscut de

Altfel prin mărimea sa. Îl ajutai să încalece, apoi prinsei căpăstrul bidiviului său, de şaua fulului meu şi amândoi călare părăsirăm oraşul Blauwasser.

O singură privire asupra uriaşului şi-mi fu dfajuns pentru a-mi da seama care mi-ar fi fost soarta, dacă m-aş fi lipsit de sfaturile înțelepte ale Suzanei.

CAPITOLUL XII

Mai mult de o jumătate de drum, «Micul Chairlie» fu cufundat într-o tăcere desăvârşită. Deodată însă mă întrebă:

— Mi.ai pus amândouă revolverele la loc?

— Desigur!

Puţin ma A târziu, pe când treceam pe lângă un pârau, auzind susurul molcom al apei, îmi spuse că ar vrea să descalece. Mă oprii şi el coborî de pe cal. Îşi udă din nou prosopul şi şi-l trecu peste ochi. De câte ori îşi punea cărpa cea udă peste răni, gemea, dar îi era şi plăcut căci răcoreala îl potolea.

Mai meraserăm o bucată de vreme. Tocmai treceam pe o potecă îngustă. Îmi spuse că acum vede din nou foarte bine. Ti dădai căpăstrul. Călăream unul lângă altul.

M-ar fi putut uşor împuşca pe la spate, dar eu eram convins că nu o va face. Creierul său mic încerca desigur să-şi explice ciudata înfrângere din acea zi.

— Ai fost vreodată boxer?. Mă întrebă el confirmând presupunerea mea.

— Nu. Răspunsei eu.

Părea foarte surprins. Tăcu. Numai când zărirăm în depărtare ferestrele luminate ale casei lui Garr, îmi spuse:

— Nu sar crede, după statura ta, că poţi lovi atât de puternic.

52

Fireşte că, cel puţin pentru moment, mii puteam explica adevărata stare a lucrurilor şi de-aceea mă

mulțumii să nu-i răspund.

Dar când ajunserăm aproape de casă îi spusei prietenos:

— Ascultă, Charlie, ai o înfățișare destul de respingătoare. Cred că ar fi mai bine să nu fi văzut de cineva. În afară de Carr și de fiica lui, se află și șeful tău aci.

— Aceasta este destul de neplăcut, spuse el gânditor. Dai spune-mi cum s-au petrecut lucrurile?

— Foarte simplu! LComis auzise că faci cam multe năzbâtii prin oraș și că nu vrei să te întorci acasă. Atunci în a trimis pe mine să te aduc.

— Ai fost trimis de el? Așa dar, bănuia că vei reuși?

— Nu știu, răspunsei eu șovăielnic. În orice caz, el mia poruncit aceasta.

— Atunci totul se explică. Dacă el a știut că ești în stare să mă aduci până aici, atunci și-a dat seama de ceea ce ești. Capabil. Aș fi curios să văd și sfârșitul. Ce vei face atunci când te vei lupta ou Loctoiis. Nu sunt sigur dacă-și va bate sau nu, joc de tine și nici dacă va fi sau nu, învingător.

Surâdeam.

Charlie se împăcase cu soarta lui.

Descălecasem și intrarăm mai întâ în bucătărie pentru a ne scutura de praf.

Negresa se sperie grozav de sângele de la mâna mea dreaptă, precum și de ochii umflați ni lui Charlie. Îmi spală rana și mi-o pansa. Îl îngriji și pe Charlie, cu tot atâta râvnă ca și pe mine.

— Asta te va învăța minte, zise ea uriașului, să nu-ți mai cauți gâlceava cu oricine Ce a» mai făcut? Sau poate că de astă dată te-a lovit un cal cu copita în obraz?

— Nu. M'a izbit ăsta cu pumnul lui, răspunse Charlie arătând spre mine.

Îngrijitoarea holbă ochii.

— Prichindelul acesta?, întrebă ea neîncrezătoare.

— Pare mic. Atunci când stă liniștit, dar când vrea, devine din ce în ce mai mare, până ce ajunge cât o1 casă.

Privea acum înfrângerea sa ca pe ceva normal, de care nu trebuia să se rușineze. Fusese învins deur de unul trimis de șeful lui, așa dar de unul pe care Loomis îl socotise vrednic să-l biruiască.

53

După ce ne pansă cum se cuvine, negresa ne sfătui mergem cât mai repede în sufragerie, înainte de a se iernii în friptura de cerb pe care o pregătise.

1 Pătrunserăm acolo. Nu voi uita niciodată tabloul cure inj s-a înfățișat înaintea ochilor. Cea mai mare parte a mesei era ocupată de Ralph Carr. În fața tui nu ședea nimeni. Pe cele două margini înguste, luaseră loc Suzana și Loomis. Brațele uriașe ale stăpânului casei II Atingeau din când în când.

I când intrarăm acolo, toți trei se ridicară deodată Rămaseră înmărmuriți. Apoi se grăbiră spre noi, mai fe Itilâiu Suzana, apoi Ralph și în sfârșit Loomis care mă privi țintă mai întâiu pe mine. Apoi pe «Micul Charlie».

— Bună, Harry, zse el. Tânărul acesta pe care l-ai trimis după mine este un bă'at de valoare. M'a snopit în bătaie. Orice împotrivire ar fi fost de prisos.

I? Suzana, Carr și Loomis auzind aceste cuvinte, părură: mirați. Se uitau cu admirație la mine.

I Suzana surâse. Uitai atunci de durerile umărului, său. De tăietura de la încheieturi. Nu vedeam decât ochii ei I fdiăiucitori, nu simțeam decât nevoia de a fi fericit, nu tun socoteam dator decât față de soarta care-mi fusese f «atât de b nevoitoare. Ea înți adusesese în cale această a fa tu care deși nu era atât de legată de mine ca Alb urma d'1 frate-meu, părea să mă îndrăgească. Îmi dădea peranțe

pentru viitor.

Ralph începu să râdă zgomotos. Pereții tremurau. Aveai impresia că bubuie tunul.

— Așezați-vă zise el. Luați loc! Trebuie să vă fie tare foame. Ce ai la mână, Willis? Cum de ai fost bătut, Charlie?

Întrebarea aceasta n-avea niciun rost. Ram ales că era «dresată direct învinsului. Charlie o primi însă u

B - Și ce găsești de râs la aceasta? Chiar și un urs
*>h «mai puternic decât mine și poate fi învins.

t - Nimic... abso ut nimic... Dar ce înseamnă asta? îl i
în ți-e ruptă de sus până jos.

— Nu-mi mai pot anunț; de miei amănunte, răspunsne (Imuius scurt.

Aceasta însemna că eu îl bătușem atât de strașnic îniiil el pierduse cunoștința. Ba reușisem chiar să-i rup Im îi luă ce? a groasă. Încercai să neg toate acestea. Dar HtlJ birea mea fu socotită drept o modestie rău înțeleasă.

Mine părea foarte ciudat să stau lângk Suzam, Carr

54

și Lodmis, omul pe care, după dorința lui Ferrald, trebuia să-l ucidă.

În fața mea, se așeză Charl & e, care începu să înfulece ou lăcomie. Sfărâma cu mare ușurință orice os între dinți.

Eram Sufpfins că felul lui de a mânea nu supăra po nimeni și nici măcar pe mine. Toți surâdeam mulțumiți.

Când se să-i ură, Cliarlie se sculă de la masă și se duse imediat la culcare. Cinci minute mai târziu auzirăm sforăitul lui puternic.

Cu toate că nu era deloc frig, Ralph ceru fiică-sii să-i facă focul. Ea îl ascultă. Apoi îi întinse un fotoliu în fața vetrei. Carr se așeza în el.

Suzana se acăuise într-un colț. Eu, îngândurat pris veam flăcările. Numai Loomis părea nerăbdător. Cu toate

că purta căsme grele de călărie, mersul lui nu făcea niciun zgomot, talpa nu scârțâia, iar pintenii nu zăngăneau. Nicio stafie nu ar fi mers mai ușor.

Într-un târziu se apropie de mine și-mi spuse:

— De acum ești al meu. Să fii gata căci mâine dis-de-dimineuță plecăm.

Iată dar hotărârea lui: mă primea în bauda sa de criminali.

Își luă rămas bun de la Carr și de la Suzana. O privi cercetător și-i spuse ceva oare mă mânie mult.

— Nu vrei să mă îmbrățișezi?, o întrebă el.

Cu toate că nu mă zăreau, nu îndrăzneam să privesc spre ei.

Ea măsură din ochi pe Loomis, apoi pl că privirile.

După o scurtă tăcere, se ridică deodată în picioare. Îl îmbrățișase!

Harry părăsi odaia cu pași înceți.

CAP. XIII

Suzana rămase acolit. Stătea nemișcată cu capul răsturnat pe spate și cu ctchn închiși.

Desigur că s-ar fi auzit până și bătăile inimei mele. Dacă lemnele arzânde n-ar fi trosnit. Eram foarte surprins și nu știam ce am de făcut.

— Vino-ți în fire Suzano, spuse Ralph, și nu lua lucrurile prea în serios.

% *? 8 ese tot

* * *! i * * * *

" p t? e d «în «\$ VaJ.: f)

1, /, te-a» i-a Gf> UL +

* dtl» gă castă (mic. Se 1% Spre 4 el răspunsezH & ei ei? dicânu...

gs «3>ff-5» c-i issr-S ggr.

de " * Ca „um»

Ilu liniștit și nepăsător.

— Apropie-te și u ordona Carr ficei sale. I Dar ea nu se mișcă.

J - Te rog... zise tatăl ei cu glas prietenos.

I-au răspunse Suzana aspru.

— Nu cumva fi e frică de el?, întrebă Ralph.

— Frică? De cine?

s de Dick Willis, spuse el cu o voce batjocoritoare.

— Nu, nu mă tem de el.

Em luminată de vâlvătaia focului. Respira adânc și repede.

— Ai vrea să-l părăsești pe Loomis și să te măriți cu Dick?

— În primul/rând, aş dori să nu mai vorbeștinsifel.

— Cu toate că nu e prea frumos, continuă el, neluând în seamă dorința ei pare a fi un tânăr de mare viitor. Așa dar, îl preferi?

— Da, răspunse fata liniștită.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

— Atunci, draga mă, ți se va împlini voia Îi voi” Pune mâine lui Loonns hotaarea mea. Bine în sfârșit, pot face și eu ceva pentru hue.

Carr srrânse pumni1.

„Î dădeam fair-omis se vaa-sta: explicația Pe!; ° ™ da lui *Kvire* un șarpe sforma fotr o luP-a Jnatoare furnic nu atâtel urs. WJJ ve1 (i C - mtăl „6» ** d

am că iol Vbt e - nu

56

sinchiseau da mine, și iâsau la o parte gândurile și simțirile mele.

— Nu-l vei putea învinge pe Loomis, zise Suzataa deodată.

— Vom vedea? Dar spune-mi, tu **l** ai iubit pe Harry vreodată?

— Aceasta-i treaba mea și nu te privește pe tine.

Ralph întredeschise ochii, o cuprinse pe fică-sa de braț ș, o trase spre el.

— Cred că întotdeauna ți-a fost frica de el și că l-ai urât, nu-i așa?

Suzana nu răspunse.

— Te-ai prefăcut că-l iubești, numai pentru că nanuiai că mi-ar folosi să fiu în termeni buni cu Loomis, nu?

Sutana tăcea.

— Bine... Mă voi socoti u mâine cu comnu Loomis.

„Te voi împied-be USE fata.

— Asta s-o creai tu -.

I - JL* strălui. N „doi tado *f* aprinși. Îmia în spat T trândăvea dar caf nu» iai o rât Căreia. Se ascundea.

O Cd erau foarte *b*°. Îng* e L'U

Cbl li *M* «?

niffi, 1 oumov >. *Yj*% cui lava v1 *r*

ÎS fera «V* ** deși bRU, j1 că vor rău a *t* Și

Wlune *V-h*; *k* % mii a luur nu Rpk mai 1*U *s** *t*.

Lit *I-CA* al *ei*, i «V „o, *p* cuprâ11, vR/V-i ar întâmpla și de nu, le

ttof.

* moale

Din

catv ioa1

d

„R: *i*, 1 <. P „VI 1 1 uit

*de***

57

lini dului seama eu mi-era cu neputință să fac un asf-I îl de lucru.

I Scrâșnii din dinii de ciudă și mă abținui de a spune «ceva. Totuși mai exista un singur lucru pe care trebuia I neapărat să-l mărturisesc.

— Am să vă **n**. Ui spui ceva, începui eu. Nu l-am învins pe «Micul Charlie» prinir o luptă cavaleriească.

M în folosit numai de sfatul Snzanei. L-am întărrâtat [V Utât încât era orbit de mânie. Nu mi-a fost deci greu să-l dobor prin, câteva lovituri bine țintite. Așa dar victoria mea se datorează în cea mai mare parte unui Huretlic. Charlie ar putea însă să învii rigă ușor, oricând. La început, Oarr și fiică-sa mă priviră cu mirare, V Clini aptă însă începură să râdă.

Ralph se ridică și-mi zise prienește: în – Noi doi știm ce trebuie să credem despre tine. A-I cum, mă duc la culcare... Bună seara!

Plecă. Eu o priveam pe Suzana.

— Vrei să-mi spui ce căutat pe aici, pe la noi?, ma întrebă ea.

— Din nefericire nu îți pot spune încă nimic.

— Ne-ai spus cel puțin adevăratul tău nume?

— În parte... numele este exact.

— Cel puțin un început... Sper că-ți dai seama a-l tu noi că, în astfel de condiții, nici eu nu-ți pot spune nimic, nici despre mine, nic* despre taică-meu. Bună scara, Dick!

Drpe pragul ușii îmi strigă:

— La etaj, vei găsi mai multe odăi cu paturile fă lute. Ia-o pe care vrei!

Aveam foarte puțină deprindere în cecace privește I dragostea. Dar credeam ca ai unei când două ființe \ iiiărturisse că se iubesc, în primul moment, rămân tă[ciute, iar apoi încep să-și făurească planuri de viitor, **r** Dar aici, în munții de în Blauwasser, dispăruse orice romantism, aci totul se făcea cu chibzuială.

Totul mi se părea ciudat. Mă înăbușeam în această Heameră închisă. Trebuia să ies 1 «aer.

Luna tocmai răsărise. Razele ei argintau două piscuri I jtojtțiețe pe vârful cărora mai strălucea zăpada.

I Rămăseși mut de admirație. Deodată, îmi veni în
Ininte figura lui Jim și a lui Bert. Ce soartă amară?

Simțeam că voi începe o viață nouă. Tot ce se îmi
(Umpluse până acum, mi se părea îndepărtat. Ființa

58

mea îmi părea mică, iar viața mea trecui fi. Deșai IM.

Numai soarta fratelui meu avea timporeuului jmulți ti
mine. Era d realitate amenințătoare.

Auzisem un zgomot. Poate d picică care Uultin pn
casă. Nu, era un om care se strecura po foren-li-i, dolu
etajul al doilea.

Pusei mâna pe revolver, dar mă răzgândii la timp

Nu avea niciun rost să trag. Și nici nani trezit pa (W
ce dormeau.

Oare de ce n-am tras? Poate pentru rit mă namliwiill
că bărbatul acela, era vreun tovarăș de i ltl I ol.

care întârziase și care, bănuind că lui «mimă oră
pouill e închisă, alesese această cale po «mi-o desigur o
ouuilș* tea foarte bine.

Când ajunsei pe malul lacului) «urâți un șnurul» N*
lung. Un (ta înalt îmi ieși în (uita.

— Jim!... strigai eu speriat.

— Da, eu sunt. te. Am viix. Ul mihmnul

«Micul Charl ies. Cum de ui reușit” îl adu* I nlof

Dădui nepăsător din umeri.

— Aceasta n-are rpci o îmi mn/l-ill*, Mi o ptlip IlilMI
mult mai grav că «Strălucitul* nu no «MU Ittiji «jfl.

— Nu te neliniști. Planul lui Holt Mu ponto II M! H

În aplicare la repezeală. L'iouddl cât» uM i, M «a I

ucidă numai pe Looniib, s, i Ineft II «WMfimi-H
treaffa banda. Așteaptă eu răhdnrf

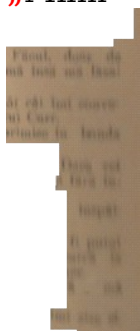
Aceasta îmi convenea cD niuiuiu formă, câteva
observații. PAli» *

convins de ei.

T (povestit pe scurt -, nu (BW
 Z. Cele ce se petrecuse,.5".
 Era foarte bucur°S Oii L<Kiet, ou
 Lucru ide se potrivo*, Hm»
 fachi - p-i eu h cu i;; î: Țsh doinim, strălucea.
 Oct1
 pinniâl «a mă urmei.
 Vr° 18L se adăpost»
 nfia Onnon
 r.
 S

olea

șt mzi „1
 o Pa im în
 1 O
 oșlap» La".
 lu (H
 i's. li. Ui O
 „T „
 i» la l,» În
 uit Ni
 Va*
 „Milm

Numai faptul că i-a>i venit de hac «Micului Charlie» şte de ajuns. Fii” tfi

Mă întorsei în casă. Mă urcai la etajul al doilea şi-mi autai un culcuş. M-am culcat în primul dormitor găit liber.

Nu doream decât să-l mag întârziu puţin pe jim.

CAPITOLUL XIV v

În munţi, nopţile sunt deobi ceiu răcoroase. Când mă sculai a doua zi însă, sufla un vânt rece, îngheţat.

Mâinile mă dureau. Capul îmi ardea. Aveam febră şi mă simţeam foarte prost. Cil toate că de abea crăpase de ziuă şi stelele luceau încă pe cer, când mă dusei în faţa grajdului, Loomis se afla de acum acolo. Îmi răspunse la salutul meu rotind mâna în aer şi făcând să vâjâie prin văzduh laţul pe care-l avea. Caii se împrăştiară, totuşi Harry prinse pe cel pe care-l ţintise. Înainte de a avea timp să-mi prind calul, el şi încălecase îşi aprinse o ţigară. - r. I.

Tocmai când isprăvisе de fumat, sosi şi «Micul Charlie». Îşi ceru iertare pentru întârziere şi sări deasupra gardului.

Peste câteva minute plecarăm cu toţi trei.

Străbăturăm mai întâiu o pădure de pini. Era atât de deasă şi de întunecoasă încât ni se părea că suntem în toiul nopţii. Mă mira faptul că deasupra mea vedeam Un cer albastru şi un soare strălucitor. Ne îndreptarăm apoi pe poteci neumblate de oameni şi ajunserăm - după două ore - pe un platou, în mijlocul căruia se afla un lac.

Calul lui Loomis începu să necheze. Presupusei deci că nu suntem departe de capătul călătoriei.

Pe drum, vorbirăm puţin. Întâlnind o cireada mare Ho vite, l-am întrebat pe Lodmâs dacă ea aparţine lui Carr. Banditul îmi confirmă bănuiala mea şi-mi spuse Că Ralph nu se interesează niciodată de animalele Sale.

— Singurul lucru care-l mai interesează este

vânătoarea și pescuitul.

Fiică-sa urmașe o școală aleasă, așa că el se socotea achitat de datoria de tetă. Acum el nu se mai îndeletnicea decât cu două lucruri: sau hoinărea săptămâni întreffi

**** Prin "**™ al

Sud avea *n-otidebani* **h** „prul”.

Harry mi-l toW» **f** pe”, 5 Suzale; } *fom's*

2*z 52 ier de **w** **** *** «Loomis - «”...

— Willib, începu el tu ești desigur un tovară tios. Astfel nici n-ai putea lucra cu mine. Te vei Pântâlmi însă cu mai mulți «baeți» pe lângă nu încă nimic. Bineînțeles ea la început - pentru te pune] a încercare te vor lua puțin în bătaie de-oc Amtă-te nepăsător și pânmește totul cu surâsul pe buze Mai ales ferește-te să vorbești prea mult, altfel să știi că nu-ți va merge prea bine. Când este vorba de astfel de lucruri eu nu mă amestec; las pe oamenii mei să hotărască singuri. Dacă totuși vreodată se întâmplă ceva neplăcut, cred că cel mai bun lucru e să pun capăt certei, odată pentru întotdeauna; sper că înțelegi ce înseamnă aceasta

Răspunsei printr-un semn **at** capiilul Mă pregăteam să îndur orice și să nu răspund nimic. Desigur ca veeu putea răbda aceste neajunsuri o singură zi, căci nu voiam să rămân acolo mai mult Nădăjduiam că voi avea prilejul să dispar fără știrea lor.

Vreo isccadă vestise probabil sosirea noastră, căci când ne-am apropiat de coliba de la marginea pădurii» nduii mei tovarăși ne ieșiră în întâmpinare.

Ne făcură semn cu ochiul și-l înconjurară pe «Micul chiar ies al cărui obraz umflat și ochiu' vânat produce i u râsul tuturor.

După ce Clrariie le povesti cele pătimite, ei se uitară încruntați la mine. Aveam impresia că sunt un oorumel rătăcit într-un cuib de ulii.

Deși erau toți slabi și piperniciți, fiecare s-ar fi puiul lupta în același timp cu zece ca mine M: În fi putut «sficui» CU revolverul sau cu pumnalul, cu cea mm mare ușurință. Căci desigur aci **n** ai mai fi putut întrebuința acele șiretlicuri pe care le folosisem cu o zi mai înainte împotriva uriașului. Dându-mi seama de-aceasta", **w** →rivesc cât mai puțin pe bandiți căci ei ștdau

61

prithi?! npsâguranta se trădează> în Primul rând prin

I.ni dusei bocceaua în colibă și o arunc* pe un pat neioios **t** de nimem, după ce mai întâiu avui grijă să întreb dacă altcineva nu dorește locul acela. Apoi mă dusei afară și legai picioarele din față ale calului, căci văzusem că și ceilalți făcuseră la fel.

Ce cât minunați aveau bandiții! Se vedea că lipsa dt, bani nu stingherise întru nimic cumpărarea lor. Se al Iau printre ei și cai de iusă. Pe lângă aceste animalee calul meu părea o gloabă râidasă.

Din nefericire, nu avui prea mult timp să admir a. Ceste frumoase animale, căci fui chemat la muncă.

— Banda nu avea bucătar. Așa dar, fiecare membru al e* Tîn afară de Loomts trebuia să îngrijească, cu schimbul, de mâncare.

Șefului bucătar i se dădea un ajutor care făcea drumurile și lucrurile mai ușoare El era întotdeauna cel mai proaspăt membru al bandei. Acesta trebuia să care apă, să curețe cartofii, să așterne masa, într-un cuvânt să facă toate serviciile mărunte.

Pentru ca acum eu eram cel mai tânăr membru al bandei, cel care-l ajuta pe bucătar – un tânăr de vreo optsprezece ani, ou priviri sălbatice – îmi predă mie acest serviciu. Îl chema Emory, însă toată lumea îl striga Em. Își bătea joc de mine căci eu nu știam să curăț cartofii și mici

nu mă pricepeam să pun masa.

Bucăiarul de serviciu era, cu cel mult doi-trei ani mai vârstnic decât mine. Era însă atât de întunecat la față încât părea cu mult mai bătrân. Suferise probabil, de curând, un accident, căci șchiopăta însă. Obrazul lui exprima un amestec ciudat de durere și de batjocură. Și îți făcea impresia că el singur râdea de sufer: – ele sale. Nu vorbea aproape deloc cu mine. Doar din când în când, cu un glas aspru îmi poruncea ceva, iar eu mă grăbeam să execut ordinele lui fără șovăire.

Tot eu servii masa. Recunosc că mâncarea era foarte proastă dar niciunul dinndi nu se plânse de ea, căci cel care ar fi făcut aceasta, ar fi fost silit să facă de jurnă la bucătărie, trei zile în șir.

După masă ieșiră cu toți» afară și se culcară pe iarbu în bătaia razelor de soare sau lu' umbra pinilor. Făcui la fel. Rezemat de trunchiul unui copac eu pălăria trasă peste ocinii, adormii imediat.

rui trezit de lovitura unei cizme. Astfel, erau treziri oamenii aci. Acest ohțceiu mă scârbi.

Când deschisei ochii, lângă mine se aflu Sammywent Nici până azi nu ș-u dacă acesta era adevăratul lui nume, sau dacă era numai o poreclă. Părea să aibă cel puțin treizeci de ani. Deci, după Looniis, era cel mai bătrân din bandă. I-ar fi foarte greu cuiva să-și închipuie cum se înfățișa Went.

Era scund, i părea a fi un întârziat. Tot obrazul îi era presărat cu bubulițe. Avea o bărbie ascuțită și o frunte teșită. Buza superioară îi era restrântă în sus, iar nasul îi era lung și coroiat. Avea ochi foarte mici și priviri pătrunzătoare. Toate aceste amănunte, Ira un loc, îi dădeau o înfățișare respingătoare. Avea doar o singură calitate; era un țintaș minunat. De-aceea, în bandă, deținea un rol însemnat. Era de altfel foarte prost, dar

extraordinar de priceput în uciderea oamenilor. Pe el nu-l interesa dacă luptă cinstit sau nu. Nu dorea decât sânge; era toată lăcomia lui. Și tocmai acest netrebnic mă trezise în mod atât de grosolan, spunându-mi;

— Vasele nu sunt încă spălate, cară-te la lucru.

Mă ridicai în coi și mă udei de jur-împrejur: toți ma priveau curioși și nerăbdători. Charlie stătea ou gura căscată și nădăjduia că acum va fi răzbunat. Totuși el se mai îndoia puțin: nu era sigur dacă vreun muritor, în ar fi putut învinge sau nu.

Speranța mea de a isprăvi ziua cu bine era astfel distrusă, căci dacă aș fi răbdat mai departe, fiecare și-ar fi bătut joc de mine.

Mă hotărâi repede asupra celor ce aveam de făcut și răspunsei printre dinți.

— Dacă vrei ceva, n-ai decât să-ți fluieri câinele. Tu n-ai dreptul însă să-mi poruncești mie.

Went fu surprins. Pe de altă parte însă era încântat ca promisem provocarea lui. Râzând, el se adresă celorlalți:

— Ce îndrăzneț e pușlamaua asta?! Să chem pe câinele meu? Dar nici n-am de făcut altceva! Tu, Wilms, nu ești decât un câine și mă tem că, în curând, vei fi un... câine mort.

La auzul acestor cuvinte, simți cum mi se urcă sângele în obraz. Banditul plănuia desigur să mă ucidă.

Ma ridicai repede și răspunsei;

63

T - Să mă iau 3 onr revolverul și-ți sâau la dispoziție.

— Foarte bine, răspunse Went rânjind.

Ceilalți mă priveau țină fără a rosti un singur cuvânt. Mă îndreptai spre colibă. În fața ei mă poticnii de un mușuroiu de pământ. Mă întorsei uimit.

Singurul care nu împărtășea veselia celorlalți era «Micul Charlie». Dădea sceptic din în². Părul lui lung

flutura în bătaia vântului.

CAPITOLUL XV

Firește că nu m-am dus în colibă pentru a căuta revolverul, ci pentru a fi un moment singur și pentru a mă mai liniști puțin.

Observând că nimeni nu se afla acolo, mă trântii pe pat și sprâjinindu-mi capul între mâini, încercai să mă gândesc:

Mi se perinda pe dinaintea ochilor imaginea «Strălucitului» a Suzanei Carr, ba chiar a luptei dintre mine și «Micul Charlie».

Mă cuprinse un dor nespus de maică-mea și de ferma noastră. «S-o mai văd cel puțin odată, înainte de a fi răpus de glonte ale acestui bandit fioros!»

Deodată, auzii un zgomot ciudat. Ridicai capul. Din pragul ușii, Em mă privea ținând o țintă. Îmi strigă:

— Ce stai aci, lașule!

Se întoarse și porni spre ceilalți. Toți râdeau de mine.

«Bestii setoase de sânge», gândeam eu, Sunt nerăbdători să mă vadă mort.

Unde s-o fi dus Loomis? Până mai adineauri se afla acolo, iar acum dispăruse. Dar nici el nu mi-ar fi putut* ajuta cu nimic, căci mă prevenise că el nu se amestecă în certurile dintre oameni lui.

Mă râd că și începui să încerc revolverul. Bert mă învățase cum să trag repede. Dar degetele mele erau ca paralizate.

Când ieșii afară, văzui că întreaga bandă jopă>a întocmai unor sălbatici în jurul unui pin. Numai Clmrle rămase deoparte, De bună stătinie că nu străduia să facă o legătură între iipiesia pe care o făcusem cu o zi mai înainte aceia de acum.

De altfel nici Went nu se afla printre cei e lopămul'1 sedea pe un bușteun și funia liniștit o ogară.

Mă îndreptai către el, dar mu poticnii din nou.

64

fiecare își bătea joc de mine. Nu mai aaveam ntcuun curaj.

Cel mai bine ar fi fost să fug cât mai repede. Cu neputință! Aș fi căzut pradă unui sfârșit care n-ar fi putut fi înlăturat.

Deodată - mi se părea că nu văd bine - Sammy Went se ridică și dispăru în desișul unui tufiș.

Ce însemna aceasta? Oare nu se mu'lumea num să mă împuște? Sau poate că voia să se lupte în felul indienilor, adică să se ascundă și să be căutat de către adversar.

Dar aceasta nu era deloc pe placul camarazilor săi, căci ei îi strigară să se întoarcă și să nu-i lipsească de spectacolul pe care-l așteptau cu atâta nerăbdare.

Went nu reveni însă. Nu mi rămânea decât să-l urmez, căci eram hotărât să primesc lupta.

Țipetele bandiților se mai auzeau încă, când îi în talnn pe Sammy care-mi spuse:

— Așa, aici ne putem răfui în liniște!

Went ținea revolverul spre mine. Pusei mâna pe armă.

Nu putea fi vorba de o luptă de la egal la egal. Mă uimea faptul că el mă atrăsese aci și că nu mă ucisese pe la spate. Probabil că voia, de data aceasta, să lupte cinstit.

Îl priveam țintă fără a scoate un cuvânt. În umbra pădurii, fața lui părea și mai h doasă.

— Ce rost au toate acestea, Went?, îl întrebai eu cu o voce tremurândă. Eu nu ți-am făcut nim e doar.

— Este foarte adevărata! Eu n-am n mic împotrivă și, căci nici nu te iau în seamă. Dar Loomis nu prea te are la inimă și nu vrea să te aibă în banda lu1. A'tfel nici nu mi-ar fi poruncit să arf grijă de ceea ce faci tu cu revolverul.

Așdar, Loomis pusese la cale toate acestea. Dar, dacă nu voia să-i fiu tovarăș în bandă, de ce mă luase cu el? Ce avea împotriva mea?

Toate aceste întrebări mă frământau cumplit. Nu eram în stare să găsesc vreun răspuns la ele.

— Fă-ți rugăciunea și pregătește-te de moarte, **z** se Sammy ironic. Înainte!

Navui timp să răspund, căci se auzi focul unei arme. Went nu trăsese, ci altcineva din tufiș. Nu eu eram cel vizat ci Sammy.

65

Fața lui se crispa și glasul îi deveni răgușit. Îngână câteva cuvinte cu glas tremurător.

— Așa dar, totul s-a sfârșit.

Arma îmi căzuse din mână. Mă plecai s-o ridic. Un al doilea glonte îmi vâjâi pe lângă ureche.

Sammy trase la rându-i. Dar glonte care 1 rănise mai înainte, îl făcu să-și greșească ținta. Proiectuul îmi smulse pălăria din cap și mi-o azvârli cât cote.

Sammy scăpă revolverul și se prăbuși la pământ.

Înainte, am spus-o, îmi făcea impresia unei best-i setoase de sânge. Acum părea însă că doarme liniștd. Nu mai mișca.

vț Foarte bine! strigă Jim Ferrald, ieșind dintr-un tufiș.

Mă întorsei. Ținea încă revolverul în mână.

— De altfel, trebuie să-ți mulțumesc, mai adăugă el Datorită ție l-am putut ucide pe banditul acesta care a luat parte la omorârea fratelui meu. Ai fost foarte viteaz și curajos, dar nu te puteai lupta cu un 'ndivid de teapa acestuia.

— Daceea trebuie chiar să părăsesc toată afacerea. Ai auzit doar: Loomis mă bănuiește.

— Tocmai acum? Când totul a reușit atât de bine!...

Probabil că lui Loomis nu i-a plăcut aerul tău cinstitei întâlnește foarte rar astfel de oameni printre slujitorii lui – dar cu siguranță că nu va mai îndrăzni să plănuască ceva împotriva ta, atunci când va afla că l-ai doborât și pe Sammy Went.

I!

— Dar nu eu l-am...

— Scoate un glonte din revolverul tău, îmi porunci el.

I Mă supusei.

Îmi dăde un proiectil de al lui și puse glonte pe care f-l dasem eu în pistolul său. Am înțeles imediat ce avea de gând: numai astfel puteam da impresia cad unsesem pe Sammy într-o luptă cinstită. La început, mă împotrivii dar el îmi șopti.

— Suie-te pe bușteanu acela și fumează o țigară. Fă-te că-ți încarci din nou revolverul. Împușcarea lui Sammy te va face celebru. Loomis te va respecta de acum înainte. Iar când va veni și Bert, vom pune mâna pe toată banda.

Se îndepărtă.

Tovarăși ia drum

66

Voiam să fug după el, căci nu doream cu niciun chip, să rămân urni departe pu acești netrebnici, pe care-i auzeam venind înspre tufiș. Îmi dădui însă seama că ar fi fost de prisos să fug, Eu nu aveam cai, jur ei în ar fi ajuns foarte repede.

IJ ascultai așa dar pe Ferrald. Mă urcai pe acel trunchi u și aprinsei o țigară.

Charlie era în cap. Când îl văzu pe Sammy întins fără răsuflare la pământ, ridică brațele înspre cer și strigă a a< de tare, încât îmi țâui urechile:

— L-a învins pe Went... L-a învins pe Went.: „Știam că va fi astfel.

Fui înconjurat de șapte-opt oameni. E* îl întoarse pe

Sammy, care zăcea cu fața în jos.

— Dar bine l-a mai nimerit!, exclamă unul din ei.

Un altul ridică pălăria mea-Se minună când descoperi, gaura făcută de glonte. O dădu pe rând și celorlalți.

Un al treilea îmi ceru revolverul și-l cercetă cu de-amănuntul. Mi-l înapoia și-mi spuse.

— Îmi pare că am fâst cu toții niște nătărăi.

Trebuia firește să răspund ceva, oăcd numai astfel aş fi putut avea liniște de acum încolo.

— Exagerați... În orice caz aveți un fel foarte ciudat de a saluta pe noi camarazi. Deamel nic: nu voiam să-l ucid pe Went, dar el ra'a atacaț pe la spate și stă țeă în umbră. Nu mi-a rămas altă țintă decât nasturele lui strălucitor.

Nu mi-a părut niciodată rău că am mințit atunci. Față de astfel de bandiți nu trebuia să-mi fl e rușine. Totuși cred că toate relele care mi s-au întâmplat mai târziu, n-au fost decât o pedeapsă cerească.

Ceilalți bandiți mă respectau acum. Charve era încântat. Râdea și-și freca mâinile ca scos din minți. Bătt» i prietenos pe tovarășii lui pe 9 pate.

Bucuha lor era ușor de înțeles. Era o cinste să te supui unui om c-are reușise să-l doboare pe Sutnră, Went, banditul temut de toți.

CAPITOLUL XVI

Cadavrul fu dus în luminișul din fața colibei și așezat lângă aceea movilăță de pământ, de care eu mă împiedicaser de două ori.

67

r b, Sunteți dte acord să-l înmormântăm lângă Jake?, întrebă Em.

Astfel aflai eu, că acolo fusese înmormântat de curând un alt bandit. Mulți erau de părere să se amâne ceremonia până la reîntoai cearea lui Loomig.

— N-are niciun rost, spuse Em, crede (1 că Șeful ar mai Vrea să-l vadă odată? Nu arată mai frumos acum când e mort, decât atunci când era în viață.

Toți îi dădură dreptate. Patru oameni în cep Oră să sape groapa.

Buzunarele lui Sammy fură răscolite. Cele câteva șute de dolari și briliantul care fură găsite la el urmau să fie dăruite celui care va fi rănit în viitorul atac. Se mai găsi și un talisman mexican de uur. Dar nimeni nu avu curajul să-l ia. S-ar fi putut ca el să fie vrăjit Așa dar fu îngropat împreună cu tallsmantul și cu revolverele.

Când Sammy fu coborât. În pământ, bucătarul din iceea zi, îi aruncă pe față fularul său.

— Cel puțin să nu-i între pământ în ochi!

Prin aceasta, ceremonia luă sfârșit.

Stăteam de o parte. Mă simțeam foarte stingher. Delâgur că nimeni pe lume n-ar fi putut deplânge moartea an ni asemenea bandit. Totuși n-ar fi meritat poate o înmormântare atât de haină.

Lucru curios. Toți luară parte la netezirea pământului de deasupra mormântului. Ba chiar bucătarul – un anume Stackel-Ray, sau mai pe scurt Ray, așa cum îi spuneam ou toții – turnă pe deasupra și două trei făleți de apă. «Ca să crească iarba», spunea el.

Era mult mai trist decât îmi puteam închipui. Cu toții eram înduioșați. Nu se mai vorbea decât despre nemurirea sufletului și despre viața viitoare, în care toți credeau.

— Cu neputință ca totul să se sfârșească dintr-o dea, spuse unul gânditor.

— Dacă milioane de oameni spun că e astfel, trebuie 4 ă fie adevărat, adăugă un altul.

— Ești un blestemat! spuse Ray voind să-l provoace.

y - Nicidecum într-atât precât ești tu, i se răspunse.

— Îmi amintesc de o poveste minunată, zise CKirlie.

— Spune-ne-o și nouă, se auziră mai multe voci.

— Dincolo de Arizona trăia un om. Se numea Iosef Twitcher. L-a cunoscut careva dintre voi?

Nimeni nu răspunse. Atunci, «Micul Charlie» continuă:

— Fusese poreclit Sfântul Iosef. Desigur, pentru că nu avea nimic sfânt în el. Se căsătorii cu o indiană și avu doisprezece copii. Toți emu cât se poate de urâți, dar mai ales cel mare era un adevărat monstru. Jurai că e o adevărată maimuță.

«Într-o bună zi, Iosei se luă la hartă cu un mexican. Acestui îi împlântă un cuțit în piept. Iosef descarcă toate gloanțele revolverului său asupra mexicanului, fără să-l nimerească însă. Dar totuși, mexicanul nu scăpă teafăr. Twitcher îi sfărâmă țeasta eu patul armei.

«Iosef însă pierdu atât de mult sânge încât căzu în nesimțire. Unul din cei ce asistasă la această bătălie, fugi până la Twitcher acasă și-i povesti nevestii cele întâmplate. Spre marea lui minare, femeia fu foarte bucuroasă că scapă astfel de un bărbat care-i pricinuisă întotdeauna numai necazuri. Însuși copii – cari de atunci înainte nu mai aveau să fie bătuți – erau mulțumiți de această veste.

«Numai fiul cel mare al bătrânului, cel cu înfățișarea de maimuță, încălecă și se duse la cârciuma unde zăcea Iosef.

«Twitcher se plângea că-i este frig și se rugă să-l acopere cu ceva sălduros. Grămădiră fel de fel de țoale și de haine peste el. Îi dădură să bea rachiu, dar nu era chip să-l încălzească câtuși de puțin.

«Iosef simțea că va muri și ceru ca un preot să fie chemat lângă el. Cei ce se aflau acolo fură foarte mirați la auzul acestei rugăminți, căci singura legădură pe care «Sfântul Iosef» o avusese până acum cu biserica, era că el

spărsese mai multe geamuri de la ferestrele sfântului lăcaș.

«Twitcher stăruia însă. Ba chiar porunci cârciumarului să se grăbească, dar fiu-său striga într-una că mai are timp deoarece tată-său nu e chiar atât de aproape de sfârșit precum se crede.

— Dar de unde știi tu asta, nenorocitul?, îl întrebă Iosef.

— Ți-e încă frig. Iar dacă te-ai apropia de iad ți-ar fi din ce în ce mai cald.

Toți cei de acolo râseră la auzul acestor cuvinte. Și, într-adevăr când Twitcher fu aproape de moarte, cepu să se vaite de căldură, să arunce toate păturile de pe el și să strige:

— Aer! Aer!

Povestea înduioșătoare a «Micului Charlie» făcea desigur legătura dintre întâmplarea din cursul zilei cu monotonia și uniformitatea vieții.

Cineva aduse o pătură pe care o întinse pe iarbă. Câțiva bandiți se așezară pe ea, cu picioarele încrucișate și începură să joace cărți. Ceilalți îl priveau pe Rav care se căznea să încerce un cal nou. Mă apropia de aceștia. Trebuie să mărturisesc că ramd-i fost dat să văd pe cineva călărind mai bine. Cu toate că multe giențe și numeroase lovituri de coptă zdrobiseră, oasele lui Ray, talantul lui de călăreț nu fusese întru nimic știrbit. La început, calul se împotrivi stăpânului său, necheza și Sarea în două picioare, mai apoi însă Stackel reuși să-l potolească atât de bine încât îl putea stăpâni după voia sa. Totuși această încercare îl obos. Atât de mult pe bucătar, încât atunci când se întoarse în col bă mergea pe două cărări.

Îl urmași în bucătărie, căci după cuiu în 1 se spusese trebuia să spăl vasele.

Tocmai isprăvisem și mă uitam pe fereastră, când îl

zării pe Loomis întorc induse. Era întovărășit de doi căreți. Într-unul din ei recunoscui numaidecât pe Suzana Carr.

Rav, care auzise tropotul copitelor, mă intr; bă:

— Cine vine?

— Loomis împreună cu Suzana Carr și cu încă cineva pe care nu-l pot recunoaște.

— Așa dar tu recunoști pe fata Ceasta?

Ray mă măsură din priviri: simțeam cum sângele îmi îngheța în vine.

— Ascultă, băiete, îmi spuse bucătarul, să bag1 de seamă, să nu f* obraznic cu fata. Fiecare dintre no: o îndrăgește, dar nimeni nu îndrăznește sg st apropie de ea. Suzana este promisă lu' Loomis. Pe Saminy a reușit să-l dobori dar să fii sigur că nu ni >v-a nicio posibilitate de reușită cu șeful

— Sunt convins de aceasta și bineînțeleș că eu nu sunt atât de prost încât să mă mășor cu el.

— Foarte b ne! Nimeni mrl ponte învinge! S'nguritul care-l era superior a stat trei ani la pușcărie, unde

70

mâna lui a pierdut deprinderea, iar ocliăul său privr rea pătrunzătoare.

Îmi dădui imediat seama că vorbește de «Străluc1 tul» și eram foarte impresionat, mai ales de dreapta lui judecată asupra influențelor pe care înneb soarea le avusese asupra lui Bert.

Când ieșii din casă, Loomis care ajunsese la coliba, întreba tocmai ce rost avea acel mormânt proaspăt. Iar «Micul Cliarbe» se grăbi să i dea toate informatiun-le cuvenite.

Nu ascultam cu prea mare atenție la cele ce spunea el. Privirile mele erau îndreptate spre Suzana care, țintea spre mine frumoșii ei ochi strălucitori.

Dar eu tot nu știam cine era călărețul care-l

întovărășise pe Loomis. Stătea cu spatele spre mine. Avea părul roșul și era scund.

Charhe îi povestea șefului său, lupta dintre Went și mine. Bineînțeles, că tăcea foarte multe înflorituri.

La un moment dat, Loomis se întoarce spre mine și împreună cu el și acel tovarăș străin. L-am recunoscut atunci pe Johny D'II, un fost coleg de școală, cu care nu fusesem niciodată prea bun camarad.

Dar și el mă recunoscuse numaidecât, căci înainte de a rosti vreun cuvânt scoase revolverul de la brâu și-l îndreptă spre în ne.

— Dar pe ăsta, exclamă el, nu l cheamă Dick WPlis, ci Rickie Willard. Este fratele «Strălucitului», Ne va trăda pe toți.

Simțeam cum pământul se scufundă sub picioarele mele. Îmi părea că cerul se prăbușește deasupra capului meu. Și n-aveam decât o singură dorință: să mă fac nevăzut.

CAPITOLUL XVII

Nu mai exista nicio scăpare. Chiar dacă ar fi fost întuneric, n-aș fi putut fugi, căci numai pomenirea' numelui lui Bert, puse toată banda în mișcare. Și nu; i s-a mă împotrivesc lor nu mi-ar fi tot cu puțință, căci toți îndreptaseră armei» spre mine. Totuși, șovăiau și se uitau mereu cu grijă îndărăt. Se teme u ca nu cumva «Strălucitul» să se năpustească deodată asupra lor. Sunt sigur că dacă el s-ar fi ivit atunci, toți ar fi fugit ca potârln ch-le. Hi neînțeles în Tară de Lo-îm's. Probabil însă că și el era puțin înfricoșat căci ci unei n când îmi strigară să ridic mâinile în sus, glasul lui nu mai era atât de energic ca mai înainte.

Cât despre ceea ce mă privește, eram mai mult deslistat decât înspăimântat.

— Ce rost ar avea să ridic mâinile în Bus? giiei ©U

șefului bandei.

— Faptul că eu nu mă numesc Dick Willard nu te îndreptățește să te porți atât de dușmănos cu nune»

— Chiar și un mic șarpe cu clopote1, poate fi blestemat, îmi spuse Loornis apropiindu-se de mint și. Bp ndu-mi t-ava revolverului de spate.

*” * Charlie, vino de-i ia armele... Ba nu... Em, apropie-te tu și fă asta, căci «Micului Chartre» îi este atât de fi că de acest nătărău, încât x-ar săruta mâna cu cafe la lovit.

Emmory execută atât de bine porunca, încât nu-mi luă numai revolverele și cuțitul, ci și țoale obiectele - fără valoare de altfel - pe care le aveam prxn buzunare.

În timp ce eu căutam din ochi pe Suzana, unul din bandiți îmi puse la mâini o pereche de cătușe. An aflat mai târzm că și Loornis put-tage acel? ași că ușă Ce prost a fost pol tistul care a pus unui asemenea bandit niște simple brățări de fier. În loc de a) împușca pe loc! Sărmanul!... A plătit această mărtn1 mie cu viața. Iar acum cătușele bandtului, înconjurau încheieturile mâinilor m? K

De afară, auzii glasul lui Em:

— Domnișoară, nu puteți intra înaltului f. ful vrșă să fie singur numai cu prizon erul.

— Intră Suzano, îi strigă Loornis.

Fata intră și-s „e îndreptă spre masa la care ședeam. Mă privi lung și apoi se adresă banditului:

— Așa dar, numai pentru că 9 fratele «StrălucitU lui», a îndrăznit să fie atât de obraznic și de cu & jâoa.

— Și tocmai de-aceea poate, îți place a<cât de mult, răspunse Loomts.

— Ce?, întrebă Suzana.

— Vrei să te măriți cu el, zise liarry, scrâșnind din dinți.

Îmi amintii că văzusem - pe când mă aflam la Cafr.

Cu o seară înainte un bărbat ieșind prin fereastra de la etajul al doilea. Acesta nu putea fi decât Loornis care ne spionase probabil tot timpul.

Oare el auzise discuta noastră? Sau și-a dat ceama

72

de însemnătatea ei după gesturile noastre? Desigur el ne-a zărit printre crăpăturile ușb. În orice caz, soarta mea era pecetluită. I.oom's mă va omorî fără părere de rău, mai ales acum când știa că Suzana na iubește.

Banditul părea foarte linișbt. Dar fata roși.

— Harry, strigă ea, nu mă cunoști!... Cum poți crede că m-am îndrăgostit de copilul ăsta? Îți dă m-ai curâi-l impresia unui țânc, decât a unui bărbat.

O priveam țintă fără a spune nimic. Loomis respiră greoiu. Suzana, furioasă adaugă atunci:

— Așa dar, în timp ce eu căutam să-l iscodesc pentru a afla de unde vine și ce caută la noi, a mă bănuiai - și mai pretinzi că ai încredere în mine?

Rămăsei înmărmurit. Îmi ascunsei obrazul între mâini. O iubeam doar atât de mult! Și ce voce duioasă avusese ea [ieri, când vorbise cu mine!

— Totuși, eu am încredere în tine, îi șopti Loomis.

— Nu mai am nevoie de încrederea ta. Nu îngădui să fiu insultată și spionată. Orice legătură între noi s-a rupt o dată pentru totdeauna.

Se îndreptă spre ușă. Harry o ajunse și întinse brațele pentru a împiedica să iasă.

— Suzana, se rugă el; te rog liniștește-te. Rămâi se!

— Nu ma1 stau nicio clipă cu tine. Să nu ma> calci pe la noi pe acasă, căci nu te vom mai primi.

— Am foarte multă încredere în tine, Suzana. Dar ieri seară era ceva în privirile voastre...

— Da... Din privirile puștului ăsta puteai ghici ușor cât de amoretat era. Ce neghiob! îmi dădeam însă seama

că mă mințea și de-aceea voiam să-l iscodesc. Iar tu mă bănuiai!

— Eram nebun de gelozie... *

— Deci numai pentru a-l putea omori l-ai aduc aci și l-ai însărcinat pe Sammv Went să-l «**h** tu'ască»? , întrebă ea cu glas batjocoritor. Oricine ar fi fost el, chiar și fratele «Strălucitului», nu ai procedat frumos. Mi-e rușine de tine.

Loomis îi cuprinse mâna și-i zise liniștit, dar rugător:

— Îți cer iertare în genunchi Suzano. Auzi... în genunchi...

Îmi dădeam seama că era în stare să se umilească or cât de mult. O iubea chiar cu atâta pasiune

— Dă-mi drumul îi răspunse ea dârză, deși era, uipresionată de cuvintele lui.

73

El se supuse. Suzana traversă odaia în lung și în lat. Apoi se îndreptă înspre bandit:

— Chiar dacă, de data asta, te-aș ierta... La ce mă pot aștepta eu în viitor de la un om care e în stare dte un asemenea fapt?

— Numai la bine, Suzano, căci te iubesc nespus de mult.

Doar gândul că ar fi putut-o convinge cu asemenea cuvinte, putea să mă scoată din sărite.

— Se pare că într-adevăr n-ai fost în toate mințile tale. Privește-l pe acest netrebnic. Cum ai putut crede că vorbeam serios cu el? Te-ai teme de un asemenea rival?

Fiecare din vorbele ei îmi străpungeau inima întocmai tășului unui cuțit. Prostul de mine! îmi pusesem nădejdia în această femeie, nedându-mi seama că pentru ea nu eram decât un «netrebnic».

— Recunosc greșeala mea, răspunse Loomis. Îți promit că un astfel de lucru nu se va mai întâmpla, mai ales când vei fi Sofia mea.

— Ceea ce mi se pare criminal din partea ta, e modul în care ai vrut să-l înlături.

— Așa dar, crezi că mi-era frică de el?, întrebă

Loomis înspăimântat. Îi voi libera mâinile și mă voi lupta cu el ca un adevărat cavaler de Ev mediu...

— Curios!, întrerupse ea. Lupta nu va fi egală. Tiu vei avea în jurul tău toată banda, iar el va fi singur-Privește la el cât de palid și de înfricoșat este. Nu ți-ar fi prea greu să-l învingi. Zău Harry, încep să mă îndoiesc de cura jul tău!

— Atunci, spune-mi tu ce să fac cu el. Numai să nu-mi ceri să i las liber, căci atunci îl va asmuți pe frate-său și toată banda acestuia împotriva noastră.

— Poți face Ce vrei cu el, spuse ca Mie nu mi pasa!

Ucide-l, înjunghiei... Mie tot una! În tot cazul se v „de cât de frică vă este de Bert, dacă până și de frate e lui cel mic vă temeti. Tu crezi că nu v ăm văzut adineauri când Jolin a pronunțat numele «St ră lucii în li!!»? Ați pălit cu toții. Mi-e tare rușine că am fost îndrăgostită de conducătorul unei bande de lași.

e - Te rog nu pleca astfel; se tângui el. T< «voi lașa singură. I iniștește-te și caută să judec1 situația tui nepărtinitor.

Se îndreptă spre ușă.

— Îmi îngăduiți să viu și cu? îl întrebai cu.

74

— Ce?, întrebă el uluit.

— Am auzit destul păreri pe care această domnișoară le are despre mine și n-aș vrea să rămân's ngur cu ea.

— Ei drăcie!, exclamă el. Dar tu nu ai dreptul să voiești ceva.

Și dispăru.

Mă așezai din nou. Suzana străbătu odată camera.

Apoi veni lângă mine și-mi șopti:

— Am vorbit cu Beri, Te va scăpa... Ce crezi că dr fi bine să tăcem acum?

CAPITOLUL XVIII

Rămăsei cu trăsnet, Nu știam ce să cred. Cu un minut mai înainte, spusese atâtea rele despre mine și iată că acum voia să mă salveze.

Suzana se plimba prin odaie tropăind. Prin zgomotul pașilor ei, înăbușea, pe de o parte, sunetul vocilor noastre, iar pe de altă parte, l-ar fi făcut pe Loomis să creadă - în caz că el ne-ar fi spionat din nou - că ea mai e încă înfuriată.

— Li mă întrebă. Ce ai hotărât?

— Nu uni pot aduna gândurile, răspunsei eu. Sunt încă prea zăpăcit.

Încearcă... Dă-ți osteneala... Dacă te. Oș delega, ai putea fugi? Calul meu e la poartă. Fuge iute ca vântul. Cil neputință să te ajungă.

— Mă voi nimeri însă cu gloanțele lor.

— «Strălucitul» și taică-meu vor veni cu mulți oameni... Dar mei astfel nu va fi bine, zise ea, căci de îndată ce bandiții vor vedea pe călăreți apropiindu-se de colibă, vor trage. Doamne! Ce e de făcut?

Îmi venea foarte greu să cred că era sinceră. O mai bănuiam încă, deoarece îmi suna în urechi cuvântul «netrebnic».

*» Dar calul meu, adăuga ea într-un târziu, poate duce doi oameni. Dacă eu mă voili așeza în spatele tău, bandiții nu vor avea curajul să tragă. Vrei să încercăm?

— Nu. Tu ai făcut tot ce ți-a stat în putință pentru mine. Desigur că Loomis nu se va mai grăbi acum și va mai aștepta o zi sau două. Aceasta numai pentru a-ți dovedi că nud e frică de mine. Firește că, dacă va fi atacut, mă va împușca numaidecât.

— Totuși trebuie să găsesc o posibilitate de a te salva. Dacă mi-ai fi vorbit ieri seară de Bert, te-aș fi împiedicat să vii aci cu Loomis.

— Am trebuit să mă port astfel. Nu îți pot explica acum motivul meU. Dar dacă-l vezi pe Bert spune-i că eu mă aflu aci pentru că așa am vrut și că totul e în perfectă ordine.

Ochii i se umplură de lacrimi. Când Loomis intră din nou în odaie, ea se rezemă de perete și începu să plângă.

Banditul se apropie de ea și-i puse mâna pe umeri.

— Sunt aci Suzana. Mă ierți?

— Nu mă atinge!, strică ea.

Eram convins de sinceritatea ei. Ou neputință ca neliniștea ei să fie fățăttiicie.

Loomis făcu un pas înapeti și privi fintă spre ea. Fără dor și poate că se gândea că el era pricina acestor lucruri.

Dar fiindcă fata nu se potolea, el o rugă stăruitor:

— Nu mai plânge... Eu nu merit să-ți strici frumoșii tăi ochi pentru mine.

Ea se potoli puțin. Își șterse obrazul cu o batistă. El încercă s-o apuce de mână, dar ea îl împiedică.

— Bine, Harry, spuse ea. Acum te rog să mă lași să mă duc acasă. Singură însă...

— Cu neputință, răspunse el. Te Voi întovărăși.

— Nu pot fi singură nici atunci când vreau?

— Dacă vrei, eu voi merge călare în spatele tău, însă...

— Nu. Nu pot primi o atare propunere.

— Bine. Atunci te voi lăsa singură. Dar» a ști cu este foarte periculos. În munți, sunt oameni cari...

— Știu, întrerupse ea, oameni cari pun în fiare pe cei proști, pentru a se gândi în liniște, cum să-l omoare. Iar acum, vreau să plec...

— Aceasta înseamnă, întrebă el, că nu te voi îmi vedea niciodată?

— Nu știu-Mă cea u mai gândi. Inima mi-o zdrobită Harry... Te rog, lasă-mă să plec.

El se **d** «te în laturi, iar ea ieși. Din pragul ușii, Loomis se uită după fată.

Când banditul se întoarse, văzui cât du strălucitori erau ochii lui. Era bucuros și mulțumit.

Surâdea. Străbătea camera ou puși muri.

76

Îl privam Suzana își atinsese ținta. Loomis credea ca lacrimile și suspinele ei, fuseseră pricinuite de el.

Veni în fața mea. Cu mâinile sprijinite de masa, îmi zise;

— Măi Rickie, îmi pare rău de tine! Așa te numești tu, nu?

— Da. Mai mă strigă însă și «Dop», «Strâmbătură». «Roșcovan»... alegeți-l pe care-ți place.

Zâmbi batjocoritor.

— Și tu ai crezut într-adevăr că o fată ca Suzana Carr s-ar și putut îndrăgosti de tine?

— Chiar și tu însuși ai crezut aceasta.

— Întocmai! Ea poate robi inima oricărui bărbat. Dar să lăsăm acestea și să vorbim mai bine despre tine.

— Nu voi avea prea multe de spus.

— Totuși... Din pricina ei, vreau să mă port mai fruios ou tine. Firește că nu voi face prea multă ceremonie pentru un Willard. Suzana crede că tu ai ajuns până aici din cauza ei: de-aceea întotdeauna se va căi dacă se **v** «întâmpla ceva. Vorbeș e mi deschis și voi vedea ce pot face pentru tine... Mai întâiu ce cauți pe aici?

Oare să-i fi dezvăluit adevărul? Să-i fi spus că «Strălucitul» plănuise să se întovărășească cu Loomis împotriva 1 ui? Ar fi însemnat o adevărată sinucidere.

Trebuia, așa dar? a inventeze o minciună, care să pară câtuși de puțin, adevărată.

— Ca să fiu cins ăt. Răspunsei eu, toată vina o poartă numai «Strălucitul».

— Va să **z** că el te-a trimis ca spion?

— Nu. Nici nu în a trimis el.

— Cum așa? Ei băiete, astfel de minciuni nu se prind la mine.

— Credeți că sunt atât de prost, încât să vă mint?

— Sper ca nu... Aceasta spre binele tău. Dar spune mai departe.

— Lucrurile se prezintă astfel: în timp ce Bert lipsea' de acasă, eu am munci foarte mult la fermă. Dar când s-a întors acasă, mi-am propus «a-mi fac viața mai ușoară și i-am propus să câștigăm bani pe altă cale. Dar Bert nmi nu voia. - 'nuda de un astfel de lucru. Ei spunea ca o singură zi în dosul **g** utiilor, e mult mai grea de-a **t** o lună de muncă la ferma

«» Sunt de aceeași părere, zise Lok>mis.

77

— Atunci m-am hotărât să lucrez singur. Deoarece știam că dumneata nu mă vei primi în bandă, dacă vei afla că sunt fratele «Strălucitului», naram schimbat numele. Aceasta e toată greșeala mea. Îmi pare rău că ai descoperit această pungășie chiar din prima zi. Dacă aş fi lucrat o singură săptămână ți-ai fi dat seama că eu nu am nimic comun cu Bert. Și atunci, desigur, n-aş mai fi purtat aceste brățări.

Loomis se ridică și-mi zise zâmbind:

— Tribunalul se retrage pentru a delibera. Vei afla mai târziu verdictul.

Și într-adevăr plecă din colibă.

CAPITOLUL XIX

Toată seara, toată noaptea și toată dimineața

următoare, «Tribunalul» deliberă. Eram sigur că Loomis îmi hărăzise un glonte și d înmormântare ca aceea a lui Sammy Went.

Ceea ce întârzia punerea în aplicare a acestei hotărâri era curiozitatea fiecărui membru al bandei. Niciunul din ei nu scăpa nici cel mai mic prilej pentru a mă iscodi despre Bert. Pentru cei mai mulți dintre ei, eț trecea drept un personagiu legendar, dar chiar și cei care îl cunoșteau erau curioși să afle amănunte despre viața lui.

Credeau tot ce le spuneam. De-aceea începui să le povestesc multe din «Minunățiile» lui. Ei erau convinși că le spun purul adevăr, ma* ales că știau că Beri e un țințas minunat, un călăreț desăvârșii și un ouî de o putere herculeană. Îmi părea destul de rău cu trebuia «a născocesc astfel de povești, căci îi dădeam «caina ci, de când mâna legii lăiasc avântul «Strălucitului», el nu mai era cel de odîni dară. Așa dar, eu lăudami faptele unui om, demult mort. Îmi plăcea însă să-l văd pe Loomis ascultându-mă atent.

Când, seara târziu, ne-am dus Uî culcare, mi se puse cătușe și la picioare. Harry avea multe «brățări» de acestea. Era mândru că însuși el le purtase odutu. Ar fi fost de prisos să fiu păzit de cineva. Mai întâiu, fui trimis să mă culc într-o cameră de la etaj. Iar apoi, scârțâitul podelelor și zăngănii! lanțurilor – în caz că aș fi încercat să fug – i-ar fi trezit pe cei ce dormeau sub mine, J» *

78

Nu ațipii decât mult timp după ce toată lumea sforăia. Mă gândisem tot timpul la posibilitatea unei evadări.

Dar când deschisei fereastra, observai că dădea spre o prăpastie adâncă, de vreo cincizeci de metri. Peretele colibei era lipit de marginea stâncilor. Cu să cobor mi-ar fi trebuit o frânghie mult mai lungă, decât cea pe care aș fi

putut-o răsuci din păturile de dormit. Orice fugă era cu neputință.

Când mă trezii, a doua zi, soarele răsărise. Razele lui aurii reflectau pe acoperiș. Prin chepengul deschis al podului se zărea o scară ce ducea la camerele de jos. Ba zăream chiar și capul lui Emmory.

— Coboară, Rickie! Am vești bune pentru tine. «Strălucitul» este pe urmele tale.

Coborât în goană acea scară. Nici nu simțeam durerea cătușelor.

Toată banda ena sculată. Toți aveau de acum cișmele trase și pintenii puși. O singură excepție totuși: fostul meu coleg Dill, cel care mă trădase-El era întins pe o laviță, înfășurat într-o pătură groasă.

Loomis, cu țigara în gură, stătea într-un colț, de vorbă cu un vlăjgan pe care nu-l cunoșteam.

— Nat, îi spunea el nu-i nevoie să-mi șoptești acestea, vrea s-audă toți cele ce-mi spui.

— Se făcuse cam frig, începu el. Mijea de ziuă. Deodată, de cealaltă parte a lacului, printre pomi, zării o coloană subțire de fum care se ridica încet în văzduh. M-am îndreptat într-acolo. Pe pomul de lângă foc, fuseseră săpate mai multe cuvinte adresate lui Loomis, le. Am copiat întocmai.

Nat scoase din buzunar o hârtie mototolită și ei tii «Loomis.

Sunt gata să-ți plătesc o răscumpărare, în schimbul! eliberării fratelui meu. Dacă cdnvii la aceasta, voi veni spre tine până la distanța delu care mă vei putea auzi vorbind. Ca semn că accepți propunerea mea, aprinde un foc în fața colibei tale. De îndată ce voi vedea fumul ridicându-se spre cer, voi veni spre tine.

Willard».

Toți se priveau uluiți. Oare cum îndrăznea Bert WIL

lard - care nu mai era decât o epavă omenească - să se apropie atât de mult de coliba lor?

Se țu pe loc o consfătuire. Puțin le păsa dacă eram de față sau nu.

Ce! mai mulți dintre ei fură de părere să se «prindă focul, apoi să se împrăstie prin desișul de pe/m», iar când «Strălucitul» s-o apropia, să-l împuște. Drept găspun, de la o bandă de criminali nici nu mă puteam aștepta la altceva.

Totuși Loomis se împotrivi.

— Doar nu sunteți sălbatici, cu toate că de multe ori; vă purtați mai rău decât el. Știți ce s-ar întâmpla dacă v-aș lăsa să procedați după voi a voastră? Bert ar descoperi pe cel puțin unul dintre voi, l-ar urmări, l-ar înjunghia cu cuțitul și apoi ar dispărea. Ar povesti tuturor, în urmă, rușinea noastră. Nu, dacă vrem să-l prindem trebuie să ne arătăm mult msi dibaci. Deocamdată aprindeți focul... Restul îl vom hotărî mai târziu.

În timp ce uniiând-plineau porunm șefului, «Mioul Charlie» și Dill, care erau de jurnă la bucătărie, s «du* seră să pregătească mâncarea.

Ședeam în pragul ușv și vedeam fumul care se ridica molcom spre cer. În fața meu se întindea lacul.

...Charlie îmi dădu și mie de mâncare. Mi-era însă imposibil că înghrt ceva. Eram prea supărat și înfricoșat.

Soarele era la amiază. Loomis și cetluiți bandiți așteptau cu nerăbdare. Vorbeau în șoaptă și fumau neliniștiți. Nădăduiau că Bert mei nu va mai veni. Deodată însă, dinspre desiș, se auz» un glus bărbătesc!

— Loomis! Harry Loomis!

Câte doi oameni, de fiecare fereastră, pândeau cu arma ia ochim gata să tragă la cel mai mic semn. Loomis porunci astfel. *

El însuși stătea astfel, încât nu putea fi văzut.

I-Hallo, «Strălucitule» tu ești?

— Da... Vreau să mă înțeleg cu tine. Loomis... Apre>*

pie-te puțin ea să putem sta de vorbă.

Tremuram de spaimă.

I Nu sunt chiar atât de prost. Stivgă Harry.

Cât cer drept răscumpărare?

Glasul lui Bert se apropiase

Voi trimite pe cineva la tine. Îți va spune totul

Se întoarse spre nune și îmi porunci:

— Scoală-te!

Mu ridicai.

— Vei merge de-a lungul desişului. Nu uita însă că vei fi tot timpul în bătaia armelor noastre. La cea mai mică încercare de fugă, vei fi împuşcat.

Ştiam că nu e de glumit cu astfel de bandiți, dar mai ales cu astfel de ochitori.

— Vei merge, continuă Loomis, drept înainte, până ce-ți voi striga «halt». Atunci te vei opri și vei striga fratelui tău că dacă nu se predă, vei fi împuşcat înainte de apusul soarelui, în schimb dacă admite să se predea tu vei fi liberat.

Cu toate că mâinile îmi tremurau, reuşii să-mi aprind o țigară. Trăgeam adânc în piept. Loomis îmi ordonă să pornesc. Mă îndreptam spre partea de desiş oare se apropia cel mai mult de colibă.

Ajunsesem aproape de marginea pădurii, când Loomis îmi strigă:

— Halt!

Mă oprii imediat, căci ştiam că altfel aş fi fost împuşcat pe loc. Pomii, după care m-aş fi putut ascunde, dacă aş fi vrut să fug, erau numai la câțiva pași înaintea mea.

Totul fusese însă numai bătaie de joc, căci te/t ceea ce trebuia eu să spui fratelui meu, îi strigă Loomis însuși.

Sau poate că el bănuia că nu voi executa ordinul lui?

— Iată pe omul cu care te poți învoi! Îți va spune că nicio sumă de răscumpărare n-are vreo valoare pentru noi, însă că-l vom elibera dacă primești să iei locul lui.

Printre frunze se cum un foșnet ușc/r. Nu vedeam nimic, căci desigur «Strălucitul» nu se arăta. Altfel cu siguranță, cei de la fereastră l ar fi zărit și i-ar fi împușcat numaidecât. Dar auzii vocea lui care-mi șoptea:

Rickje, pentru ce ai făcut aceasta?

— O întâmplare nefericită, răspunsei eu. De fapt nici n-om plănuit aceasta. Nu voisem decât să te feresc pe tine.

— De la sine înțeles că mă voi duce în locul tău. Mai înainte însă, vreau să-mi iau rămas bun de la tine...

«— Nu vorbi prostii! Ar fi în stare să te taie în bu.

81

este. Se tem de tino... Astfel de oameni pot fi de o sălbăticie neînchipuită.

— Trebuie să mă potolesc puțin, spuse el cu vocea tremurânda. Dur fii sigur, Rickie, că le ve» în salva. Îndată... voi îi atât de departe!

La auzul acestor cuvinte, pricepui că frate. Meu jurase să procedeze astfel.

Un singur lucru mă mai liniștea și mulțumea, cel puțin nu vedeam fața lui Bert, în timp ce el se lupta între viață și moarte.

CAPITOLUL XX

Pare ciudat ca un om care a pățimit cele ce am pățimit eu, să păstreze încă amintirea unor lucruri neînsemnate. Astfel, parcă și azi mai văd în fața ochilor acel desiș umbros. Aș putea și acum să desenez linia acelor pomi sau să descriu înfățișarea lor.

Nu mă gândeam decât la soarta fratelui meu.

— Nu trebuie să te temi de soarta mea «Strălucitule». Loomis este îndrăgostit de Suzana Carr. Ea

este foarte inteligentă. Mă place însă pe mine. Datorită ei, veiu scăpa. Gândește-te la tine și... șterge.ei! Dacă Ferrald a pierdut răbdarea de a te mai aștepta la Culver Cannon, va veni aci.

— Dacă într adevăr, îmi răspunse el, fata te iubește, Loomis va afla aceasta foarte curând și atunci va fi mult mai rău de tine. Nu. Nu, în orice caz eu trebuie să...

Era atât de surexerat, încât începu să plângă.

— Rickie, roagă-te și pentru mine. Imploră cerul să mă dea curajul necesar pentru a duce la bun sfârșit ceea ce am de făcut.

Aș fi murit bucuros pentru ol. Aș fi făcut orice ca să-l scap. Din nenorocire, mi puteam decât să-l povățuesc să plece și să fie liniștit.

Deodată auzii vocea lui Loomis:

— Rickie, întoarce-te, vinci pe drumul cel mai drept. Spre colibă.

Mă întorceam cu pași mărunți. Eram foarte trist. Îl auzeam pe Bert oum gema.

— Rickie, Rickie, murmură el, iartă-mă...

Eram foarte mâhnit. Simțeam că Bert f amânta Cumplit. Loomis îi zdrobi» «ufl «tul.

Tovarăși la drum

82

Bert, mă; strigă Loomis, dacă nu ieși din ascunzătoare și dacă nul urmezi pe flute-tău, Rickie va fi împușcat imediat ce va ajunge aici.

O altă infamie!

Îl auzii pe Bert făcându-și rugăciunea.

Atotputernieule, zicea eil dă-mi putere. Lasă. Mă

6ș cinstesc numele de om.

Mă mângâia doar faptul că glasul lui era atât de stins, încât nici Loomis, nici tovarășr lui, nu l ar fi putut auzi.

Îi e frică! se auz* vocea lui Loomis. N-are curajul să se apropie. Îl lasă pe frate-său să moară în locul lui. Lașul! Netrebnicul! Băgați bine de seamă băieți. Când se va apropia, împușoați-l Vreau la «Strălucitul» să vadă cadavrul lui.

Ajunsei la scara ce ducea l-a etaj. Mai aveam de urcat doar două trepte. Apoi armele, care erau îndreptate spre mine, aveau să slobozească gloanțele lor uelgătoare.

Deodată, în urma mea, glasul unui om ce mî se părea cunoscut. Eram bucuros, dar în același timp și îngrozit. Se auzea vofcea lui Bert.

Oprește-te Rickie. Sunt aci... Loomis poți face cu mine ce vrei.

Mă întorsei. Frunzele din marginea pădurii se dădură la o parte. «Strălucitul» ieși din desiș.

Fața lui era palidă, dar pasul său era ușor și hotărât. Ven* spre mine râzând. Iată pe adevăratul Bert, de care aveau o teamă nespusă, ucigașii din colibă.

Îmi vine foarte greu să povestesc ce s-a întâmplat atunci: am uitat totul. Mă prăbușr și leșinki.

Când mi-am revenit în simțiri, «Micul Charlie» mă ridică și mă sprijini. Primul pe care Tara văzut fu Bert care, deși cu cătușe la mâini și la picioare, ținea capul mândru în sus. Un surâs disprețuitor flutura pe buzele sale. Cerceta fețele bandiților cari îl pândeau.

Mă gândeam cu jale că un om atât de prețios, care ar fi putut face atât de multe în viața lui, va fi trimis pe lumea cealaltă, numai din cauza unui neghiob ca mine.

— Nu tremura, băiete, îmi șopti Charlie, vădit tulburat și el. Ceilalți vor crede că ți-e frică.

Nu mă putui împiedica să nu surâd, căci era tare caraghios.

lua în seamă. Toți priveau cu neliniște spre Bert. De bună seamă, ei **n**, a erau încă siguri de succesul lor. Se mai așteptau la o surpriză.

— Lewis... Thomason, porunci Harry, cercetați desigur! Cu siguranță că prietenii lui Willard sunt ascunși printre arbori.

— Nu vă osteniți degeaba, le strigă Bert. Nu se află nimeni pe acolo.

— Susții că al venit singur pe aci? Întrebă Loomis.

— Firește! Pot scrie mamei câteva cuvinte pe care să le trimit cu Rickle?

— Îți dau voie să scrii, dar trebuie să-ți găsești un alt mesager, căci fratele tău va rămâne aci.

«Strălucitul» își dădu seama că se sacrificase în zadar. Îl privi disprețuitor pe Loomis și-i spuse:

— De fapt ar fi trebuit să-mi închipui că un mincinos la tine nu-și va respecta cuvântul dat.

Loomis tresări. Făcu un pas înapoi. Dar își dete seama cât de rușinos era să se retragă în fața unui prizonier încătușat. Se apropie de Bert și amenințându-l cu pumnii, îi spuse: i

— Principalul este că tu te afli la dispoziția mea. Nu-mi pasă dacă ai ajuns aci printr-un șiretlic sau nu. Dar nu te am numai pe tine în mână. Singurul care ar fi putut să te răzbune se află a» ici, e prizonierul meu. Nu ești de părere că am chibzuit totul foarte bine?

Îl lovi cu pumnul în obraz, dar Bert nici nu clinti.

— Ascultă, Loomis, % zise «Strălucitul» banditului, cu mine poți face ceea ce vrei, dar gândește. Te că frutemeu este încă tânăr, că n-are niciun fel de deprindere, că n-a ridicat niciodată mâna împotriva cuiva și că nu este obicinuit cu mânăuirea armei. Dacă-i redai libertatea, el îți jură că nu va întreprinde **n** e*V! împotriva ta și că nu va spune nimănui cele ce a auzr sau a văzut aci. Și apoi,

gândește. Te că dacă oamenii tăi vor vedea că nu-ți respecti cuvântul, nici ei nu și-l vor mai respecta pe «1 lor față de tine.

Cuvintele lui II Impresionară pe toți. Bandiți șuşoteau între ei. Numai din privirile lor și ai fi putut ghici că-i dădeau dreptate «Strălucitului». Până și Loomis își dădea seama de aceasta.

Printt'un singur răspuns, însă el șterse această impresie:

— Tu pretinzi că Rickie e neexperimentat? Că nu

84

știe să se bată? Bine! Dar atunci cine l-a zdrobit pe Charlie, Cine l-a ucis pe Wmt? Cine s-a furișat până aci și a încercat să și bată joc de noi toți? Frățiorul tău nevinovt Nu dragă, să nu crezi că suntem atât de proști, încât să-l lăsăm să ne scape printre degete... Trebuie să vă omorăm pe amândoi. Dar mai mă gândesc încă cum să vă ucid, căci trebuie s-o fac astfel, încât nimeni să nu mai îndrăznească pe viitor să uneltească ceva împotriva mea... Stackel, Em. Duce (1 pe acești netrebnici în pod. Să-i păziți bine căci1 la cea mai mică neatenție a voastră, vor fugi.

CAPITOLUL XXI ▼

Soarele răsărise de vreo oră. În pod era o căldură înăbușitoare. Prin fereastră, vedeam lacul și munți dimprejur, toropiți de zăduful zilei.

Stăteam – Bert și cu mine – sprijiniți cu spatele, de perete. Astfel toată lumina cădea asupra noastră și păzitorii noștri puteau să ne aibă încontinuu sub văzul lor.

Podul era lung și jos. Nu avea o înălțime mai mare de trei metri. Drept grinzi se întrebuințaseră trunchiuri de copaci tineri cărora li se tăiaseră ramurile. Totuși, din loc în loc, se mai vedeau mici crenguțe. De una din ele era prinsă o frunzuliță.

Aceasta e meteahna condamnaților la moarte: să

observe mici amănunte, pe care nici nu le-ar fi băgat în seamă în alte ocazii. El ascultă până și bătaile inimei sale, își numără bătaile pulsului și se gândește cu admirație la perfecțiunea mașinii omenești.

Emmory și Stackel, așezați pe scaune fumau în de niște. Din când în când, luau în gură puțin tutun și mestecau. La intervale îndepărtate ei se plimbau dar aproape imediat cei de jos îi certau că fac zgomot și praf. Atunci ei răspundeau că Loomis ar face mai bine să-i schimbe, căci ei nu mai pot îndura căldura.

Deodată, Em trase chepengul și strigă:

— Ar fi bine să-i «fituim»... Nu importă în ce mod, dar să-i ucidem...

— Ai puțină răbdare, îi răspunse unul din bandiți. Loomis se gândește la o soluție. Moartea pe care le-o pregătește eh va fi mult mai groaznică, decât oricare alta.

Noi vorbeam atât de încet, păzitorii noștri n-ar fi

85

putut auzi nimic, mai ales că erau împiedicați de murmurul vocilor celor de jos, cari plănuiau cum să ne chinuiască mai bine. Câteodată răzbeau până sus și zgomotele hohotelor de râs; cu siguranță că unul din bandiți făcuse o propunere nostimă.

...Îi povestit lui Bert tot ce mi se întâmplase. Stăruim mai mult asupra întâmplărilor ce se legau de ființa Suzanei și-l asigurai pe frate-meu că ea va veni, atunci când va afla (că suntem prizonieri - și aceasta se va întâmpla foarte curând - să ne scape.

Bert mă privi compătitor. Nu voia să mă lase să-mi fac speranțe deșarte.

De-aceea îmi spuse:

— Vezi numai, că aici prin munți, distanțele sun1 cam mari.

Avea dreptate. Totuși eu presimțeam că cel puțin

unul din noi - dacă nu amândoi - va fi salvat. Soarta nu putea fi atât de vitregă încât să distrugă viața «Strălucitului». De la sne înțeles că nu gândeam aceste lucruri cu sânge rece. Aș fi fost oare în stare să am mintea limpede?

«Chiar dacă Suzana, gândeam eu, ar fi aflat de nenorocirea noastră, va avea nevoie de mai mult timp ca să-și adune oamenii cu care să ne poată veni în ajutor».

Iar acest lucru ar fi fost cu neputință la Blauwasser. Toți locuitorii de acolo trăgeau foloase de pe urma banditului Loomis.

— Gândurile mele fură întrerupte de ff-asul răgușit al lut Bert. Îmi spunea cele ce se petrecuseră cu el, de la despărțirea noastră.

— În prima zi, începu el, m-am simțit foarte bolnav. Nu mă gândeam decât la tine. Când m-am întors acasă, o găsii pe mama, care adormise în verandă. Am întrebat-o de tine. Mi-a răspuns că ai p-ecat la vânătoare de cerbi și că mi-ai lăsat un bilet. M-am dus imediat în camera mea spre a-l citi. În timp ce mă aflam acolo, mama veni după mine și mă întrebă:

— «S-a întâmplat ceva rău cu Râckie?»

— «Da, ceva foarte rău», răspunsei eu.

— «Presimțeam aceasta. El; ea și mine, s-a născut într-o zodie rea. E ceva în legătură cu Ferrald?»

— «Da, dar nu acesta e pe Nepalul. Mă gândesc cum să-l scap pe Râckie».

Mama plecă ochii și ieși din cameră.

«Strălucitul își închipuise că plecasem împreună cu fim împotriva lui Loomis» despre care știa că l peueșie în regiunea Blauwasser. Își dădu seama că ar fi de daioria lui să vină după mine, dar nu era în starea să ia aici o hotărâre. Își dete seama, că astfel fiind, nu mi putea fi de niciun folos. Vrei atunci să fugă peste graniță.

Se duse mai întâiu la Jérôme Benchley, vrând să-și ia rămas bun de la Albertina.

Toh dormeau d) e acum. Bătu la poartă de mai multe) îi până când bătrânul, ținând într-o mână o rupă, ar în cealaltă un revolver, veni să-i deschidă.

«Strălucitul» îi spuse că trebuie să plece într-o călaorie foarte lungă și-l întrebă dacă-i îngăduie să-și ia imaș bun de la Albertina.

— «Vrei să ne părăsești pentru totdeauna?» îl înebă Benchley.

— «Da», răspunse Bert.

Jerry îl privi prelung, apoi îi spuse:

— «La urma urmei» aceasta nu e treaba mea, ci a Ibertinei».

Plecă. După puf-n timp coborî și Al.

Bert se pregătea tocmai să i vestească și ei tristul devăr, dar aceeași nehotărâre bolnăvicioasă îl curinse.

Atunci logodnica lu' îl duse până la un scaun din verandă și se așeză lănsă el. Alinările ei reușiră să-i înlesnească «Strălucitului» posibilitatea de a i povesti cele ce-l apăsau. Ea îl sfătui să plece numaidecât în căutarea noastră, a lui Ferrald și a mea. El îi răspunde că din cauza nehotărârii sale nu m-ar putea fi de nici an folos. Albertina se uită iintă în ochii lui și spuse:

— «Dacă nu poți reveni la vechea ta fire, ar fi mai bine să mori. În orice caz, nu trebuie să-l lași pe fratele tău să moară pentru tine».

Încurajat, Bert porni în căutarea mea. Numa1 da orrită ei a reușit să învingă nehotărârea care i-ar fi dus la pieire.

...Nici nu rostise bine ultimele cuvinte, când auzirăm în fața casei mai multe voci: Se auziră pași, pe scară, care se îndreptau spre noi.

Chepengul se deschise. Se văzu faf. A batjocortoare a

lui Loomis.

— Te vei bucura, se adresa el fratelui meu, când vei auzi că as tentăm o vizită simandicoasă. Va veni aci.

87

un om care te urăște tot atât de mult ca și mine. Lefty Payson se întovărășește cu noi. Îmi pare bine că-i pot oferi oaspetelui meu, un spectacol de seamă: execuția voastră. Poate că va avea o idee mai bună ca a noastră, în ceea ce privește modul în care trebuie să fiți omo câți. În orice Caz, până sosește, puteai fi liniștiți: nu vi se va întâmpla nimic.

Și zicând acestea, se îndepărtă râzând.

CAPITOLUL XXII

Celor care sunt condamnați la moarte li se pare că ceasurile se scurg cu o repeziciune uimitoare. Pentru noi însă, ele se scurgeau prea încet.

Până și păzitorii începură să se plictisească. Emmory își împinse scaunul înspre perete și începu să moțăie. El își îngădui aceasta pentru că era sigur că Ray ne va păzi cu atenție. Bucătarul era foarte mândru d «încrederea care i-o acordase Loomis. El se uita cu atenție [a noi și căuta să se convingă dacă suntem sau nu, stăpâniți de frica de moarte.

Din când în când, el controla inch zătura cătușelor noastre. Surâsul său mă scoa ea con sărite. Numai Bert rămânea liniștit și nepăsător. Em încerca să-l întreb în vorbă cu noi;

— Oare de ce te urăște acest Lefty Pays On?, îl întrebă el pe frate-meu.

«Străbicitul îi răspunse șovăitor:

— Este o poveste foarte veche.

— Îmi înde pui. Răspunse rânjind Emmory, toate poveștile tale durează de cel puțin trei ani.

— Dacă te interesează ți-o pot povesti. L-am surprins

adată pe Payson furând un cal. M-am repez t spre el, i-am luat animalul și l-am înapoiat păgubașului.

— Dar Lefty nu s-a împotrivit?

— Ba da. De atunci Privson e tare supărat pe mine. Cel mai mult l-a înfuriat faptul că-i luasem revolverele și calul și că a trebuit să meargă pe jos acasă. Cred că astă seară când mă va vedea, va fi foarte mulțumit.

— Dacă te-ai fi purtat totntal de urât și cu mine, eu te-aș fi omorât.

«Strălucitul» surâdea. Zâmbetul lui îl făcu pe Em să roșească de mânie. Vru. Chiar să se năpustească asupra lui Bert, dar nu idrăzni să râd ce mâna împotriva umil rlavarmat. Se reazeză.

88

Întâmplarea cu Lefty Payson, care-mi fusese și în e necunoscută până acum, micșorau speranțele mele de salvare, căci deși, se scursese mult timp de atunci, mânia lui Payson, crescuse și mai mult.

La asfințitul soarelui, Em coborî în camera de jos unde se aflau și ceilalți bandiți.

Trebuie să mă schimbați, le zise el. M-am săturat să-i păzesc pe prizonieri.

Neînduplecatul Loomis îi răspunse:

— Cu cât vei rămâne mai mult timp cu ei, îi vei uii mai mult și-i vei păzi mai b ne. Du-te iar sus și nu t, e mai întoarce aici până ce nu (1 voi îngădui eu aceasta.

Em era furios. Reîntorcându-se în pod se lăsă greu pe un scaun și exclamă:

— Mă voi răzbuna eu într-o zi pe acest câine!

— Nu te cred, îi răspunse «Strălucitul». Nici nu vei îndrăzni să te apropii de Loomis.

Em se pregăti să sară asupra lui Bert, dar Ray îl opri zicându-i:

— Tembelule, nu te face de râs.

Emmory se dete înapoi.

— Nu-ți dai seama, continuă Stackel, că el vrea să te ațâțe, numai. Ar fi mulțumit să-l împuști și sg-i economisești astfel chinul pe care i l-a rezerrat Loomis.

— Așa? Atunci așteaptă până va veni Lefty și atunci vei vedea un lucru foarte interesant.

«Strălucitul» dete din umeri nepăsător. Se întinse și se prefăcu că doarme.

Îmi dădui seama că era treaz, dar nu-l stingheri totuși, căci eram sigur că se gândește la un plan de salvare.

Nu bănuiam care ar fi acest plan. Și nici nu cutezam să-l întreb pe Bert despre el, căci desigur, nu mi-ar fi răspuns, de teamă ca nu cumva să fie auzit de paznici.

Spre seară, sosi și Lefty, se urcă imediat la noi și se apropie de Bert...

Era groaznic la înfățișare. R privia furios pe fratele meu Apoi plecă fără a rosti un singur cuvânt.

Em folosi prilejul și coborî și el.

Stackel se duse și el pana la chepeng. Apo> Se întoarse. Când trecu însă prin fața «btra ucitului», e îl lovi cu picioarele atât de puternic, încât Ray se prăbuși la pământ. Înainte ca să se poată rid ca; **l** ivi Cu

S «ele în cap. Rămase nemișcat.

— Dar ce s-a întâmplat acolo sus?, strigă Looms.

De la sine înțelese că un primi niciun răspuns.

Bert luă cheile din buzunarul lui Ray și-mi desfăcu cătușele. Eram liber. Îl slobozii și eu pe fratele meu de acele fiare. Flecare ne înarmarăm cu un revolver. Deodată îl auzirăm pe Loomis strigându-i lui Em:

— Du-te numaidecât acolo unde ți-e locul.

Emmory. Neavând încotro, începu să urce scările cari scârțâiau sub picioarele lui grele.

Bert se repezi spre chepeng. Fără îndoială că Ferrald

avusese dreptate când susținuse că Bert se luptă numai de dragul luptei.

Îl apucă pe Em de umeri și-l ridică în sus. Corpul-ul se bălăbăni prin aer. Cei de jos observară lucrul acesta, după cum o dovedea strigătele lor sălbătice.

— «Strălucitub e liber, urlă «Micul Charile». Ray «înnebunit sau s-a dat de partea lor.

...Îi luarăm și lui Em cele două revolve. Ne depărtarăm de chepeng, sigur că nimeni nu va îndrăzni să se urce în pod. Știindu-ne înarmați.

— Să dăm foc casei propuse unul din bandiții de jos. Altfel nu vom mai putea pune mâna pe ei.

«Strălucitul» scoase câteva scânduri și reuși să facă o deschizătură destul de mare, prin care reușirăm să ne strecurăm pe acoperiș. Apoi, îl aduse acolo și pe Em. Voia să-l ucidă sau să-l folosească, drept ostatec? Nu știam.

Bert îl împinse pe bandit spre mine. Dar tocmai în momentul în oare mă pregăteam să-l prind, o făclie aprinsă căzu lângă mine. Mă speriai atât de tare, încât îl scăpai pe prizonier, oare se prăvăli în gol.

Gloanțele șuierau în jurul nostru. Bert reuși să arunce jos făclia. Dar altele fură aruncate în loc. Nu ne rămânea altceva de făcut decât să ne reîntoarcem în nod

CAPITOLUL XXIII

Tocmai când mă strecurăm în pod, îl văzui pe Ray ridicându. se cu mare greutate.

Bandiții deschiseră focul asupra noastră. Bon le răspunse prin gloanțele revolverelor sale. Doborî pe «(oliva dintre ei. Totuși împușcăturile lor deveneau ului «le dese încât ne-ar fi fost cu Nepal iuții să moi rozi «luni. Îl luarăm pe Ray cu noi și coborârăm scările. Aci însă era și mai prost. Flăcările ne înconjurau din ton Io pur tile. Ier fumul ne îneca. Coliba oru din letuuj un fi l'ost

deci imposibili la focul să fie stins. Nu mai eram în stare să mă gândesc la o salvare. Singurul lucru ce-mi rămânea de făcut era să-l urmez pe Bert care, cu Ray în brațe, încerca să-și croiască drum printre flăcări.

Ajunserăm în bucătărie. Focul nu se întinsese încă până acolo. Probabil că Loomis, care împrăștiase petrol prin toală casă, ieșise prin bucătărie.

Stackel-Ray părea foarte liniștit. Era în aceeași situație disperată ca și noi, dar el se resemnase. Își revenise complet. Se apropie de mașină și începu să mestece fasolea care fierbea într-o oală mare, gustând din ea din când în când.

— Chiar dacă Charlie e prost, zise el, totuși știe să gătească.

Ne oferi și nouă câte o lingură de fasole. Îl refuzarăm.

— Dar este o prostie, ne spuse el, să nu mănânc1, pentru că știi că peste vreo zece minute vei muri.

Îmi părea rău ca un om care privea moartea cu a ăla nepăsare, avea să sfârșească atât de trist.

«Strălucitul» gândea probabil același lucru, căci se apropie de bucătar și-i zise:

t” Dacă speri că mai poți scăpa, ieși repede afară. N-are niciun rost să mori aci împreună cu noi.

S ackei îl privi țintă pe frate-meu. Îl impresionase marin mia lui Bert. După ce înghițt fasolele pe care le avea în ură, îi răspunse:

— Bănuiești că voi ieși afară pentru a-i ajuta să a împuște? La ce folos, căci voi veți fi arși de vii? Cu un țintaș mai mult sau mai puțin, rezultatul va fi același.

Ray se apropia de Bert. Se măsurară din privir1. Într-un târziu, bucătarul întrerupse tăcerea.

— Până azi am păcătuit foarte mult. Vreau să mă pocăesc acum. Să nu credeți că numai din întâmplare am

zăngănit cu cheile pe cătușele voastre. Mai bine mor împreună cu voi, decât să le ajut nemernicilor aceia.

Eram foarte înduioșați de cuvintele lui. Bert îi strânse mâna cu prietenie. Apoi «Strălucitul» îi întinse bucătarului un revolver.

— Îți mulțumesc, zise el. Acum să mor luptând. Să căutăm să teșim prin ușa din dos. Să împușcăm cât mai mulți bandiți.

91

Focul cuprinsese grinzile tavanului. Nu mai lipsea mult, ca toată casa să se prăbușească. Bon se întoarse întrebător spre mine. Cei de afară țipau și râdeau. Așteptau clipa în care, siliți fiind să ieșim din casă, ne vor putea împușca pe toți.

— Fie, Ray! strigai eu. Să ucidem cât mai mul (1 dintre bandiți.

— Ar fi zadarnic, mă întrerupse «Strălucitul». Vom fi omorâți înainte ca noi să putem trage un singur glonte. Mai bine să așteptăm aci liniștiți, cât mai este posibil.

— Să dreptate, recunoscui Ray. Dar nu ne rămân prea multe speranțe...

Nici nu isprăvi bine să rostească aceste cuvinte și se auzi un zgomot infernal: catul de sus se prăbușise. O plecă de scânteii pătrunse prin ușa bucătăriei.

— Acum e momentul! strigă Ray năpuistindu-se spre ușa din dos.

Dar Bert îl opri. Auzeam țipete și împușcături. Îmi dădui imediat seama de cele ce se petreceau: Loomis și banda lui fuseseră atacați de altcineva.

— Acum vom ataca și noi! exclamă Bert. Dar nu toți deodată. Ray, dumneata vei ieși prin ușa din dote. Tu, Rickie, te vei strecura prin ușa lăturalnică, iar eu voi trece pe cea din față. Dar nu fugiți. Târâți-vă și împușcați cât mai repede.

Ne îmbrățișarăm și pornirăm. În curând reușii să ajung la marginea pădurii.

CAPITOLUL XXIV

Zării, printre copaci, oameni fugind în touto părțile: erau membrii bandei lui Loomis.

«Micul Charlie» se repezi la grajd, încalecă și acum gonea prin pădure.

Fiecare încerca să scape:

— Niciunul să nu rămâie în viață! se auzi (inova strigând mereu.

Dill - cel care mă trădase - sărise și el pe cal. Dar animalul nu voia să se urnească din loc. Un uriaș se apropie de el. O împușcătură. Banditul căzu mort.

Țineam un revolver în fiecare mână. Zării doi oameni luptându-se. Într-unu] din ei îl recunoscui pe Ferrald. Sării în Ajutorul lui. Prea târziu. Fusese rănit de moarte. Dar și potrivnicul său, zăcea nemișcat. Era

92

pe moarte* Harry Loomis plătea cu viața uciderea hd JejrY

— Sunt amândoi aâcd! strigă Ralph. Dar tu, Ray, ce cauți în banda noastră?

— Am scidmbat macazul, răspunde el râzând. În sfârșit Suzana se apropie de mine și mă îmbrățișă.

Nu voau uita niciodată clipa aceea.

Ea încercase încă de mult să ajungă la cabana lui Loomis. Fusese însă împiedicată de Thomson, care făcea pe sentinela.

Banditul îi spusese că noi fuseșerăm» prinși și că vom fi executați. Ea se întoarse acasă și & repetase știrea lui Ralph.

— «Dacă Râckie va muri, îi zise el, va fi numai den vina mea. Voi încerca să-l salvez. Dar trebuie să mă duc singur acolo. Ajutoru] altor oameni, i nu-mi poate fi de

niciun folos, dimpotrivă...

Pornise imediat. Fata îl urmase fără știrea lui. Pe drum, Ralph se întâlnește cu Ferrald. Jim se îndreaptă spre coliba lui Loomis. Voia să vorbească cu mine. Pierduse răbdarea de a mai aștepta pe Bert la Culver Cannon și părăsise vechiul său plan, punând la cale un altul.

Ralph îl recunoscuse și intra repede cu el. Carr îi propuse să se întovărășească cu el. Jim, aflând că Ralph se pregătea să-l atace pe Loomis, se grăbi să primească propunerea. Cei doi bărbați atacaseră singuri banda și se achitaseră atât de bine de misiunea lor.

Din toată banda lui Loomis, numai trei oameni scăpară cu viață: Emmory, care în cădere își rupsesese amândouă picioarele, Ray care obținuse o amnistie de la guvernator pentru purtarea lui cavaleriească și «Micul Charlie».

Ne apropiarăm de Jim. Îl ridicarăm și-l sprijinirăm de un ceptac. Îi pansarăm rănilor. Carr rămase pe lângă el. Ferrald îi ceru o țigară.

Loomis era mult mai grav rănit. Nimerise de mai multe gloanțe, capul lui fusese sfârtecat în urmă de un cuțit. Fusese așezat, rezemat de un copac, în fața lui Jim. Cei doi vrăjmași se priveau cu răutate.

Ferrald era însă conștient, dar Loomis delira. Se mai credea încă în toiul luptei. O recunoscuse totuși pe Suzana. Fata îngeunche lângă el.

Îi venea greu să se despartă de ea. Dar soarta era ne
93.

mihoasă... Îi imploră o ultimă mângâiere. Ea îl sărută pe frunte.

Gemu. Suzana rămase lângă el până în ultima clipă; Muri foarte greu. Fata era tot îngeuncheată lângă el. L. Și dădea seama că era uf în muiul lui fericire.

Jim Ferrald se bucura de moartea potrivnicului său.

Zâmbea la fiecare geamăt a lui Loomis.

— Soarta a fost darnică cu mine, spuse el când Harry muri. Am văzut sfârșitul banditului...

Ralpii îngenucbiase lângă el.

— Ai luptat ca un erou, îi zise el.

— Sunt recunoscător Cerulu¹ că mi-ai îngăduit să împlinesc eu însu mi răzbunarea. Desigur, că pe cea lume, fratele meu se bucură de moartea lui Loomis.

Se întrerupse și căzu într-o parte. Carr îl ridică.

— Ei, «Străluc tule», zise Ferrald privind-l pe Bert, ești mulțumit? Nu-i așa că planul meu era bun?

— Ne-ai scăpat și pe noi, tu și Carr. Mare curaj ați avut să vă apropiați de coliba lui Loomis.

— Dar nici nu mi-a părut de salvarea voastră... (Vreau să știu numai dacă am tras bine... Știi, e destul de greu să nimerești prin întuneric. Dar iată-l pe Lefty Payson... Vezi dacă **l** am nimerit între ochi. Asta era ținta mea.

Bert se plecă spre el.

— Ești un țintaș minunat.

Jim surâse mândru de el. Apoi se prăbuși. Țigara îi scăpă din mână.

«Strălucitule» murmură el, să povestești tuturor isprava mea.

— Ți-o jur, răspunse Bert.

Ferrald zâmbi. Carr îi puse mâna sub cap. Uriașul plângea ca un copil.

Muribundul încercă să se mai salte odată.

— Auziți, îngână el, auziți... acesta e râsul lui Jerrv...

Se prăbuși. Murise.

CAPITOLUL XXV

Poate că vă întrebați care o rostul acestei povest îi. Ea are totuși un scop. S-au născocit o seamă de zvonuri neadevărate asupra noastră. Trebuia să le pun capăt o

dată pentru totdeauna. Iată dar țelul istorisirii de față.

Mulți din compatrioții mei îmi atribuiau fapte eroice. Nu puteam suporta să fiu ridicat în slava cerului fără

94

niciun merit. De-aceea eu nu am înfățișat aci decât purul adevăr.

Legendele cari s-au țesut în jurul nostru au avut totuși și urmări bune.

Ne-am ușurat mult existența pe care o ducem acum. Liniștiți, la ferma lui Carr. Nu mai există nici criminali nici hoți de vite, căci sfârșitul lui Loomis i-a înspăimântat pe toți. Iar dacă totuși vreunul din ei ar mai cuteza să se apropie, va fi împușcat de Stackel. Și el ne este folositor. Ne aduce vânat și ține die urât socrului meu Ralph, căci Suzana nu ar avea timp pentru aceasta, ea fiind prea ocupată cu îngrijirea copiilor.

Mama a vândut vechea noastră proprietate și s-a mutat împreună cu noi. Ea se ocupă de gospodărie.

Bert este angajatul unei societăți miniere și locuiește împreună eu Albertina într-o căsuță din apropierea orașului. Seara, «Strălucitul» studiază cu multă râvnă căci domnul Crestau, șeful lui. Vrea să-l facă ing-nerșef. Deocamdată, el nu e decât un fel de supraveghetor. Se pricepe foarte bine să stăpânească oamenii. De ani die zile, nu a mai luat un revolver în mână.

SFÂRȘII

Editura „Danubiu“

lansează următoarele
cărți de Sărbători:

1. Masca de fer

de AL. DUMAS

2. Comoara din insula piraților

de R. L. STEVENSON

3. Tovarăși la drum

de MAX BRAND

4. Geniul răului

de J. W. WALSH

și

5. Numărul 55

de EDGAR WALLACE

